

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΖΕΡΑΡΝΤ ΦΑΙΑΡΛΥ
Η
ΣΥΜΜΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΓΥΠΑΕΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΩΓΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

“ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ, ΦΡΙΚΗΣ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἐκδόσεις: Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ Μεταξά 2 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὕλης : Γ. ΜΩΡΑΪΤΑΚΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄ ΑΡΙΘ. 23

ΠΕΜΠΤΗ 11 Μαρτίου 1935

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ Ἐσωτερικοῦ δρ. 260

Ἐξωτερικοῦ σελ. 33, Ἀμερικῆς δολ. 2.14

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΟΥΪΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ

Ὁ διασημότερος τῶν ἄσων ἀστυνομικῶν τῆς ὑψηλίου, ὁ Ἄγγλος ντετέκτιβ ΟΥΪΛΙΑΜ ΘΑΡΠΣ σὲ μία ἀπὸ τὶς περιεργότερες περιπέτειές του

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον περιεργὰ καὶ πρωτότυπα ἔργα. «ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» εἶναι ἔργον ποὺ τὸ πλημμυρίζει μιὰ ἐντελὴς ἀνεξήγητος ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ ποὺ μέσα ἀπὸ τὶς γραμμές του περνοῦν τὰ πλέον ἀνατριχιαστικὰ γεγονότα. Καὶ διαρκῶς διερωτᾶται ὁ ἀναγνώστης : Ποιὸς εἶναι ὁ ἔνοχος; Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ διαπράττει τὰ ἀνεξήγητα αὐτὰ ἐγκλήματα; Ἡ ἀπάντησις εἶναι :

ΤΟ ΧΕΡΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ “ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,”

πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Μεταξά 2, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Μιχ. Σ. Ζηκάκη, Πεισμαζόγλου—Πανεπιστημίου, εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ὑπογείου σταθμοῦ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς (Ὁμόνοια), εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἀθην. Τύπου κ. Π. Κριάλη, Σοφοκλέους 7 καθὼς καὶ εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, Σωκράτους 30α.
Εἰς ΚΗΦΙΣΙΑΝ: Εἰς τὸ βιβλιοχαρτοπωλεῖον Β. Παπούλια. Μετὰ 7

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρήγορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική οδοντόκρεμα ή όποια αφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, μάθετε ότι τα θαμπά και κιτρινωμένα δόντια μετασχηματίζονται άμεσα σε κάτασπρα και γυαλιστερά, αληθινά μαργαριτάρια, χάρις εις την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' αποτελέσματα είνε άπροσδόκητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας θα σας πείση περί της σπουδαιότητος της άντισηπτικής αυτής κρέμας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί συστατικά πρώτης ποιότητας μη

λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Με μία καταπληκτική ταχύτητα τα δόντια σας θα πάρουν μία καινούργια λάμψη και λευκότητα που δεν είχαν ποτέ, τα δέ ούλα σας θα έξυγειανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδιες το καταπληκτικόν αποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ.

Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την οδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΕΜΜΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ, ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ, 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΕΡΑΡΝΤ ΦΕΑΡΛΥ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΠΑΕΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
Σ. ΔΡΑΚΟΥ

ΤΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ "ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ,"

- 1.—Φέλιξ Κάρε: «Ο άνθρωπος με τὸ ξύλινο χέρι»
- 2.—Κ. Ουέλς: «Τὸ σπῖτι τοῦ τρόμου»
- 3.—Ρίχτερ: «Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου»
- 4.—Α. Σερπαντιέ: «Τὸ δάσος τῆς φρίκης»
- 5.—Φέλιξ Κάρε: «Ὁ χάρος θερίζει...»
- 6.—Σ. Στήμαν: «Ἐνα φάντασμα μιλεῖ»
- 7.—Έρμαν Λάντον: «Τὸ ματωμένο σιλέττο»
- 8.—Γκούλν Έβανς: «Οἱ ἔξη σιωπηλοὶ»
- 9.—Έντιγκαρ Ουάλλας: «Οἱ ἑπτὰ κλειδαριές»
- 10.—Ε. Κόλτερ: «Οἱ Δαίμονες τῆς νύχτας».
- 11.—Κ. Μπάνστορφ: «Τὰ Τέσσερα Μαχαίρια»
- 12.—Έντιγκαρ Ουάλλας: «Τὰ μάτια τοῦ Σατανᾶ»
- 13.—Φέλιξ Κάρε: Ξεσκίζοντας ἀνθρώπινες καρδιές.
- 14.—Κ. Μπάνστορφ: Μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.
- 15.—Α. Κρίστι: Ἐνα ἔγκλημα στὸ γαλάζιο τραῖνο.
- 16.—Ε. Ντάβισον: Στὰ χέρια τῶν γκάγστερς.
- 17.—Ρίχτερ: Τὰ ἐγκλήματα τῶν ἔξη παρὰ τέταρτο.
- 18.—Ρόμπερ Ζάν: Ὁ δόκτωρ Μαμπύς.
- 19.—Χέρμαν Λάντον: Ὁ στοιχειωμένος πύργος.
- 20.—Ι. Φλέτσερ: Ἐνας φόνος τὰ μεσάνυχτα.
- 21.—Σήμαρκ: Τὸ σπῖτι μὲ τίς κατακόμβες.
- 22.—Ε. Ντάβισον: Μιὰ ἀστραπὴ στὸ σκοτάδι
- 23.—Τζέαργκντ Φέαρλν: Ἡ συμμορία τῶν γυπαετῶν.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ κυκλοφορεῖ τὸ πρωτοτυπώ-
τερο περιοδικὸ (ἐλληνικὸ μαγκαζίν)

"ΡΟΜΑΝΤΣΟ,"

μὲ τὰ ωραιότερα ρωμαντικὰ αὐτὸ τελεῖ μυθι-
στορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη
τοῦ «ΡΟΜΑΝΤΣΟΥ» ἔχουν ἀφίση ἐποχὴ διὰ τὴν
ἐκλεκτὴν ὕλην τους.

Εἶναι τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ συγκινοῦν καὶ
συναρπάζουν μὲ τὴν πλοκὴν τους, μὲ μεταφράσεις ἀρι-
στοτεχνικὰ μεταφρασμένες, ἀπὸ τοὺς πιδ γνω-
στοὺς Ἑλληνας λογοτέχνους.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΕ ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ πλησιέ-
στερο περίπτερο. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ Πρακτο-
ρεῖο Ἑλλ. Τύπου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΠΑΕΤΩΝ

ΤΟ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Κάθε μεγαλούπολι ἔχει τὴν παραμελημένη γειτονιά της, ὅπου
καταφεύγουν ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τοῦ τόπου. Σὲ κάποια
τέτοια γειτονιά τοῦ Λονδίνου, κοντὰ στὸ ποτάμι, ἦτανε μιὰ βρω-
μερὴ καὶ τρισάθλια ταβέρνα, ποῦχε συχνά-πυκνά κατὶ ἀλλοιώτι-
κους πελάτες. Τοὺς ἐδλεπες νὰ μπαίνουν ἀπ' τὴν πόρτα, καὶ τοὺς
ἔχανες ὕστερα. Ἐρχόντουσαν ὅταν σουρούπωνε, σὰ σκιές, μὰ ὅ-
χι ὅλοι μαζῇ. Γλυστρουῖαν ἕνας-ἕνας μέσα στὴν ταβέρνα σὲ ἴσα
χρονικὰ διαστήματα: πότε κάθε εἴκοσι λεπτὰ καὶ πότε κάθε τέ-
ταρτο, ἀνάλογα μὲ τὴ μέρα

Σπάνια πίνανε κανένα κρασί μπροστὰ στὸν μπάγκο. Ἄν τύ-
χαινε νὰ φτάσῃ κανένας τοὺς πολὺ νωρὴς, ἐδιάλεγε τὴν πιδ σκο-
τεινὴ γωνιά τῆς σάλας, γιὰ νὰ καθήσῃ ὥσπου νάλλῃ ἡ ὥρα του.
Περνοῦσαν ἀπὸ μιὰ πόρτα κοντὰ στὸ τεζάκι κι' ἐξαφανίζόντουσαν.

Οἱ ταχτικοὶ τοῦ μαγαζιοῦ ἦτανε λιγστοὶ καὶ καθόλου πε-
ρίεργοι. Δὲν τοὺς ἐνοιαζε τί ἔκαναν οἱ παράξενοι αὐτοὶ ἄνθρω-
ποι. Ἄν μπορούσε κανένας τοὺς νὰ τοὺς παρακολογήσῃ, θάβλε-
πε: Βγαίνανε στὴν αὐλὴ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο τῆς ταβέρνας καὶ προ-
χωροῦσαν σὲ μιὰν ἄδεια, ἀραχνιασμένη ἀποθήκη, στρωμένη μὲ
ἄχερα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ἐβρισκαν ἐκεῖ μιὰ κρυφὴ
καταπακτὴ καὶ χωνόντουσαν μέσα. Κατεδαίνανε κάμποσα πέτρι-
να σκαλιὰ, περνοῦσαν ἕναν ὑπόγειο, ὑγρὸ διάδρομο, σταματοῦσαν
ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ὅπου κατὶ κάνανε κι' ὕστερα μπαίνουν ἀπ'
τὴν πόρτα ἐκεῖνη σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα. Ὅλα αὐτὰ γινόντου-
σαν στὰ σκοτεινά. Μὰ δὲν τοὺς ἐμελλε, οὔτε καὶ ποτὲ κανένας
τοὺς παραπάτησε.

Κι' ἐνῶ στὸ δρόμο φοροῦσαν ροῦχα διαφορετικὰ ὁ ἕνας ἀπ'
τὸν ἄλλο, μέσα στὴ μεγάλη κάμαρα παρουσιάζόντουσαν ὅλοι ὁ-
μοιοι. Ἡ ἀλλαγὴ, ἡ καλύψαν ἢ μεταμόρφωσι αὐτῇ, γινόταν ἔξω
ἀπ' τὴν πόρτα τῆς μεγάλης κάμαρας, ἐκεῖ ποὺ εἶπαμε πὺς στα-
ματοῦσαν γιὰ λίγο. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ φῶς γιὰ νὰ ρέξουν ἀ-
πάνω τοὺς μιὰ στολὴ καὶ νὰ φορέσουν ἕνα καπέλλο. Ἐβάζαν ἕ-
να φαρδὺ καὶ μακρὸ ράσο, μαῦρο, μὲ μεγάλα φτερά, ποὺ τοὺς ἐ-
σκέπαζε ὁλόκορμους ἀπ' τὸ λαιμό, τοὺς ἔφραζε ἀκόμα καὶ τὰ πᾶ-

πούτοια. Μιά καλύπτρα, πού δὲ μπορούσες νὰ τὴν πῆς μάσκα, τοὺς ἐκρυβε, τὸ κεφάλι, τὸ πρόσωπο, τὸ λαιμό, τοὺς ὤμους κι' ἔνα μέρος ἀπ' τὸ στήθος καὶ τὴν πλάτη. Καὶ εἶχε τρύπες γιὰ τ' αὐτιά καὶ τζαμάκια γιὰ τὰ μάτια. Ἀντὶ μύτη καὶ στόμα ἔβλεπες ἓνα μεγάλο, μακρὺ, γαμπρὸ καὶ σουβλερὸ ράμφος, ὅπως ἔχουνε τ' ἀρπακτικὰ πουλιά.

—Κι' ἀφοῦ στολιζόντουσαν ἔτσι, χτυπούσανε συνθηματικὰ τὴν πόρτα. Σὲ λίγος τοὺς ἀνοίγε κάποιος καὶ τοὺς ἄφηνε νὰ περάσουν στὴ φωτισμένη κάμαρα, ὅπου γινόντουσαν οἱ συνεδριάσεις τους.

Κι' ἔτσι ἐκεῖ μέσα ἔβλεπες μόνο ὁ ρ ν ι α.

Τὴ βραδυὰ ἐκείνη ἐφθασε τελευταῖο τὸ ποῖο μικρὸ ὄρνιο, τὸ ποῖο κοντὸ ἀπ' ὅλα, μὰ ἐπίσης μαῦρο κι' ἀποτρόπαιο.

—Ἄ! ἔκαμε κάποιος μεγάλο ὄρνιο. Ἀργήσες καλὴ μου φίλη.

Φίλη! Ὡστε τὸ ὄρνιο ἐκεῖνο ἦταν θηλυκὸ! Κι' ἀλήθεια, ἡ φωνὴ πού τοῦ ἀποκρίθηκε δὲν ἦταν ἀνδρική.

—Συχωρέστε με, γιατί δὲ φταίω. Ἦτανε τόσοσ κόσμος στὰ τράμ καὶ τὰ λεωφορεῖα!

Ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο ράμφος ἀκουγόταν μιὰ γλυκεῖα φωνή, πού μαρτυροῦσε τὸν ἀπαλὸ λάρυγγα καὶ τὰ δροσερὰ χεῖλη τοῦ θηλυκοῦ. Στεκόταν ἀκόμα στὸ κατώφλι τῆς κλειστῆς πόρτας, θαμπωμένο ἀπ' τὸ φῶς πού τοῦ ἐρέθισε ξαφνικὰ τὰ μάτια. Κι' ἔβλεπε: Μπροστὰ σ' ἓνα μακρουλὸ τραπέζι, λὲς καὶ τὸ εἶχανε πάρει ἀπὸ κανένα κοινόδιο μοναστηρίου, καθόντουσαν ὄρνια ἴδια μ' αὐτό. Ἐβλεπε πὼς ὁ Γυπαετὸς πού μίλησε, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κυττάζῃ μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του.

Φαινόταν πὼς ὁ Γυπαετὸς ἐκεῖνος ἦταν ὁ Ἀρχηγός. Τὸ θηλυκὸ ὄρνιο ἤλθε καὶ κάθησε ἀριστερά του, στὴ θέσι πού ἦταν ἄδεια. Θάχανε μαζευτῇ ὅλα τὰ ὄρνια, γιατί ὁ Γυπαετὸς τοῦ εἶπε:

—Εἴμαστε τώρα ὅλοι. Ἀκοῦστε! Θὰ σὰς πῶ γιὰ τὴ δουλειὰ πού μὰς παρουσιάζεται.

Ἐπασπάτεψε τότε μέσα ἀπ' τὰ φτερά του καὶ φανέρωσε ἓνα γραμμμένο χαρτί.

—Δεῖπει ἓνα! φώναξε κάποιος ὄρνιο. Εἴμαστε μόνο ἔντεκα.

Τ' ἀκούσανε τ' ἄλλα ὄρνια καὶ τρομάξανε. Στρέψανε τ' ἄφτερα κεφάλια τους γιὰ νὰ δοῦν ποῖο εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν παρατήρησι. Καὶ κύτταζαν δλόγυρά τους σὰ νὰ μετριόντουσαν.

Μιά ὑστερικὴ φωνὴ εἶπε, θριαμβευτικὰ σχεδόν:

—Δεῖπει τὸ Πέντε!

—Ὅχι! εἶπε ὁ Γυπαετὸς. Ἐδῶ βρίσκεται καὶ τὸ Πέντε.

Πετάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος καὶ τίναξε τὰ πλατεῖα φτερά του, πού λάμπανε μέσα στὸ φῶς. Τὸ κορμί του ἦταν ὑψηλὸ καὶ δυνατό. Ἀνάλογοι ἦτανε κι' οἱ ὦμοι του. Κι' ἔδειξε μιὰ ξύλινη κάσα πού βρισκόταν σὲ κάποια γωνιά τῆς κάμαρας. Μὰ δὲν ἦτανε καθαυτὸ κάσα. Τὰ ὄρνια ἔβλεπαν ἓνα μεγάλο μακρόστενο κιβώ-

τιο, καμωμένο μὲ σανίδες γερές, καὶ καρφωμένες σὲ ἀπόστασι ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἦτανε δεμένο μὲ σκοινία. Μ' ὅλο πού τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο δὲν εἶχε τίποτα ἐξαιρετικὸ ἀπάνω του, στὰ ὄρνια ἔκανε πένθιμη ἐντύπωσι.

—Ἐπτά καὶ Τρία! πρόσταξε ὁ Γυπαετὸς. Φέρτε δῶ ἐκείνη τὴν κάσα.

Σηκώθηκαν εὐθὺς δυὸ ὄρνια.

—Βάλτε τὴν ἀπάνω στὸ τραπέζι, τοὺς εἶπε πάλι ὁ Γυπαετὸς.

Ἀπὸ τὴ δύναμι πού βάσανε τὰ δυὸ ὄρνια, σηκώνοντας τὴν κάσα, καταλάθανε καὶ τὰ ἄλλα πὼς κάποιο θαρὺ πρᾶμμα ἦταν ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Γυπαετὸς ἔκοψε τὰ σκοινιά μὲ τὸ μαχαίρι του, ξεσκέπασε τὴν κάσα κι' ἔγνεψε στὰ ὄρνια νὰ κυττάζουνε μέσα.

—Τέτοιο τέλος ἔχει πάντα ὁ προδότης, τοὺς ἔλεγε. Ὁ πεθαμένος αὐτὸς ἀνθρωπος, πού τὸν βλέπετε σήμερα γιὰ πρώτη φορά, ἦταν ὡς χθὲς ἀκόμα τὸ ὄρνιο Πέντε τῆς συντροφιάς μας.

Μόνο τὸ μικρὸ ὄρνιο δὲν ἦτανε περίεργο νὰ δῇ τί εἶχε μέσα ἡ κάσα. Τὸ θηλυκὸ ἐκεῖνο ἤξαιρε, φαίνεται, ποῖος ἀνθρωπος ἦτανε τὸ ὄρνιο Πέντε. Ἐνῶ τὰ ἄλλα ὄρνια δὲν κατωρθώσανε οὔτε τότε νὰ γνωρίσουνε τὸ νεκρὸ Πέντε. Εἶδανε μόνο ἓνα παραμορφωμένο, κομματιασμένο πτώμα, μὲ τὸ μαχαίρι μπηγμένο ἀκόμα στὴν καρδιά. Ξανακαθήσανε στὶς θέσεις τους, χωρὶς κανένα ν' ἀνοίξῃ τὸ ράμφος του νὰ μιλήσῃ. Ὁ Γυπαετὸς ξανασκέπασε τὸ μακάβριο κιβώτιο, κάθησε κι' αὐτὸς στὴ θέσι του καὶ μὲ φωνὴ αὐστηρὴ τοὺς εἶπε:

—Ἐμαθα ἐγκαίρως πὼς τὸ Πέντε εἶχε σκοπὸ νὰ μὰς προδώσῃ. Ἐσπευσα καὶ τοῦ ἀνάτρεψα τὰ σχέδια. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ εἶδατε. Τὴν κάσα αὐτὴ θὰ τὴ φορτώσω στὸ βαπόρι πού φεύγει ἀπόψε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Θὰ τὴ σπρώξῃ κάποιος τὴ νύχτα καὶ θὰ τὴ ρίξῃ στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα.

Ἀτ' τίς μικροστροφές πού κάνανε τὰ ράμφη τους καταλάβαινε πὼς τὸ ἓνα ὄρνιο κρυφοκύταζε τὸ ἄλλο. Ὁ Γυπαετὸς περίμενε νὰ ἡσυχάσουνε κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τοὺς λέη:

—Ὅρνια μου! Πρὶν συζητήσουμε γιὰ τὴ δουλειὰ μας, θέλω νὰ στρέψω τὴν προσοχή σας σὲ κάτι. Φροντίζω πάντα ὥστε τὰ προσκλητήρια γιὰ τίς συνεδριάσεις νάρχουνται στὰ χέρια σας γρήγορα. Ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ βρίσκεστε δῶ τὴν ὥρα πού σὰς ὀρίζω. Καταλαβαίνετε, βέβαια, τί μεγάλη σημασία ἔχει νὰ φτάνετε τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ ποτὲ μαζῇ. Ἄν συναντηθῇτε δῶ ἀπέξω, πρὶν φορέσετε τὴν τιμητικὴ στολή σας, κι' ἂν γνωριστῇτε τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, θὰ διατρέχετε φοβερὸ κίνδυνο. Τὸ συμπέρο σας εἶναι νὰ μὴ συμβῇ ποτὲ ἓνα τέτοιο πρᾶμμα. Ἄν τὸ Πέντε σὰς ἐγνώριζε, κι' ἂν ἐγὼ δὲν τὸ προλάβαινα τὴν τελευταία στιγμὴ, θὰ γινότανε μιὰ πολὺ μεγάλῃ καταστροφὴ. Ἐνῶσω σὰς

ξαίρω μόνο ἐγώ, εἴστε ἡσυχά, δὲν κινδυνεύετε καθόλου. Γι' αὐτὸ ἀπαιτῶ νὰ φτάνετε δὴ ἀπέξω στὴν ὥρα σας, ὅπως σὰς ὀρίζω.

Ἐρριξε ὑστερα μιὰ ματιὰ στὰ ὄρνια του, στρέφοντας τὸ ράμφος του δεξιὰ κι' ἀριστερά, κι' ῥώτησε:

— Ὁχτώ! Τί πληροφορίες μᾶς φέρνεις;

Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Κάνανε συμβούλια καὶ παρυσυμβούλια. Λέγανε τίς γνώμες τους καὶ καταστρώνανε σχέδια.

Ὁ Γυπαετὸς τοὺς ἔδινε διαταγὰς κι' ὀδηγίες γιὰ ὅλα.

Ἐφυγαν ἔπειτα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποῦχαν ἔλθῃ. Ἐνα-ἔνα σὲ ἴσα χονικὰ διαστήματα καὶ στὰ σκοτεινὰ. Ἐναγλυστροῦσαν, ἀθόρυβα ὡς τὸ μπάγκο τῆς ταβέρνας κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸ δρόμο.

Η ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤ ΓΙΑΡΝΤ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ ντετέκτιβ τῆς Σκότλαντ Γιαρντ, ὁ πολὺς Τιϋντόρ, μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητῆ γιὰ νὰ τοῦ ἐκθέσῃ καὶ προφορικῶς τὰ πράγματα. Τὴ θέσι τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητῆ τὴν εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Γουίλλιαμ Μπλάνταϊς, ποὺ ἦτανε σὰ νὰ ποῦμε ἡ ψυχὴ τῆς ὑπηρεσίας ἐκεῖ μέσα. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἦτανε παλαιοὶ συνάδελφοι καὶ φίλοι. Αὐτοὺς τοὺς δυὸ ντετέκτιβ ἤξαιραν οἱ Λονδρέζοι, καὶ σ' αὐτοὺς ἀπάνω βασιζόντουσαν ὅλοι.

Ὅταν ὁ Τιϋντόρ μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητῆ, ἐκεῖνος εἶχε μπροστά του τὴ γραπτὴ ἀναφορὰ τοῦ ντετέκτιβ καὶ τὴ διάβαζε, ζαρώνοντας τὰ πυκνὰ φρύδια του. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, μὲ καθάρια μάτια. Εἶχε γκρίζα, μακρὰ μαλλιά, χτενισμένα ὅλα στὰ πίσω. Φαινόταν ἔτσι τὸ πλατὺ τοῦ κούτελο, ποὺ τὸν χαρακτηρίζε γιὰ ἄνθρωπο ἔξυπνο καὶ διανοούμενο.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μίλησε μὲ πολὺ οἰκειότητα:

— Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἦλθες γιὰ νὰ μοῦ τὰ πῆς καὶ προφορικῶς.

— Δυστυχῶς! Ναι.

— Κι' ἡ Χωροφυλακὴ δὲν ἔχει πιᾶσει ἀκόμα κανέναν, οὔτε καὶ ἕνα ὑποπτο!

— Ἀκόμα.

— Ἄν γνωστοῦν αὐτὰ ὅλα, θὰ προκαλέσουνε μεγάλες ἀνησυχίες. Οἱ τραπεζίται, οἱ διάφοροι συλλέκται, οἱ χρυσοχόοι, θὰ τρομοκρατηθοῦνε!

— Πολὺ τὸ φοβᾶμαι. Γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ τὰ ποῦμε.

— Καὶ λὲς πὼς ἐπιβάλλεται νὰ καταστήσουμε ἐνήμερο τὸν Ὑφυπουργό;

— Χωρὶς νὰ τὸ ξαίρουν ἄλλοι, γιατί ἂν διαδοθῇ πὼς μᾶς ἐ-

ξηνάγκασαν ἀκόμα καὶ σ' αὐτό, ὁ κόσμος θὰ κακοβάλλῃ καὶ θ' ἀνησυχῇ. Οἱ ἐφημερίδες θὰ μᾶς ἐπιθεθοῦν ἄγρια. Ὡς τώρα τὰ κρατᾶμαι ὅλα μυστικά, μὰ νὰ πιστέψουμε πὼς δὲν θὰ μαθευτοῦνε ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα;

Ὁ Μπλάνταϊς πότε ἔκανε πὼς χαμογελοῦσε καὶ πότε σοδάρευε.

— Σὰν πολὺ ἀπαισιόδοξος μοῦ φαίνεσαι. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχομε..

— Νὰ σοῦ τὰ πῶ! Τᾶχω γράψει μὲ τίς ἡμερομηνίες τους.

Ἐβγαλε τὸ σημειωματάρειό του κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ λέῃ:

— Στίς τέσσερις Αὐγούστου...

— Δηλαδή πρὶν ἀπό...

Ἀπὸ ἕνα μῆνα, πάνω-κάτω. Δολοφονήσανε τὸν Ἀβραὰμ Ρούμπενσταϊν. Δὲ μπορούσαμε νὰ καταλάβουμε τὰ αἷτια αὐτῆς τῆς δολοφονίας. Ἐαίραμε πὼς ὁ Ρούμπενσταϊν ἦταν ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ. Ἐπειτα μάθαμε πὼς αὐτὸς ἦταν ἕνας ζάπλουτος τσιγκούνης ποὺ ἀπόφευγε τοὺς κλέφτες.

— Ἀπόφευγε τοὺς κλέφτες.. Τί ὥρατα ποὺ τὰ λές! Μεταχειρίζεσαι κάτι ἐκφράσεις, οὔτε δημοσιογράφος νᾶσουνα.

— Περίμενε νὰ τὰ μάθουν οἱ δημοσιογράφοι καὶ θὰ δῆς μὲ τί ὁμορφότερα λόγια θὰ μᾶς στολίσουνε.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς κουνούσε συλλογισμένος τὸ κεφάλι του.

— Λέγε! Σ' ἀκούω.

— Ὁ Ρούμπενσταϊν φύλαγε τὰ λεφτά του, κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχε σ' ἕνα κρυμμένο χρηματοκιβώτιο τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ ὀρήκαμε ἄδικο. Τῶχανε ληστέψει. Μὰ καὶ πάλι ἡ δολοφονία ἔμεινε ἀδικαιολόγητη.

— Τί θές νὰ πῆς;

— Οἱ γιατροὶ πιστοποιήσανε πὼς ὁ Ρούμπενσταϊν ἀπέθανε σὲ στιγμή ποὺ κοιμότανε πολὺ βαθειά. Δὲν εἶχανε λόγον γιὰ νὰ τὸν μαχαιρώσουνε.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς καθότανε μπροστά στὸ τραπέζι του κι' ὁ ντετέκτιβ στεκόταν ὀρθος. Δὲν μιλῆσανε γιὰ λίγη ὥρα. Μένανε καὶ οἱ δυὸ θυβισμένοι σὲ σκέψεις. Σὲ λίγο ὁ ντετέκτιβ ξανάρχισε νὰ συμβουλευέται τὸ σημειωματάρειό του καὶ νὰ λέῃ:

— Στίς ἔντεκα Αὐγούστου...

— Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὁδομάδα;

— Ναι. Ὁ Σάντερσον, ἕνας πολὺ πλούσιος κλεφταποδόχος, ἔσταματησε τίς δουλειές του ξαφνικά.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς χαμογέλασε.

— Ἀθελά του;

— Τοῦχανε μπήξῃ ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιά.

— Μιὰ καὶ καλή.

— Ἐτυχε νὰ τὸν δοῦμε λίγο ἀργότερα. Ἐαίραμε πὼς ἐκείνη

τῇ βραδυᾷ ὁ Σάντερσον περίμενε νὰ τοῦ πάη ἕνας Ρώσος κατ'σπάνια πετράδια, κλεμμένα ἀπὸ κάπου στὴ Μαδρίτη. Ἐκάμαμε ἔφοδο στὸ σπίτι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...

— Καί;

Βρήκαμε μόνο τὸ Σάντερσον, κατάχαμα καὶ μ' ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά. Ψάξαμε γιὰ κλοπιμαῖα, ἀλλὰ δὲν τοῦ βρήκαμε τίποτα.

Πάλι μιὰ λιγόστιγμη σιωπῇ, μετὰ ὁ ντετέκτιβ ἔλεγε:

— Στὶς δεκαοχτὼ Αὐγούστου...

Τὸν διέκοψε τότε ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ μιὰ του χειρονομία.

— Συγγνώμη! Στὶς τέσσερες, στὶς ἑντεκα, στὶς δεκαοχτὼ...

Δηλαδή σὲ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδας καὶ κάθε Κυριακῇ.

— Ἀκριβῶς.

— Ὡστε δὲν κάνουν ὅλοι τὴν Κυριακὴ ἀργία.

— Ἡ ἀστυνομία τὴν ἐπιβάλλει μόνο στοὺς ἄλλους. Οἱ λησται καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δουλεύουνε καὶ τὶς Κυριακές... Λοιπόν, στὶς δεκαοχτὼ Αὐγούστου κάποιος Χάρισσον βρέθηκε νεκρὸς στὸ σπίτι του, πῶνε στὸ Πάρκ Λέιν.

— Μπα! Ὅσο προχωροῦμε τόσο μπαίνομε καὶ στὴν ἀριστοκρατία.

— Ἔτσι μπήκε καὶ ὁ Χάρισσον, μὰ δὲν ξαναβγήκε. Μόλις εἶχε φέρει μαζί του μιὰ μεγάλη ποσότητα ἀπὸ ἀκατέργαστα σπάνια πετράδια. Ὁ δλάνας! Ὅτε φρόντισε νὰ τὰ ἀποθηκέψῃ στὴν Τράπεζα, οὔτε ἔλαβε καμμιὰ προφύλαξη. Πήγανε καὶ αὐτὰ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα.

— Πῶς τὸν θανατώσανε τὸ Χάρισσον;

— Τὸν δηλητηριάσανε.

— Δηλαδή;

— Ἀπὸ τὸ στόμα. Μπορεῖ νὰ τοῦ δώσανε νὰ φάη κάτι.

— Τί ἦταν, ξαίρεις;

— Ἰδέα δὲν ἔχω.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς φάνηκε συλλογισμένος.

— Κανένα καινούργιο δηλητήριο;

— Ὁχι. Δὲν εἶναι καινούργιο. Ἐχομε καὶ δυὸ ἄλλους αὐτῇ τῇ χρονιά, πού πέθαναν ἔτσι καὶ ἀπαράλλαχτα, δολοφονημένοι καὶ αὐτοὶ ἀσφαλῶς. Μὰ δὲν συνέλαβαν ἀκόμα τὸν κακοῦργο. Ὁ ἕνας πέθανε στὴ Βιέννη καὶ ὁ ἄλλος στὸ Βουκουρέστι. Ἡ νεκροψία φανέρωσε ὅμοια ἴχνη καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς.

Στενοχωρημένος τώρα ὁ ἐπιθεωρητὴς ἤθελε νὰ καπνίσῃ. Ὁ ντετέκτιβ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνάψῃ ἕνα σπέρτο. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπρόσφερε τὰ τσιγάρα του στὸ ντετέκτιβ. Κι' ἐξακολογήσανε τὸ δυσάρεστο διάβασμα ἀπ' τὸ σημειωματάριο.

— Στὶς εἰκοσιπέντε Αὐγούστου...

— Δηλαδή...

— Τὴν περασμένη Κυριακῇ, δολοφονήσανε κάποια κυρία

Μπουρτον, ξακουστὴ γιὰ τὰ πλούτη της καὶ τὶς πολύτιμες συλλογές της. Καθότανε στὴν πλατεῖα Γκρόσδερνορ..

Ἀκουστήκε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα. Ὁ ντετέκτιβ σταμάτησε ἀμέσως τὴν κουδέντα του.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ ἐπιθεωρητὴς.

Ἐνας ἀστυφύλακας ἔφερε κάποιο χαρτί καὶ τ' ἀκούμπησε ἄπάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Μπλάνταϊς τὸ πήρε, τὸ εἶδε, καὶ ἐπερίμενε νὰ φύγῃ ὁ ἀστυφύλακας.

— Ἀπὸ τὴ Βιέννη! εἶπε ὕστερα μὲ φωνὴ τρομαγμένη.

Καὶ τῶδωσε τοῦ Τιούντορ, πού τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναπαράτησε καὶ πού τῶχε βάλει καὶ ὁ ἀστυφύλακας.

— Καὶ τὸ Παρίσι μᾶς εἶπε τὰ ἴδια σχεδόν.

— Τί ἔλεγε γι' αὐτὴ τὴν κυρία Μπουρτον;

— Πῶς τὴν δολοφονήσανε καὶ τῆς πήραν ὅλα ἐκεῖνα πού..

Ἐνα ἄλλο χτύπημα στὴν πόρτα διέκοψε τὸν ντετέκτιβ γιὰ δεύτερη φορά. Τὸ γραφεῖο τοῦ Γενικοῦ δὲν ἦταν κατάλληλο γιὰ συζητήσι, καθόλου. Ὁ ἀστυφύλακας ἔφερε πάλι ἕνα χαρτί καὶ ἔφυγε.

— Νὰ τώρα καὶ ἡ Νέα Ὑόρκη, εἶπε ὁ Μπλάνταϊς, ἀφοῦ τὸ διάβασε. Ἀπὸ παντοῦ μᾶς ὑποδεικνύουν αὐτὸ πού δὲν εὐχόμεθα... Ἀπὸ παντοῦ!

Ὁ Τιούντορ δὲν μίλησε. Ἐπερίμενε λιγάκι καὶ ξανάρχισε τὴν παληὰ του κουδέντα:

— Τὴν κυρία Μπουρτον τὴ βρήκαμε στραγγαλισμένη, εἶπε καὶ στάθηκε νὰ κυττάξῃ τὸν ἀνώτερό του.

Ὁ Γενικὸς ἐσώπαινε, καὶ ὁ Τιούντορ κατάλαβε πῶς μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα αὐτὴ γιὰ νὰ μάθουμε τὰ μυστικά της. Τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα ἦτανε Σάμουελσον, καὶ ἦσαν ἄπειρα τὰ κατορθώματά της. Ἡ ἀστυνομία τῆς Ἀμερικῆς τὴν κατεδίωκε. Ἄν τὸ γνωρίζαμε, θὰ τὴν εἶχαμε διώξῃ ἀπ' τὸν τόπο μας. Ἀλλὰ εἶδαμε καὶ ἕνα πρωτοφάνερο πρᾶγμα μὲ τὴ δολοφονία αὐτῆς τῆς γυναίκας. Δὲν τὴν ἐπνίξαν οὔτε μὲ σκοινί, οὔτε μὲ τίποτα ἄλλο. Τὴ στραγγάλισε κάποιος μὲ τὰ χέρια του.

— Τί μοῦ λές!

— Καὶ θάλεγε πῶς τὴν ἔσφιξε κανένας γυπαετός, μὲ τὰ νυχια του. γιὰ τὴν τέτοια σημάδια βρήκαμε στὸ λαιμό της...

Σκέφτηκε λιγάκι καὶ ἐπρόσθεσε:

... Ἐχεῖς ἀκούσει νὰ λένε γιὰ τὸν Κόρανα, γιὰ τὸν αἰμοδόρο κακοῦργο πού τρομοκράτησε, τώρα τελευταῖα, τὸ Βερολίνο;

— Αὐτὸς πού αἰχμαλώτιζε τὰ θύματά του;

— Ναί, πού προδιέγραφε τοὺς πλοῦσιους μόνο, καὶ καιροφυλακτοῦσε τὴν περίστασι γιὰ νὰ τοὺς ἀπαγάγῃ. Τοὺς συνελάμβανε ὅταν ἔφευγαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ ταξίδι. Πλαστογραφοῦσε τὶς ὑπογραφές τους σὲ συναλλαγματικές καὶ σὲ κάθε τί πού

μπορούσε να φέρη τὰ λεφτά τους στὰ χέρια του. Ἡ Τράπεζες κι' οἱ χρηματιστὰι εξαργύρωναν ἀφοδὰ τις πιστωτικὲς ἐντολές, δίχως νὰ πηγαίνη ὁ νοὺς τους στὸ κακό, γιατί ξαίρανε πὼς οἱ παραληγδὲς αὐτοὶ θρискόντουσαν ἔξω ἀπ' τὸν τόπο τους. Ἔτσι ὁ Κόρακας τοὺς τᾶπερνε δλα. Ὑστερα ἐπνιγε τὰ θύματα. Τὰ στραγγάλιζε, τὰ μαρκάριζε μὲ τὰ νύχια του καὶ τὰ παραπετοῦσε δῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὰ θρῆ ἢ ἀστυνομία, νὰ τὰ νεκροτομήσῃ καὶ νὰ τὰ θάψῃ.

Ὁ Γενικὸς ἐσκούπιζε μὲ τὸ μαντήλι του τὸν κρὺ ἰδρώτα ποὺ τοῦ περεχοῦσε τὸ πρόσωπο.

— Καὶ τί συμπεραίνεις, Τιούντορ, ἀπ' αὐτὰ δλα;
 — Φρονῶ πὼς θὰ παλαίψουμε μὲ μιὰ τρομαχτικὴ συμμορία.
 — Γιατί τὸ λές; Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πιστεῦσῃς;
 — Παρατηρῶ δυὸ πράγματα, εἶπε καὶ στᾶθήκε συλλογισμένος.
 — Δηλαδή;
 — Κάθε Κυριακὴ, ἀπ' τις τέσσερις Αὐγούστου κι' ἔπειτα, μᾶς παρουσιάζεται κι' ἕνα ἔγκλημα. Χρειάστηκε γιὰ δλα αὐτὰ μιὰ θαθεῖα γνώσι. Εἶναι λεπτομέρειες ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τις μαθαίνῃ ἕνας ἄνθρωπος μόνος του, ὅσο κι' ἂν τὸν ὑποθέσουμε ἱκανό. Ὅπως βλέπομε, οἱ φόνοι γίνονται γιὰ γούστο, ἀπὸ ἄνθρωπο διαστρεμμένο, ποὺ εὐχαριστιέται νὰ θασανίζῃ, ποὺ διψᾷ αἷμα. Ἀς ἐξετάσουμε πρῶτα τις κλοπές. Τὸ σχέδιο καταστρώνεται μ' ἔξη σφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία, γιατί ὁ ληστής ξαίρει τί συνήθειες ἔχουνε τὰ θύματα. Γνωρίζει τὴν κρυφὴ τους ζωὴ, καὶ τί σκοποὺς ἔχουνε κατὰ νοῦ... Δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο πὼς ὁ φτωχὸς Ρούμπενστᾶιν εἶχε πολλὰ χρήματα κρυμμένα στὸ σπῆτι, καὶ πὼς ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ Σάντερσον θὰ δεχότανε πανάκριβα κλοπιμαῖα!

Ὁ ντετέκτιβ σταμάτησε σὰν νὰ τὸν τρώαζε ἡ ἴδια ἡ ὁμιλία του

— Τί ἄλλο λόγο ἔχεις γιὰ νὰ φαντάζεσαι πὼς εἶναι μιὰ συμμορία;

— Τὸ λέω, γιατί ἡ δολοφονίες γίνονται μὲ διαφορετικούς τρόπους. Εἶναι ἐξακριβωμένο πὼς κάθε φονηᾶς ἔχει δική του μέθοδο, καὶ πὼς ἅμα ἐπιτύχῃ μὲ τὸ σύστημά του δὲν τὸ ἀλλάζει. Ὁ στραγγαλιστὴς πνίγει, ὁ μαχαιροβγάλτης σφάζει, ὁ δηλητηριαστὴς φαρμακώνει... Δὲν ξαίρω γιατί, μὰ ἔτσι εἶναι: ὁ ἐγκληματίας μοιάζει μὲ τὸ δουλευτὴ, ποὺ μένει πάντα στὴν ἴδια τέχνη. Συμπεραίνω, λοιπόν, πὼς εἶναι μιὰ συμμορία, ποὺ ἔχει διαφορὸς τεχνίτες καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι καὶ τὴν ὀρεξί τοῦ αἰμοδόρου ἀρχηγοῦ.

— Ναί! Συμφωνῶ μαζὶ σου. Ὅλα ὅσα λές ταιριάζουν ἀλλάθευτα. Κάθε Κυριακὴ ἔχομε κλοπές, δολοφονίες ποὺ γίνονται κατὰ πολλοὺς τρόπους, καὶ κακουργήματα ποὺ ἀπαιτοῦν ἀγρυπνὴ κατασκοπεῖα. Παραδέχομαι, Τιούντορ, τὴν ἀποψὶ σου. Εἶναι μιὰ δυνατὴ κι' ἀτρόμητη συμμορία!

— Εὐχομαι νὰ μὴν εἶναι καὶ τόσο πολὺ ἰσχυρή... Ἐκάμαμε

μιὰν ἐνέργεια...

— Ποιοὶ τὴν ἔκαμαν;
 — Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ.
 — Μὰ ποιὸς ἀπ' ὅλους ἐδῶ;
 — ...Ἐγώ.

— Ἔτσι νὰ λές. Μ' ἀρέσει ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέρνει ὅ,τι εἶναι δικαίωμα του καὶ δίνει ὅπου χρωστᾷ.

— Τὰ φερσίματά τους μοῦ φέρανε στὸ νοῦ τοὺς ἀπομονωμένους κακοποιούς, ποὺ τοὺς ἤξαιρα ὡς τώρα στὰ διάφορα μέρη, δικὰ μας καὶ ξένα. Καὶ τηλεγράφησα Μὲ πληροφόρησαν ἀπὸ παντοῦ πὼς ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶναι πιά στὰ ταχτικά τους λιμέρια!

Κάθε τόσο ὁ ντετέκτιβ σταματοῦσε, λές κι' ἐπερίμενε νὰ τὸν διαφεύσῃ ὁ ἀνώτερός του. Ἀλλὰ στὴν περίστασι αὐτὴ ὁ Μαλάνταῖς συμφωνοῦσε μὲ τὸν Τιούντορ, σὲ δλα.

... Ἄν ἀποδώσουμε, λοιπόν, τὸν κάθε φόνο στὸν τεχνίτη ποὺ ξαίρομε, μπορούμε νὰ ὀνομάσουμε τὰ μέλη τῆς συμμορίας. Καὶ θάναῖ: Ὁ Στάντον, ὁ γκάγκστερ ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ, ὁ Λεμουάν, ὁ ἀπάχης ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ Γκόλτερ, ὁ φαρμακευτὴς ἀπ' τὴ Βιέννη...

Ἦτανε φανερό πὼς ὁ ντετέκτιβ ἀνατρίχιαζε ὅσο ἔλεγε κείνα τὰ ὀνόματα. Στὸ τέλος ἐπρόσθεσε μὲ φρίκη, σὰ νὰ βλεπε τὸν κακοῦργο μπροστά του:

...Κι' ὁ πιὸ ἀπαίσιος, ἀπ' ὅλους, ὁ πιὸ αἰμοδόρος, ὁ Κόρακας! Ἐγίνε μιὰ λιγὸστιγμὴ σιωπὴ. Ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ὑπῆρχε διαφορά στους βαθμούς, δὲν ἦταν ὁ ἕνας ἀνώτερος κι' ὁ ἄλλος κατώτερος. Τοὺς ἔνωσε ὁ κίνδυνος, ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τοὺς δυό, καὶ τοὺς ἀδελφῶνε. Ἐσώπαιναν, ἀλλὰ νοιώθανε πὼς ἔκαναν ὁμοῖες σκέψεις. Καὶ τις ἀνταλλάζανε μὲ φοβισμένα βλέμματα.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, συλλογιζόταν ὁ Γενικὸς κι' ἔλεγε. Ἄν πράγματι μαζεύτηκαν ἐδῶ ὅλοι αὐτοί, δὲν θὰ μᾶς εἶναι εὐκολο νὰ τοὺς σκοπίσουμε. Μιὰ τέτοια ὀργάνωσι, μὲ κατασκόπους καὶ τεχνίτες, θὰ παρουσιάσῃ τρομερά, ἀπροσδόκητα πράγματα. Μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῇ καὶ νὰ γίνῃ ἴση μὲ τὴ Σκότλαντ Γιάρντ!

— Μὴ λές τέτοιο λόγο! φώναξε ἑντρομος ὁ Τιούντορ.

Καὶ σ' ἀπάντησι ξανακούστηκε τὸ χτύπημα τῆς πόρτας. Μὰ φάνηκε πὼς τὰ χαρτιά ποὺ τοὺς ἔφερεν κάθε τόσο ὁ ἀστυφύλακας ἦτανε τηλεγραφήματα ἢ πιὸ σωστά, τηλεφωνήματα ἀπ' τὸ τηλεγραφεῖο, γιατί ὁ Μπλάνταῖς μουρμούρισε:

— Θάνε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Βερολίνου, ποὺ θὰ μᾶς λήγῃ γιὰ τὸν Κόρακα.

Κι' ὕστερα ἐφώνησε:

— Ἐμπρός!

Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ ὁ ἀστυφύλακας τοὺς ἄφησε ἕναν ἀλλοιώτικο φάκελλο, κι' ἔφυγε.

Διασταυρώθηκαν οἱ ματιές τους. Ὁ Γενικὸς χτύπησε τὸ κου-

δοῦνι. Ὁ ἀστυφύλακας ἦλθε πάλι καὶ στάθηκε ἴσιος, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα καὶ κολλημένα στὸ κορμί.

—Πότε τῶφραν αὐτό;

—Τώρα αὐτὴ τῇ στιγμῇ

—Ὁ δικός μας ταχυδρόμος;

—Ὁχι. Ἕνας λοῦστρος.

—Καλὰ πῆγαινε!

Ὁ ἀστυφύλακας ξανάφευγε. Ὁ Μπλάνταϊς ἀνοίγει τὸ γράμμα.

—Ἐλα, Τιούντορ! Μὴν ξαχνᾶς πῶς συνεργαζόμαστε. Διάβασε ν' ἀκούω.

Κι' ὁ ντετέκτιβ ἐδλεπε κι' ἔλεγε:

«Κον Γ. Μπλάνταϊς,

Ἀρχηγὸν τῆς Σκότλαντ Γιάρντ.

»Νὰ μὲ συμπαῖατε πού σᾶς γράφω δέχως φιλοφρονήματα. Εἶναι ἐπειδὴ δὲν ἔχομε προσωπικὲς σχέσεις. Ἐγὼ ὅμως σᾶς παρακολούθησα γιὰ λίγον καιρὸ, καὶ σᾶς ἔμαθα. Σᾶς ξαίρω τώρα σὰ νὰ γνωρίζομαστε ἀπὸ παλιὰ χρόνια.

»Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀνταμωθήκαμε μιὰ φορὰ στὸ ἵπποδρόμιο τοῦ Ἀσκοτ. Θυμᾶμαι πῶς στοιχηματίσαμε ἀπάνω στὸ ἴδιο ἄλογο καὶ κερδίσαμε. Μὰ αὐτὸ δὲν λέγεται σύστασι, γιὰ ἀνθρώπους καθὼς πρέπει.

»Πιστεύω πῶς θ' ἀνυπομονήσετε καὶ θὰ δῆτε τὸ ὄνομά μου στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, πρὶν ἀκόμα τὰ διαβάσετε. Ἐλα ὅσα θέλω νὰ σᾶς πῶ. Μπορεῖ ἡ ὑπογραφή μου νὰ σᾶς φανῇ παράξενη, μὰ νὰ ξαίρετε πῶς ἂν ἐπιμείνετε νὰ γίνῃ αὐτὸ πού θέλετε, θὰ γνωριστοῦμε πολὺ σύντομα καὶ, πολὺ καλὰ.

»Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τίς περιττολογίες κι' ἄς μποῦμε στὴν ὑπόθεσι.

»Κύριε Μπλάνταϊς, μ' ἀναγκάζετε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω γιὰ κάτι πού μποροῦσατε, μοῦ φαίνεται, νὰ τὸ καταλάβετε μόνος σας. Ἀπαιτῶ νὰ μὴν ἀνακατεύσετε, νὰ μὴ φέρνετε ἐμπόδια στίς δουλειές μου. Ἄν θέλετε νὰ μὴ σᾶς πειράζω, ἀφήνετέ με ἥσυχο. Σᾶς συμβουλεύω, πῶς τὸ συμφέρο σας εἶναι νὰ μὴ φροντίζετε γιὰ μένα.

»Μὴν κάνετε παράλογα πράγματα, πού ἔχουνε κακὲς συνέπειες. Οἱ ἀρχές μας, οἱ νόμοι μας ἀλληλοσυγκρούονται. Ἀς ἀποφεύγουμε λοιπὸν τίς προστριβές.

»Χθὲς τὸ βράδυ ἕνας δικός σας ντετέκτιβ ἐκτελοῦσε τὴ διαταγὴ πού τοῦ δώσατε. Ὁρίσε ραντεβού μ' ἕναν ἀπ' τοὺς κατασκόπους σας, γιὰ νὰ συναντήσουνε μαζὶ οἱ δυὸ κάποιοι προδότης. Ὁ προδότης θὰ τοὺς ἔλεγε λεπτομέρειες σχετικὲς μὲ τὸ θάνατο τῆς κυρίας Μπούρτον. Ἐννοεῖται πῶς δὲν ἐπέτρεψα νὰ γίνῃ μιὰ τόσο μεγάλη ἀτιμία. Ὁ συνέταιρός μου κι' ὁ κατὰσκοπός σας βρίσκονται τώρα στὸν ἄλλο κόσμος. Δὲν ἤθελα

νὰ στείλω μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τὸ ντετέκτιβ. Τὸν κράτησα μόνο γιὰ λίγο καὶ τὸν ἄφησα, γιὰ ν' ἀλλοθὴ νὰ σᾶς ἐκθέσῃ καὶ μὲ λόγια πῶς εἶναι τὰ πράγματα. Ἄν σταθῇ ἔξυπνος, θὰ σᾶς πῇ σὲ τί κακὰ ἀποτελέσματα θὰ σᾶς φέρῃ μιὰ ἀδικαιολόγητη, σχολαστικὴ ἐπιμονή σας.

»Τοῦ κάκου θὰ κοπιᾶσετε. Καταντάει ἀστεῖο νὰ πιστεύετε πῶς θὰ μπορέσετε νὰ ἐναντιωθῆτε στὴν Ἐταιρία μου, μεταχειριζόμενοι ἀστυνομικὰ τερτίπια. Οἱ συνέταιροί μου κι' ἐγὼ ἀπολοῦμε μιὰν ἀτράνταχτη μᾶζα.

»Τίποτε δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ σᾶς ἐξηγήσω τί ἔχομε κάνει. Σᾶς εἶναι γνωστὸ πῶς ἕνας ἐπιχειρηματίας σὰν κι' ἐμᾶς, ὅσο ἱκανὸς καὶ ἄνε, δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ σπουδαῖα πράγματα μόνος του, ὥστε νὰ ἐργαστῇ γιὰ λίγο καιρὸ κι' ὕστερα νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ γιὰ πάντα, σὰν ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ συνεταιριστήκαμε, ὅλοι οἱ καλοὶ ἀπὸ τὰ διάφορα κέντρα τῆς Οἰκουμένης. Ἐδῶλε ὁ καθένας μας ὅ,τι κεφάλαιο εἶχε: Τέχνη, Γνώσεις, Σχέσεις. Ὁρμιστήκαμε πίστι κι' ἀφροσύνη ἀναμεταξύ μας. Ἀνάλαβα ἐγὼ τὴ γενικὴ διοίκησι, κι' ἔδωσα τὸ πρόσταγμα ν' ἀρχίσῃ ἡ δουλειά.

»Εὐχομαι, κύριε Μπλάνταϊς, νὰ μὴ συναντηθοῦμε πουμενά. Αὐτό, φυσικά, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν καλὴ σας θέλησι. Ἀλλὰ θ' ἀκούσετε ἐξάπαντος νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα πολὺ σύντομα. Νὰ ἀδιαφορήσετε. Κι' ἂν ὑποχρεωθῆτε νὰ δώσετε τὴν παραίτησί σας ἀπ' τὴ διοίκησι τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, νὰ μὴ λυπηθῆτε. Νὰ σᾶς πικρηγοῦν ἡ πεποίθησι πῶς ὅποιος κι' ἂν εἶναι ὁ ἀντικαταστάτης σας θὰ ἀστοχήσῃ στίς ἐνέργειές του ἐναντίον μου.

Εἰληρινὰ δικός σας,

ὁ Γυπαετός».

Ἕνα ἐπιφώνημα ξέφυγε τοῦ γενικοῦ ἐπιθεωρητῆ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ ἴδιος.

—ὦ, Θεέ μου! εἶπε μαζὶ μ' ἕναν ἀναστεναγμό. Μὰ εἶναι ἀπίστευτο... Εἶναι μιὰ κοροϊδία!

—Φοβᾶμαι πῶς δὲν εἶναι κοροϊδία αὐτὸ τὸ πρᾶμμα, εἶπε ὁ ντετέκτιβ, συλλογισμένος πολὺ.

—Τί λές;

—Δέω πῶς αὐτὰ πού μᾶς γράφει εἶναι ἀληθινὰ. Χθὲς τὸ βράδυ ὁ ἐπιθεωρητῆς Μπράντ ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῇ τὸν Τζέουνς. Εἶναι ἕνας κλεφταποδόχος, πού τὸν ἔχομε γιὰ κατασκοπεύς. Μὰ εἶναι τώρα εἰκοσιτέσσερις ὥρες σχεδόν, κι' ὁ Μπράντ ἀκόμα νὰ φανῇ!

Ἀκούστηκε τότε ἕνα βιαστικὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Κάποιος τὴν ἀνοίξε πρὶν προλάβῃ νὰ δώσῃ τὴν ἀδεια ὁ Γενικός. Παρουσιάστηκε ἕνας μὲ πολιτικὰ ρούχα. Μπήκε, ἐκλείσε πάλι τὴν πόρτα καὶ στάθηκε «προσχή».

—Μπράντ! φώναξε ό Τιοϋντορ, συγκινημένος. Τί σοϋ συνέ-
δηκε;

—Ο Γενικός έκανε τόν ψύχραιμο.

—Επήγα νά βρω τόν Τζόουνς...

—Τόν βρήκες; ρώτησε ανυπόμονα ό Γενικός.

—Ναί. Ήταν όρθιος κι' άκουμπούσε τή ράχι του στή σιδε-
ρένια κολώνα του φαναριού...

—Λοιπόν;

—Τόν προσπέρασα και τουγνεψα με τρόπο. Του φώναξα. Τόν
πλησίασα και τόν είδα... Ήταν νεκρός. Βρισκότανε μ' ένα μα-
χαίρι στήν καρδιά, μ' τόσο βαθεία μπηγμένο πού μόνο ή λαδή
ξεχώριζε.

—Τι έκαμες τότε σϋ!

—Δέν πρόφτασα νά κάμω τίποτα. Ένοιωσα ένα δάρος στο
κεφάλι κι' ύστερα... Ύστερα, όταν συνήλθα, κατάλαβα πώς θά
με είχανε χτυπήσει με κανένα σακκί άμμο.

—Φτηνά έγλύτωσες, είπε τάχα στ' άστεία ό Γενικός. Αυτό
θά μείνη στο ένεργητικό σου. Θά τó περάσω εγώ ό ίδιος στο
μητρώο σου. Πές μου, τι άλλο έγινε;

—Δέν ξαίρω. Μπορεί και νά μούδωσαν ύπνο. Θάναι δυό ώρες
πού ξύπνησα... Μ' είχανε κρύψει πίσω απ' τόν τοίχο κάποιας
αύλης, σέ μι' άρωμογειτονιά, κοντά στο ποτάμι... Πέρασα απ' τó
σπίτι του Τζόουνς και βρήκα τή γυναίκα του. Τής είπα τι μ'ας
έλαχε. Είναι άπαρηγόρητη, κι' ήλθε κι' αυτή νά σ'ς δή.

Έσώπασαν έπειτα για λίγο.

—Καλά, Μπράντ, είπε ό Γενικός. Πήγαινε νά σέ εξετάση ό
γιατρός.

—Μά δέν έχω τίποτα. Αιστάνομαι τόν έαυτό μου πολύ καλά.

—Πήγαινε, σοϋ λέω, νά σέ δή ό γιατρός μας!

—Νά πάω, είπε κρυφογελώντας ό άπτόητος ντετέκτιβ, κι'
έφυγε.

Μένανε πάλι οι δυό τους, χωρίς νά μιλοϋνε. Κάθε τόσο δια-
σταυρωνόντουσαν ή ματιές τους. Ο Γενικός έπρόσφερε τ'αιγά-
ρα του στόν Τιοϋντορ. Κι' άφού συλλογιστήκανε κάμπορο, μίλη-
σε πρώτος ό Μπλάνταϊς.

—Πάρε, Τιοϋντορ, αυτή τήν έπιστολή. Έξέτασε τó χαρτί,
τό μελάνι, τó γραφικό χαρακτήρα, και όλα. Δέν πιστεύω νά
ώφελγηθούμε τίποτα, μ'ά δέν πρέπει ν' αφήσουμε ούτε μι'ά πέτρα
ασάλευτη.. Κύτταξε έπίσης για όσα γράφει αυτό τó τέρας. Μάθε
απ' τ'ά άρχεία του ίππόδρομου στο Άσκοτ ποιοι στοιχημάτισαν
άπάνω στή Ζορκάδα. Αυτή ή δουλειά είναι απ' τó καλοκαίρι του
1926. Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, αλλά φαντάζομαι πώς θά
βρης τακτοποιημένα άρχεία. Δέ θυμάμαι νά ξανακέρδισα ποτέ
άλλοτε.

—Τρέχω άμέσως, είπε ό ντετέκτιβ, κι' έφυγε.

Μά τήν ίδια στιγμή ξαναγύρισε, λέγοντας:

—Μ'ας άποκριθηκε και τó Βερολίνο!

—Έ, τί λέει;

—Χάσανε κι' αυτοί τ'ά ίχνη του Κόρακα. Τόν φαντάζονται
έξω από τή Γερμανία.

Γιά μι'ά στιγμή κύτταξε ό ένας τόν άλλο. Έφυγε ύστερα ό
Τιοϋντορ, χωρίς νά ξαναμιλήση. Κι' ό Γενικός Έπιθεωρητής δυ-
θίσθηκε σέ σκέψεις.

ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τό μεσημέρι ό Μπλάνταϊς έφυγε απ' τή Σκότλαντ Γιάρντ
κι' έπήγε στή λέσχη των άξιωματικών. Σύχναζαν εκεί και πολ-
λοι κρατικοί υπάλληλοι, έπίσης και σπόρτσμεν.

Ο έπιθεωρητής εκάθησε μονάχος σέ μι'ά γωνιά τής σάλας
και παράγγειλε νά του φέρουνε φαί. Ήτανε τόσο πολύ παραγμέ-
νος πού μουρμούριζε δίχως νά τó αντιλαμβάνεται. Τόν πλησίασε
τότε ένας ώραιος και κομψός νέος, πού του φώναξε γελώντας:

—Έ, Μπλάνταϊς! Με ποιόν κουδεντιάζεις;

Ο έπιθεωρητής ξεσήκωσε τó κεφάλι του κι' είδε τó νέο. Δέ
μόρεσε νά κρατηθή κι' έγέλασε. Άλήθεια, τó χαμόγελο του
Ρόμπιν Μέρντοκ ήτανε κολλητικό, και στοϋς άντρες και στίς
γυναίκες.

—Τό τραπέζι σου είναι για πολλούς, μου έπιτρέπεις νά κα-
θήσω;

—Τι λέει ό κανονισμός τής Λέσχης, δικαιούμαι νά σοϋ τó ά-
παγορέψω; είπε ό αστυνομικός, με φωνή βαρεία αλλά και με γε-
λαστά μάτια.

Ο Ρόμπιν έπηρε θεσί άντικρύ στόν έπιθεωρητή. Έκανε πώς
καλούσε τó γκαρσόνι, πώς διάβαζε τόν κατάλογο, πώς έδλεπε
κάποια δεσποινίδα εκεί άπέναντι, και στο μεταξύ αυτό κρυφο-
κύτταζε τó ντετέκτιβ. Στο τέλος του άρχισε τήν κουβέντα.

—Μου φαίνεσαι σάν έρωτευμένος, κύριε Γενικέ!

—Μή λές ένοησίες, σέ παρακαλώ!

—Μά σ' άκούω νά παραμιλάς, βλέπω τήν όψη σου άλλαγ-
μένη.

—Είμαι κουρασμένος απ' τή δουλειά.

—Καλοί άνθρωποι είστε σεις οι ντετέκτιβ, αλλά λιγάκι βα-
ρετοί στοϋς άλλους. Ύποφέρετε, κι' όμως δέ θέλετε νά γιατρευτή-
τε. Τό μυαλό σας βασανίζεται, γιατί δέν έχει τή δύναμη νά ξε-
διαλύνη κάτι, όπως παθαίνει τó στομάχι μ' ένα κακοχώνευτο
φαί. Έγώ σέ τέτοιες περιστάσεις πηγαίνω και βρίσκω έναν καλό
κι' έξυπνο φίλο. Του εκμυστηρεύομαι τó μυστικό μου. Τό συζητά-
με μαζί οι δυό, τó εξετάζομε απ' όλες τίς πλευρές του, και φτά-
νομε σέ μι'ά λύσι. Κάνε και σϋ έτσι.

—Μή μὲ σκοτίζεις περισσότερο, τοῦ ἀποκρίθηκε γελώντας ὁ Γενικός. Δὲν πρέπει νὰ σοῦ πῶ τί ἔχω. Εἶναι καὶ μυστικά ποὺ δὲν λέγονται.

—Βασανίζου. λοιπόν, ἄδικα.

—Καὶ πράγματι, ἄδικα βασανίζομαι

—Κακοποιοὶ ποὺ δὲν πιάνονται εὐκολα, ἔ;

—Πολλοὶ δύσκολα!

—Λὲς νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν ἀκόμα καὶ στὸ Λονδὶνὸ μέσα; Ὁ Μπλάνταϊς ἐκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ νεαρό του φίλο, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Στὸ τέλος τοῦ εἶπε μὲ ὕφος πολὺ σοβαρό:

—Δυστυχῶς! Φοδᾶμαι πῶς ἔτσι θὰ συμβῇ.

—Κακὸ αὐτό, ἔ;

—Πολὺ κακό.

—Εἶναι καμμιά ἰσχυρὴ συμμορία;

—Καὶ μεγάλῃ!

—Ὅστερα σωπάσανε γιὰ λίγο.

—Ἐλα νὰ κάνουμε λίγο περίπατο.

—Πᾶμε, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

Ἀκολουθοῦσε τὸ φίλο του καὶ τὸν ψυχολογοῦσε. Δὲν τοῦ πολυάρεσαν οἱ νέοι σὰν τὸν Ρόμπιν. Ἦταν ἓνα παιδί ποὺ ἀνατράφηκε, ὅπως λένε, στὰ πούπουλα καὶ μὲ τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺχουν αὐτὴ τὴν τύχη. Γιὰ τέτοιο τὸν ἤξαιρε τὸν Ρόμπιν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ: ἓνας ἀνεύθυνος ἄντρας ἀπὸ καλὴ, γνωστὴ οἰκογένεια, πλούσιος, ὠραῖος, χαριτωμένος. Εἶχε θγάλει τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Καίμπριτζ, ἀλλὰ δὲν ἔκανε καμμιά δουλειά. Ἐταξίδευε, ἀνακατευότανε σ' ὅλα, ἐσύχναζε σὲ κοσμικὰ σαλόνια, καὶ ἐγύρευε καθεμερὰ καινούργιες διασκεδάσεις.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ παληὸς ντετέκτιβ, ποὺ κέρδιζε τὸ μισθό του ὄχι μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα του, μὲ διαρκὴ κίνδυνο τῆς ζωῆς του. Τὸν καμάρωνε ὅμως τὸν Ρόμπιν, γιατί εἶχε ἀθλητικὸ παράστημα, καὶ ἦταν ἀληθινὰ γερό παλληκάρι. Τότε τοῦρθε τοῦ ἀστυνομικοῦ μιὰ ἰδέα:

Θὰ τοῦκανε ἄραγε καλὸ τοῦ Ρόμπιν, ἂν τοῦ ἀνάθετε καμμιά δουλειά, ἃς ἦτανε καὶ ἐπικίνδυνῃ;

Καὶ νά! Ὁ Ρόμπιν ἄξαφνα τοῦ ἔλεγε:

—Ποιὸς ἔχει σειρὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακή;

—Ἐ; Τί; Ἐκαμε ἐκπληκτος ὁ ντετέκτιβ.

—Σ' ἐρωτῶ: Ποιὸς ἔχει σειρὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακή;

—Τι θέλεις νὰ πῇς; Ἐξηγήσου.

—Ποιὸν θὰ δολοφονήσουνε;

Ὁ Μπλάνταϊς στάθηκε γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ προσεκτικώτερα στὰ μάτια.

—Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Ρόμπιν;

—Ἐπειδὴ εἶναι τώρα ἓνας μῆνας ποὺ δὲν περνᾷ Κυριακὴ

δίχως νὰ δολοφονήσουνε καὶ ἓναν ἄνθρωπο.

—Μὰ πῶς τὸ ξαίρεις; Οἱ ἐφημερίδες γράψανε μόνο γιὰ τὴν κυρία Μπουρτον.

—Πολλὰ πράγματα γίνονται γνωστά, χωρὶς νὰ τὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες. Δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς τὰ μαθαίνουν ὅλοι, μερικοὶ ὅμως τὰ πληροφοροῦνται.

—Πές μου, τί γνωρίζεις;

—Δὲν σοῦ λέω. Ἐχω καὶ ἐγὼ τὸ μυστικὸ μου.

Ὁ ντετέκτιβ ἀποστομώθηκε. Ἐπρεπε τώρα νὰ μεταχειριστῇ τὴ διπλωματικὴ του ἱδιοφυΐα.

—Τὰ δικά μου εἶναι μυστικά τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὰ κοινολογῶ.

—Οὔτε καὶ σ' ἐμένα ἐπιτρέπεται.

Τὸν ἔκαμε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν καρδιά του.

—Μήπως κάνεις τώρα καὶ σὺ τὸν ἰδιωτικὸ ντετέκτιβ;

Ὁ Ρόμπιν κοντοστάθηκε. Ἐδίστασε λιγάκι, ἀλλὰ στὸ τέλος τὸ ξεστόμισε:

—Ναί! Θάθελα πολὺ νὰ ἐργαστῶ γιάσένα προσωπικῶς. Ἀνάθεσέ μου αὐτὴ τὴ δουλειά.

—Παῖδ δουλειά;

—Νὰ κυνηγήσω τὸν Κόρακα.

Ὁ Μπλάνταϊς ἔμεινε, μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

—Ἀκουσες, λοιπόν νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Κόρακα;

Ὁ Ρόμπιν ἔπιασε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα γράμμα καὶ τῶσε τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητῇ, ποὺ τὸ διάβασε καὶ ξανάχασε τὰ κέφια του.

Ὁ Κόρακας ἔγραφε τοῦ Ρόμπιν:

«Τὸ Λονδὶνὸ δὲν μᾶς χωράει καὶ τοὺς δύο. Σοῦ ἀφήνω λίγες ὥρες γιὰ νὰ ἐτοιμαστῇς νὰ ταξιδεύῃς. Ἀλλὰ ἂν βρίσκεσαι ἀκόμα ἐδῶ καὶ μετὰ τίς ἔξῃ τὸ ἀπόγευμα, δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωὴ σου»

—Τ' εἶναι πάλι τοῦτο! Ἐσφώνησε σαστισμένος ὁ Μπλάνταϊς. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του...

Οἱ ντετέκτιβ ἐργάζονται

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Τιούντορ βρίσκοτανε στὸ γραφεῖο του, ποὺ ἦτανε παράπλευρα στὴ μεγάλη κάμαρα ὅπου ἐργαζόταν ὁ Γενικός. Εἶχε στείλει νὰ φωνάξουνε τὸν Μπράντ, καὶ τὸν περίμενε. Γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα του, ξεφύλλιζε κάτι χαρτιά, μὰ δὲν εἶχε ὀρεξὶ νὰ τὰ μελετήσῃ.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ὁ Μπράντ, πολὺ διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι ἦτανε τὸ πρῶτ. Ὁ ντετέκτιβ φοροῦσε τώρα ἓνα καλοραμμένο κοστούμι, ποὺ τὸν ἔκανε ἀγνώριστο.

—Τί μὲ θέλεις; ρώτησε ὁ Μπράντ.

—Μας καλεῖ ὁ Γενικός, νὰ πάμε νὰ τὸν βροῦμε στὴ λέσχη.

—Συμβαίνει τίποτα;

—Δὲ φαντάζομαι. Θὰ τοῦλθε ἡ καλὴ ιδέα νὰ μᾶς κεράσῃ κάτι, ἀπὸ τὸ χθεβραδυὸ σου πάθημα.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἄς μὴ χάνουμε καιρό. Πάμε!

Ξεκινήσανε λοιπὸν γιὰ νὰ πάνε στὴ λέσχη. Εἶχαν ὅμως νὰ σκεφτοῦνε πολλὰ, καὶ βαδίζανε χωρὶς κουβέντες. Μὰ τί νὰ λέγανε; Τί νὰ συζητούσανε; Συλλογιζόταν ὁ καθένας τοὺς γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ὁ Μπράντ θυμότανε τὸ σακκὶ μὲ τὴν ἄμμο καὶ τὸ ναρκωτικὸ. Ὁ Τιούντορ πάλι στοχαζότανε τί θὰ γινόταν ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρωινὸ γράμμα τοῦ Γυπαετοῦ.

Κάποιος ἔτρεχε ξοπίσω τοὺς. Στράφηκαν ἀπότομα κι' οἱ δυὸ μαζῇ. Ἦταν ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ποὺ ἔφθασε λαχανιασμένος καὶ τοὺς εἶπε:

—Μόλις ἐφύγατε, ἐλάδαμε αὐτὸ τὸ σημείωμα. Μᾶς τῶφερε κάποιο παιδί τῆς λέσχης. Τὸ φάκελλο τὸν ἀνοιξε ἡ δαχτυλογράφος τοῦ Γενικοῦ καὶ μοῦπε νὰ σπεύσω νὰ σᾶς προλάβω. Καμμιὰ διαταγή;

—Ὁχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Τιούντορ. Γύρισε στὴ θέσι του.

Τὸ σημείωμα ἦταν ἀπ' τὸ Γενικὸ, ποὺ τοὺς ἔγραφε:

«Τὰ πράγματα ἀλλάξανε. Πάρτε ἕνα ταξὶ κι' ἐλάτε ἀμέσως στὸ σπίτι μου. Σᾶς περιμένω.»

—Χάσαμε τὸ κέρασμα, εἶπε ὁ Μπράντ, μὲ κρύα καρδιά.

—Ἀπεναντίας, στὸ σπίτι του θὰ περάσουμε καλύτερα καὶ θὰ συζητήσουμε πιὸ ἐλεύθερα.

Ἐφώνηξε ὕστερα ἕνα ταξὶ καὶ μπήκε μέσα.

—Ἐλα, Μπράντ. Ἄς μὴν ἄργοῦμε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάνομε τὸ Γενικὸ νὰ μᾶς περιμένῃ.

—Δὲν ἔρχομαι. Πήγαινε.

—Τρελλάθηκες; Ὁ Γενικός διατάζει, δὲ μᾶς προσκαλᾷ νὰ πιοῦμε!

—Δὲν ἔρχομαι, σοῦ λέω. Πήγαινε σύ.

—Ἐαίρεις τί συνέπειες μπορεῖ νάχη αὐτὴ σου ἡ τρέλλα;

—Ἄς ἔχῃ!

Τὸν παράτησε ὁ Τιούντορ κι' εἶπε τοῦ σωφὲρ νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ Μπράντ ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ντετέκτιβ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, μὰ ἡ δυσπιστία του ἦταν ἐπίσης μεγάλῃ. Οἱ ἀνεξήγητες προσκλήσεις, πότε στὴ λέσχη καὶ πότε στὸ σπίτι τοῦ Γενικοῦ, δὲν τοῦ ἀρέσανε καθόλου. Κι' ἐδυσπίστησε. Εἶχε ἕνα προαίσθημα. Κι' ὅταν ὁ Μπράντ εἶχε προαίσθημα, πεισμάτωνε σὰ μουλάρη. Ἀλλὰ δὲ μπορούσε καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Τιούντορ, νὰ τὸν πείσῃ νὰ παρακούσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Γενικοῦ. Τὸ προαίσθημά του ἦτανε μιὰ ιδέα, ἦτανε κάτι ποὺ τὸ ἐνοιῶθε μόνο αὐτός. Γι' αὐτὸ κι' ἐδιάσθηκε νὰ βγάλῃ αὐτὴ τὴν ιδέα ἀπ' τὸ μυαλό του, μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Ἐσπευσε λοιπὸν κι' ἔφτασε στὴ

λέσχη τῶν ἀξιωματικῶν.

—Ἀπάνω εἶναι ὁ κύριος Μπλάνταϊς; ρώτησε ἀπότομα τὸ θυρωρὸ.

—Ὁχι, κύριε.

—Ἐ;

—Τώρα μόλις ἔφυγε ὁ κύριος Μπλάνταϊς.

Ἀποδείχτηκε πὺς τὸ προαίσθημα τοῦ Μπράντ ἦτανε μιὰ βλακεία καὶ τίποτα ἄλλο. Κι' ὁ ντετέκτιβ ἔκαμε γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Γενικοῦ, ἀλλὰ πάλι μιὰ ιδέα τὸν σταμάτησε.

—Εἶπες πὺς τώρα μόλις ἔφυγε ὁ κύριος Μπλάνταϊς;

—Δὲ θάναί οὔτε τρία λεπτά τῆς ὥρας, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ θυρωρός. Πὺς δὲν τὸν ἀντάμωσες στὸν δρόμο;

Ὁ ντετέκτιβ κύτταξε τὸ θυρωρὸ μὲ δύσπιστο μάτι καὶ συλλογιζόταν. Πὺς ὁ Γενικός τοὺς προσκαλοῦσε στὸ σπίτι του, ἀφοῦ ἔμεινε στὴ λέσχη;

—Τὸ τηλέφωνο!.. Ποῦνε τὸ τηλέφωνο; ἔλεγε τοῦ θυρωροῦ, σὰν τρελλός.

—Ἐκεῖ. Πίσω ἀπ' τὴ σκάλα.

Πετάχτηκε ὁ ντετέκτιβ σὰν πουλί.

—Ἐμπρός!.. ἐμπρός!.. Σκότλαντ Γιάρντ!.. Εἶμαι ὁ Μπράντ. Μὴ χάνετε καιρό. Βρῆτε καὶ πιάστε τὸ ταξὶ ΧΛΙ58 ἢ ΧΛΙ53... Ναι, ὅκτῳ ἢ τρία, ἕνα κίτρινο ἄμάξι. Τὸ πήρε ὁ Τιούντορ ἀπ' τὴν ὁδὸ Χόλυ γιὰ νὰ πάῃ στοῦ Γενικοῦ μας... Ἐ... Ναι, βέβαια, ἔρχομαι... Ναι, ἔρχομαι ἴσια αὐτοῦ.

Κι' ἔσπευσε πράγματι νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Δὲ μπήκε σὲ ταξί. Θὰ περνοῦσε ἀπ' τίς στοᾶς ποὺ ἤξαιρε καὶ θάφτανε πολὺ πιὸ γρήγορα. Ἐδίαζε τὸ βῆμα του ὅσο μπορούσε καὶ συλλογιζότανε τὸν Τιούντορ.

Ἀξαφνα ὅμως ἔσταμάτησε. Τοῦφυγε ἡ σκέψις γιὰ τὸν Τιούντορ. Ἐπρεπε νὰ προσέξῃ σὲ κάτι ποὺ συνέβαινε λίγα μέτρα πιὸ μπρός: Ἐνα αὐτοκίνητο στάθηκε διὰ μιᾶς. Ἀπὸ μέσα βγήκε κάποιος ποὺ ὥρμησε στὸ ἀντικρινὸ σπίτι, κρατώντας ἕνα τεράστιο μαχαίρι. Ἀκούστηκαν εὐθὺς τρομακτικὲς στριγγλιές. Ὁσπου νὰ πλησιάσῃ ὁ ντετέκτιβ, ἡ στριγγλιὲς πάψανε. Ἐνα ἀδύναμο, συρτὸ ροχαλητὸ φανέρωνε πὺς ξεψυχοῦσε ἕνας ἄνθρωπος.

Ὁ Μπράντ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλιά τῆς πόρτας. Ἐπήδησε καὶ χύθηκε μέσα τὸ σπίτι..

Κι' ὕστερα... Τίποτε!..

Γιὰ δευτέρῃ φορά, μέσα σὲ εἰκοσι τέσσερις ὥρες, ὁ ντετέκτιβ Μπράντ, ἔχανε τίς αἰσθήσεις του.

Η ΣΥΝΝΕΝΟΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΟΤΛΑΝΤΙ ΓΙΑΡΝΤ ΜΕ ΤΟ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ὁ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς ἔφτασε νωρὶς-νωρὶς στὸ γραφεῖο του.

Με τὸ καπέλλο ἀκόμα στὸ χέρι ἐπίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Ἀμέσως παρουσιάστηκε ἓνα νόστιμο κορίτσι, ντυμένο σεμνά, ἀλλὰ μὲ πολὺ γούστο. Ἦταν ἡ ἰδιαίτερη δακτυλογράφος τοῦ Μπλάνταϊς.

Τὴ γίνεσαι Ντάλη; Στείλε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν Τιούντορ.

Ἡ κοπέλλα ἀνοιξε κατάπληκτη τὰ θαυγάλανα μάτια της καὶ κύτταξε τὸ Γενικὸ Ἐπιθεωρητὴ, λὲς κι' ἐνόμιζε πὼς ὁ προϊστάμενός της ἤθελε νὰ τὴν πειράξῃ. Καὶ τὶ γλύκα ποῦχαν αὐτὰ τὰ σαστισμένα μάτια!

— Μήπως... κύριε Διευθυντά, ἐγινε... κανένα λάθος;

— Ἔ;

— Λέω γιὰ τὸ τηλεφώνημά σας. Μόλις ἔλαβα τὸ σημεῖωμα ἀπ' τὴ λέσχη, τὸστεῖλα μὲ τὸ διανομέα. Καὶ μοῦπε πὼς τοὺς πρόφτασε στὸ δρόμο...

— Τὶ λές, βρέ παιδί μου; Ἐξηγήσου!

— Μὰ δὲν τηλεφωνήσατε ἀπὸ τὴ λέσχη νὰ πάρῃ ὁ Τιούντορ τὸν Μπράντ καὶ νὰ λθοῦνε νὰ σὰς βροῦνε;

— Σοῦ τηλεφώνησα ἐγὼ τέτοιον πρᾶμμα;

— Ὅχι σ' ἐμένα, στὸν Τιούντορ. Ἐγὼ εἶδα μόνο τὸ σημεῖωμα σας...

— Κατάλαβα... Κατάλαβα. Μάθε ποῖος ἐτηλεφώνησε κι' ἀπὸ ποῦ... Ρώτησε στὴ λέσχη νὰ σοῦ πούνε ποῖο ἦταν τὸ παιδί ποῦ φερε τὸ σημεῖωμα. Ἀμέσως!

— Μάλιστα, κύριε Διευθυντά!

Ὁ Μπλάνταϊς εἶχε κοκκινίσει ὁλος, ἔκανε σὰ λυσσασμένος. Ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦλεγε ἡ Ντάλη, καὶ πηγαινοερχόταν ἀπάνω-κάτω, ἀφρίζοντας καὶ σφίγγοντας τίς γροθιές του. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ Ντάλη ξαναγύρισε γρήγορα.

— Τὸ Κέντρο λέει πὼς τηλεφώνησε κάποιος ἀπὸ ἓνα κιόσκι τοῦ δρόμου... Ἀπ' τὴ λέσχη λένε πὼς δὲν ἔστειλαν αὐτοὶ κανένα παιδί δικό τους...

Ἡ Ντάλη ἔδλεπε τὸν ἐξαγριωμένο διευθυντὴ καὶ τὸν φοβότανε. Ἐτρεμε ἡ καὶ μενούλα, σὰν ψάρι.

— Ἐέχασα νὰ σὰς πῶ, κύριε διευθυντά. Ὁ Μπράντ τηλεφώνησε νὰ βροῦμε τὸ ταξί, ἐκεῖνο ποῦ πῆρε ὁ Τιούντορ γιὰ νὰ λθῇ στὸ σπίτι σας...

Ὁ Μπλάνταϊς τὴν ἄφηγε νὰ λέῃ, τὴν ἀκούγε, μὰ δὲν κατάλαβαινε «γρί» ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἠξαιρε μόνον ἓνα πρᾶμμα: πὼς ἡ ἀτιμὴ συμμορία εἶχε στήσῃ παγίδα στοὺς δυὸ ἀνώτερους ἀξιωματικούς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ! Καὶ τώρα;

Ἡ Ντάλη, ἀργὰ καὶ φοβισμένα, ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ λέῃ:

...Τὸ βρῆκε τὸ ταξί αὐτὸ ὁ Χόουν. Τῶχαν ἐγκαταλείψει τὴν πλατεῖα τῆς Τρίνιτυ. Καί... ἔφεραν ἓνα γράμμα...

— Ποῦ, ν' το; Γιατί δὲν μοῦ τὸδῶσες εὐθὺς-ἀμέσως; Τὸ φερε

κανένα ἰδιώτης;

— Ἔτσι φαίνεται...

— Τί θὰ πῇ «ἔτσι φαίνεται»;

— Τὸ βάλανε στὴν τσέπη τοῦ ἀστυφύλακα, ποῦ φυλάγει στὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ αὐτός...

— Δῶσε μοῦ το.. Πήγαινε!... Στάσου! Ὁποῖος ἄλλος φέρῃ γράμμα ἢ σημεῖωμα, ἢ ὅ,τι καὶ νᾶναι, νὰ τὸν κρατᾶτε θέλω νὰ τὸν βλέπω κι' ἐγώ...

Ἡ Ντάλη ἔφυγε, δίχως νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. Κι' ὁ Γενικὸς ἔσκισε τὸ φάκελλο κι' ἔβγαλε τὴν ἐπιστολὴ ἀπὸ μέσα. Ἐρρίξε τὴ ματιά του στὴν ὑπογραφή. Ὁ Γυπαετὸς τοῦ ἐξηγοῦσε:

«Κύριε Μπλάνταϊς,

Φαντάζομαι πὼς θ' ἀνησυχῆτε γιὰ τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς σας: τὸν Τιούντορ καὶ τὸν Μπράντ. Τοὺς αἰχμαλώτισα, γιατί μοῦ γίνετε κι' οἱ δυὸ τους ζιζάνια. Εἶναι καλὰ, μὰ ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς ἡ ὑγεία τους, ἐξαριᾶται ἀπὸ τὴ δική σας διαγωγή. Ἄν ἐξ αἰτίας σας κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μας πάθῃ κάτι, τὸ ἴδιο θὰ πάθουν κι' οἱ δικαί σας αὐτοί. Προσέξτε Μὴν τοὺς πάρετε στὸ λαιμό σας μὲ καμμιά ἀπερισκεψία. Τὸ αἷμα τους θὰ σὰς βαράινῃ αἰώνια.

» Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ποῦ θὰ σὰς στείλῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, μὴν ἀτηγορήσετε τὸν ἀστυφύλακά σας. Δὲν θὰ τοῦνε δυνατὸ νὰ σὴν τὸν ταχυδρόμο μου, ὅταν θὰ τοῦ τὸ δάξῃ στὴ τσέπη. Πιστεύω πὼς ὁ ἀστυφύλακας θὰ τὸ βρῇ γρήγορα καὶ θὰ σὰς τὸ ἐπιδώσῃ.

» Μὲ τὸν κίνδυνο νὰ σὰς γίνῃ βαρετός, σὰς ἐπαναλαμβάνω. Ἀφήνετέ με ἥσυχο. Κάθε ἐνόχλησι ἀπὸ μέρους σας, θὰ τὴν πληρώνουν εἰ ἀξιωματικοί σας πολὺ ἀκριβά.

Ὁ καλὸς σας σύμβουλος

Ὁ Γυπαετός.

» Ὁ Γενικὸς ἀκόμα δὲν εἶχε καθῆσθαι στὴν καρέκλα του. Καὶ τώρα, μὲ τὸ ἓνα χέρι ἔκρυβε τὸ γράμμα στὴν τσέπη του καὶ μὲ τ' ἄλλο χτυποῦσε τὸ κουδούνι. Δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ ἥσυχος κι' ἔκανε δῆματα σημειωτά. Ἐβάζε τὸ καπέλλο του κι' ἔλεγε τῆς Ντάλης:

— Φεύγω... Θὰ ξαναγυρίσω. Ἄν μὲ ζητήσῃ κανένας, νὰ μὲ περιμένῃ... Πηγαίνω στὸ Ὑπουργεῖο νὰ δῶ τὸν Ὑφυπουργό...

Ἐφευγε καὶ μιλοῦσε. Ἡ Ντάλη τὸν ἀκολουθοῦσε, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν ἀκούῃ. Τῆς ἐτέλειωτε τὴν κουβέντα ἀπ' τὰ μισὰ τῆς σκάλας. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἡ Ντάλη ἔδλεπε τὸ Γενικὸ σὲ τέτοια νευρική ταραχή. Καὶ δὲν ἤξαιρε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ὁ Μπλάνταϊς μῆλκε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν σὰν ἀγριεμένος ταῦρος.

— Ἀπάνω εἶναι ὁ ὑφυπουργός, ρωτοῦσε τὸ θυρωρὸ κι' ἐπρο-

χωρούσε μέσα.

— Μάλιστα, κύριε Γενικέ!

‘Αλλ’ όσπου νά σηκωθή απ’ τή κάθισμά του ό θυρωρός, για νά του άπαντήση, έκείνος χαιρετούσε κιόλα τόν ‘Υπουργό τής ‘Αγγλικής ‘Αστυνομίας. ‘Ο Σέρ Χένρυ κι’ ό Μπλάνταϊς ήσαν άπό παιδιά μαζή, στό σχολείο, στήν υπηρεσία, παντού. ‘Ο Σέρ Χένρυ διέφερε λιγάκι απ’ τή Μπλάνταϊς στήν κοινωνική σειρά, γι’ αυτό και πήρε πρώτος αυτός τή θέσι του ‘Υπουργού.

Τάπανε, τά συζητήσαν ακόμα λιγάκι, κι’ ό ‘Υπουργός περιμένε ν’ άκούση επιτέλους τί μέτρα, τί αποφάσεις θά λάβαινε ή Σκότλαντ Γιάρντ. ‘Ο Γενικός πήρε ύφος έμπιστευτικό και χαμήλωσε τόν τόνο τής φωνής του, τόσο πού ό Σέρ Χένρυ έσκυβε για νά του άρπάξη τά λόγια.

— Μά σέ τί θά χρησιμεύσουν όλα αυτά, αφού δέν έχεις σκοπό νά τόν συλλάβης στό τέλος; έλεγε άπορώντας ό ‘Υπουργός.

Κι’ ό Γενικός του πρόσθετε κρυφά, στ’αυτί σχεδόν:

— Θά τή ξαίρω με μόνο εμείς οι δύο. ‘Ο κόσμος δέ θά μάθη τίποτα. Δέ λέω νά λήθουμε σέ συμβιβασμό με τή ληστή. ‘Οχι, για τή Θεό!.. Είναι άπλούστατα ένα τέχνασμα, μιá παγίδα. Δέν πιάνεται άλλοιώςτις μιá τόσο καλά ώργανωμένη συμμορία...

— Έξηγήσου, τούλεγε ό ‘Υπουργός. Θά με σκάσης!

— Θά λθω σ’ έπαφή με τή Γυπαετό. Θά δή πώς πράγματι ή Σκότλαντ Γιάρντ παύει νά τόν καταδιώκει. Θά τή ζητήσω μιá χρηματική άμοιβή, τή μερδική μου. Βέβαια, θά θυσιάσουμε μερικούς απ’ τούς άντρες μας. Τή ξαίρω. Μά στό τέλος θά συλλάβω έλη τή συμμορία. Άλλοιώςτις, σου λέω, δέ γίνεται. ‘Αν έχης και σύ καμμιá ιδέα, θά τήν άκούσω με προσοχή.

— ‘Ομολογώ πώς είμαι άνίκανος νά υποδείξω μιá αποτελεσματική έέργεια. Έγκρίνω προκαταβολικά τήν κάθε πράξι σου για τή γενική καλό. Άλλά δέν βλέπω πώς θά τή καταφέρης νά συνεννοηθής μ’αυτούς τούς δαιμόνους

— Ξαίρω, ή, για νά πώ τήν αλήθεια, σήμερα τ’ άπόγευμα έμαθα πώς δυό σχετικά μας πρόσωπα γνωρίζουν τόν Κόρακα. Τόν κατασκοπεύαν άλλοτε στό Βερολίνο, συζητούσαν και μαζή του. Αυτοί οι δυό είναι σέ θέσι νά τόν γνωρίσουν άνάμεσα σέ πολλούς και νά τόν πλησιάσουν. Θά τούς δίνω οδηγίες και θά κάνουν όπως θά τούς λέμε.

— Ποιά είναι αυτά τά πρόσωπα;

— ‘Ο ένας είναι γάλλος, απ’ τή μυστική υπηρεσία του ‘Υπουργείου των Έξωτερικών στό Παρίσι, κι’ ό άλλος είναι φίλος μας, είναι ό Ρόμπιν Μέρντοκ.

— Μπά! Έμαθες για τόν Ρόμπιν;

— Δέν είναι ούτε δυό ώρες πού μου τάπε ό ίδιος. Έγώ ένόμιζα πώς ό Ρόμπιν ήταν ένας πλούσιος χασομέρης πού ταξίδευε για νά διασκεδάξ.

— Μας έχει υπηρετήσει πολύ, κι’ όχι μόνο έμας. Τή ‘Υπουργείο μας των Έξωτερικών χρωστάει πολλά στό Ρόμπιν. Είναι τολμηρός κι’ έξυπνος νέος.

— Για φαντάσου! Κι’ έγώ ως τώρα τόν έλεεινολογούσα για τή χαϊδεμένη άνατροφή του.

— Τή πιστεύω. ‘Ο Ρόμπιν ξαίρει και κρύβεται. Άλλά πώς ήλθε ή κουβέντα και σου τάπε όλ’ αυτά;

— ‘Α, δέν τή ξαίρεις! Νά.. ‘Ο Κόρακας αυτός άρχισε τή λαμπρή τόν σταδιοδρομία με προδοσίες, κι’ έτσι γνωρίστηκε με τή γάλλο Ντεσάν και με τή Ρόμπιν. ‘Ο Ντεσάν είχε σταλή στό Βερολίνο από τόν ‘Υπουργό τής Γαλλίας.. ‘Ο προδότης δέν τούς έλεγε τή αλήθειά του όνομα. Έπιασαν όμως σχέσειςμαζή του. Έπήγαιναν ακόμη και σέ νυχτερινά κέντρα οι τρεις τους. Άλλά τώρα ό προδότης είναι ληστής, και τούς φοβερίζει. Έστειλε τή Ρόμπιν ένα γράμμα, τάχα σαν παληός φίλος. Του δίνει διορία για νά έτοιμασθή νά φύγει. Του λέει πώς αν βρίσκεται και σήμερα έδω μετά τις έξη ή ώρα τή άπόγευμα, θά τόν σκοτώση, γιατί δέν έχει τή Λονδίνο τόπο και για τούς δυό..

Έκύτταξε τότε τή ρολόϊ του κι’ επρόθεσε:

... Είναι τώρα τέσσερις ή ώρα. Τά κανόνισα όλα με τή Ρόμπιν. Δέν θά δλεπώμαστε πιά. Θά χω με μόνο κρυφή αλληλογραφία. Αυτή τή στιγμή είναι κρυμμένος κάπου έδω απ’ έξω. ‘Οταν με δή νά μπαίνω στό αυτοκίνητό μου, με τή κεφάλι κάτω σά νά μουνά στενοχωρημένος, θά καταλάβη πώς έχω και τήν ‘Εγκρίσι του ‘Υπουργείου.. Έχει τηλεγραφήσει στό Παρίσι και περιμένει νά τούρθη ό Ντεσάν από τή μιá στιγμή στήν άλλη. ‘Ο Ντεσάν είναι ένας λαμπρός νέος, από άριστοκρατική οικογένεια. Έχει σημαίνουσα διπλωματική θέσι, αλλά θά φτάση έδω ‘Εγκρίσι» και μεταμφιεσμένος.

— Μπράβο, Μπλάνταϊς! Δέν ήξαιρα πώς είσαι και διπλωμάτης. Έυχαριστιέμαι νά σέ βλέπω έτσι. Καλά λένε πώς ή δουλειά ξυπνά τόν άγωγιάτη.

— Πές μου. Είμαστε σύμφωνοι; Έχω τήν επίσημη έγκρίσι του ‘Υπουργείου.

— Είμαστε σύμφωνοι. Κι’ έχεις τήν επίσημη έγκρίσι του ‘Υπουργείου.

— Φεύγει, γιατί διάζομαι.

— Στο καλό. ‘Ο Θεός νά σάς φωτίξη. ‘Ορεβουάρ.

— ‘Ορεβουάρ, φίλτατε! είπε ό Γενικός Διευθυντής τής Σκότλαντ Γιάρντ, κι’ εξαφανίστηκε τρέχοντας, όπως είχε έλθει.

Βγήκε στό δρόμο, έσκυψε τή κεφάλι του και προχώρησε. Μπήκε στό αυτοκίνητό του κι’ έκλεισε τήν πόρτα, με ύφος βαρεσθημένο, σαν νά συνώδευε καμμιά κηδεία.

Ήταν όμως ικανοποιημένος. ‘Ο αν τή αυτοκίνητο ξεκίνησε, ό Μπλάνταϊς χαμογέλασε και τεντώθηκε νά ξεκουραστή. Κι’

Έτσι είδε πώς ο σωφὲρ ἦταν ἓνας ἄγνωστος. Ἐκαμε γιὰ νὰ κυττάξῃ γύρω του, μήπως κατὰ λάθος εἶχε μπῆ σὲ ξένο ἀμάξι ἀλλὰ...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Γενικός Διευθυντὴς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, ὁ Γουίλλιαμ Μπλάνταϊς, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Θὰ τὸν, ζάλισε τὸ δηλητηριασμένο ἀέριο, ποὺ ξέφευγε ἀπὸ κάποιο μέρος τῆς μηχανῆς καὶ πλημμύριζε τὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο.

Τὸ ἀμάξι προχωροῦσε, ἀλλὰ δὲν πῆγαινε στὴ Σκότλαντ Γιάρντ... Ἐπαίρνε κάποιον ἄλλο δρόμο.

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸ Λονδῖνο τὸ θέατρο Σουπέρμπους ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Πρωταγωνιστοῦσε ἡ μὲς Λουέλλα, μιὰ θελκτικώτατη νεαρὴ θεατρίνα ποὺ ξετρέλλαινε παιδιὰ καὶ γέροντες. Μετὰ τὴν παράστασι, οἱ θαυμασταὶ τῆς Λουέλλας σχηματίζαν οὐρὰ ἔξω ἀπ' τὸ καμαρίνι τῆς. Ὅλοι θέλανε νὰ τὴ συγχαροῦνε, νὰ τῆς προσφέρουν ἄνθη δῶρα. Κι' εἶχανε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένουν ἔτσι μιὰ καὶ δυὸ ὥρες. Ἡ Λουέλλα δὲν εἶχε προτιμήσεις, δὲν ἔκανε ἐξαιρέσεις. Δεχόταν ἓνα ἓνα μὲ τὴ σειρὰ του. Ἀλλὰ μιὰ παρατυπία ἔγινε τὸ βράδυ αὐτό. Ἐνῶ ἦταν ἓνα διάλειμμα μόνο, ἡ θεατρίνα δέχτηκε στὸ καμαρίνι τῆς κάποιον κοσμικὸ νέο. Αὐτὸς δὲν πῆγαινε μὲ λουλούδια στὸ χέρι. Κρατοῦσε στὴ μασχάλη του ἓνα μεγαλούτσικο δέμα, τυλιγμένο μὲ πρόστυχο χαρτί.

— Ρόμπιν! ξεφώνισε ἡ ζηλευτὴ νέα. Τί καλὰ ποὺ ἦλθες!

Ἐκεῖνος τὴν καμάρωνε χωρὶς νὰ τῆς μιλάῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ καὶ γι' αὐτά, τοῦ ξανάπε γελαστά, κι' ἐπῆγε κι' ἐμύρισε, κι' ἐφίλησε θάλαγες, τὰ ὁμορφότατα τριαντάφυλλα ποὺ στολίζανε τὸ τραπεζάκι τῆς, μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

— Τιποτένια ἔνδειξι τοῦ θαυμασμοῦ μου, Λουέλλα! Φαντάζομαι πὼς στάθηκες κι' ἀπόψε στὸ ὕψος σου, ὅπως πάντα.

— Ρόμπιν! Τί λές; Δὲν ἦσουναι λοιπὸν στὴν παράστασι;

— Πῶς! Σὲ κάποιο θεωρεῖτο.

— Κακὸ παιδί! Μονάχος σου;

— Ὁχι.

— Καταλαβαίνω, μὰ ἔννοια σου! Σὲ σαγήνευε, βέβαια, αὐτὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃς τὰ μάτια σου ἀπὸ πάνω τῆς..

— Τὰ μαλλιὰ του ἦταν ψαρά, τῆς ἀποκρινόταν ὁ Ρόμπιν, τὰ μάτια του σὰν μυτερὲς χάντρες καὶ τὰ χεῖλη του χονδρά.

— Πόσο τρομαχτικὰ ἐλκυστικὸς! Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ φίλος σου;

— Εἶναι γάλλος.

— Καὶ τίποτα ἄλλο;

— Ἐχει κι' ἓνα ὄνομα. Εἶναι πολὺ ἐπιτήδειος, μὲ ἀγαθὰ αἰσθήματα..

— Καὶ πρέπει ν' ἀρκεστῶ σ' αὐτὰ καὶ μόνο...

Γιὰ μιὰ στιγμῇ ὁ Ρόμπιν αἰστάνθηκε τὸν πειρασμὸ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν εὐθραυστὴ ἐκείνη νέα νὰ νοιώσῃ μὲ τὸ κορμί του τὸ θεῖο βάλσαμο τῆς ὁμορφιάς. Ἀλλὰ θυμῆθηκε γιὰ ποῖο σκοπὸ εἶχε ἔλθει καὶ κρατήθηκε.

— Εἶναι ἀπίστευτο, τῆς ἔλεγε, βλέποντας τὸ κακοφτιαγμένο του δέμα.

— Τί εἶναι ἀπίστευτο;

— Νά.. αὐτὸ ποὺ συμβαίνει...

— Πόσο μυστηριώδης εἶσαι! Καὶ μ' ἀρέσεις, μ' ἀρέσεις πολὺ. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς ὁ Ρόμπιν Μέρντον, ὁ πλούσιος νέος ποὺ κυνηγᾷ μόνο τὶς διασκεδάσεις, εἶναι στὴν πραγματικότητα...

— Γιὰ τὸ Θεό! Σώπασε!

Ἡ θεατρίνα εἶδε τὴν ξαφνικὴν ταραχὴ καὶ μετάνοιωσε ποὺ τοῦ μίλησε ἔτσι.

— Δὲν ξαίρεις πὼς ἀκόμα κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά; τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

Ἡ φιλάρεσκη κοπέλλα ἤθελε νὰ τοῦ κρατήσῃ τάχα κακία. Γιατὶ νὰ τὴ σταματήσῃ τόσο ἀπότομα, σὰ νὰ τὴ μάλωνε; Θὰ τοῦκανε κι' αὐτὴ τὴ θυμωμένη. Τὸ ἀγριωπὸ ὕψος τῆς πῆγαινε, θὰ τὴν παρουσίαζε στὸν ἀγαπημένο τῆς ἀκόμα πιὸ ἐπιθυμητὴ. Μὰ ὅταν τὸν εἶδε νὰ τῆς γελᾷ, νικήθηκε. Ἐχαμογέλασε κι' αὐτὴ.

— Τί θέλεις πάλι ἀπὸ μένα; τοῦπε μὲ χαϊδευτικὴ φωνή

— Ἐτσι μιλάνε τὰ κορίτσια; Ἄν σ' ἀκούγε κανένας, θὰ νόμιζε πὼς δὲν ἔρχομαι κοντὰ σου παρὰ μόνο ὅταν εἶναι γιὰ νὰ σὲ βάλω σὲ κόπο!

— Ψέμματα εἶναι; Ἐμένα ὅμως μ' εὐχαριστᾷ αὐτό, γιατί σ' ἀγαπῶ.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια πολὺ-πολύ, καὶ τῆς εἶπε, κρυφὰ σχεδόν.

— Θέλω νὰ μὲ μακιγιάρης καὶ νὰ μὲ ντύσῃς, ἔτσι ποὺ νὰ παρουσιάζουμαι χειρότερος κι' ἀπὸ ἀπάχης. Καὶ νάμαι ὁλότελα ἄλλος ἄνθρωπος. Νὰ μὴ μporῇ νὰ μὲ γνωρίσῃ κανένας, οὔτε καὶ σὺ ἀκόμα.

Γι' αὐτό, λοιπὸν, μοῦ κουβάλησες ἐδῶ τὸ μπογαλάκι σου! Ἐλα! Κάθισε νὰ σὲ στολίσω. Ἐχομε ἀρκετὸ καιρὸ μπροστὰ μας. Στὴ δεύτερη πρᾶξι ὁ ρόλος μου εἶναι λίγος, κατὰ τὸ τέλος μόνο... Ὑστερα θᾶμαι ἐλεύθερη.

Ὁ Ρόμπιν ἀνοίξε τὸ πακέτο κι' ἐπῆρε θέσι μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Σὰ μάγισσα, ἡ θεατρίνα μεταμόρφωνε τὸ φίλο τῆς, λὲς κι' εἶχε πηλὸ μπροστὰ τῆς καὶ τὸν ξανασχημάτιζε. Σὲ λίγο ἐγγήκε ἀπ' τὰ χέρια τῆς ἓνας ἀποτρόπαιος κακοῦργος, μὲ ὄψι τρομερὴ καὶ φοβερή. Τὶ ἀταίριαστο πρᾶγμα, μέσα στὸ μοσκομυρισμένο καὶ φωτόλουστο καμαρίνι! Πόσο ἐντονη ἦταν ἡ ἀντίθεσι ἀπὸ τὸν ἀπαί-

σιο ἀπάχη στοῦ μουσόγυμνο κι' ἀφράτο κορίτσι! Κι' ὅμως, ἐκείνη τὸν καμάρωνε.

— Πᾶρε με μαζὶ σου, τοῦ εἶπε.

— Γιὰ τὸ Θεό! Τί λές;

— Γιατί;

— Κι' ἂν συμβῇ κανένα ἀπευκταῖο;

— Θέλω κοντά σου νὰ δοκιμάσω. νὰ νοιώσω τίς δύσκολες στιγμές τοῦ βίου, τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου. Αὐτὸ θὰ πῇ ζωὴ!

— Μὰ ὄχι, ἀγαπητὴ μου, ἀπόψε.

Ἀμέσως ἐπικράτησε ἡ γυναικεία φύσι.

— Θὰ κινδυνέψης πολύ;

— Εἶναι μιὰ δύσκολη δουλειά. Θᾶχω νὰ κάνω μὲ πολλοὺς μαζὶ.

— Πρόσεχε, Ρόμπιν, μὴν πάθης τίποτα. Δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω. Σ' ἀγάπησα!

Ἄν ἔμενε ἀκόμα στοῦ καμαρίνι, κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸν ἄγγελο, θάχανε τὸ ἠθικὸ του. Καὶ τοῦ χρειαζότανε μεγάλο ψυχικὸ σθένος τῇ βραδυᾷ αὐτῇ. Ἐκαληνύχτισε, λοιπόν, τὴν ὥραία φίλη, τὴν εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

Σκεπάστηκε μὲ τὸ μακρὸ ἐπανωφόρι του, ἐσήκωσε τὸ γιακά, ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ καπέλλο, κι' ἐπέρασε ἀπαράτρητος ἀπὸ τὰ παρασκήνια στοῦ δρόμο.

Σὲ λίγο θὰ ζοῦσε τίς δύσκολες στιγμές τοῦ βίου, πού τίς ζήλευε τὸ ἄθωο ἐκεῖνο πλάσμα.

Ἄλλ' ἔπρεπε τώρα νὰ ξεχάσῃ τὴ Λουέλλα. Κι' ἐβίασε τὸν ἑαυτοῦ του ν' ἀπορροφηθῇ σὲ ἄλλες σκέψεις, περισσότερο ἐπιτακτικές τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ. Μπήκε σ' ἕνα ταξί κι' ἐξαφανίστηκε.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΑΧΗΔΕΣ

Ὁ Ρόμπιν ἐπῆγε μὲ τὸ ταξί στοῦ σταθμοῦ κι' ἐπῆρε τὸ τραῖνο, κι' ὅταν ἐβγήκε κι' ἀπ' αὐτό, μπήκε σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἔφτασε στοῦ τέρμα. Ἀπ' ἐκεῖ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μὲ τὰ πόδια. Κι' ἐπροχώρησε ὥσπου χάθηκε μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ γειτονιά. Ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα σοκάκι κι' ἔμπαινε στοῦ χειρότερο. Τὰ δημόσια φανάρια ἔφεγγαν ὅσο γιὰ νὰ μὴν κουτουλήσῃ κανένας ἀπάνω σὲ ντουβάρια. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλο φῶς, πουθενά. Τὰ χαμόσπιτα ἐκεῖνα ἦσαν ὅλα σκοτεινά. Πότε-πότε ἔδλεπε κάτι ἀνθρώπινες σκιές, πού πετιόντουσαν ἀπ' τὸ ἕνα σπίτι στ' ἄλλο ἢ πού τὸν προσπερνοῦσαν κι' ἀλλάζανε δρόμο. Εὐτυχῶς πού ἡ Λουέλλα τὸν εἶχε κάνει κι' αὐτὸν ἀπάχη, καὶ μπορεῖ αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ πιὸ ἀπαίσιος ἐκεῖ-μέσα.

Ὁ Ντεσάν, ὁ πολὺπειρος κατάσκοπος τῆς γαλλικῆς διπλωματίας, εἶχε υποδείξει στὸν Ρόμπιν αὐτὸ τὸ νυχτερινὸ περίπατο. Ἐδῶ εἶχαν οἱ λησταιὰ τὰ σπίτια τους, τὰ λιμέρια τους. Σωστά

σκέφτηκε ὁ Γάλλος. Πότε καὶ πῶς θὰ συναντοῦσαν τὸν Κόρακα στὰ κέντρα τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσουνε, νὰ τὸν πλησιάσουνε; Ἐνῶ σ' αὐτὴ τῇ γειτονιά, μεταμφιεσμένοι οἱ δύο τους καὶ χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, εἶχανε πιθανότητες νὰ τὸ ἐπιτύχουν εὐκολώτερα, ἂν ὄχι καὶ πιδὸ σύντομα. Παρακολουθώντας ἐτσι, μποροῦσε κατὰ τύχην νὰ φταναν ὡς τὸ μέρος πού συναντιόταν ὁ Γυπαετὸς μὲ τοὺς συμμορίτες του. Κι' ἦτανε βέβαιοι σχεδὸν πῶς ὁ Κόρακας ἦταν ἕνα ὄργανο τοῦ Γυπαετοῦ. Μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, καὶ Κόρακας καὶ Γυπαετὸς, νὰ τὸν ἀναγνώρισαν οἱ σύντροφοί του γιὰ ἀρχηγὸ καὶ νὰ τοῦ δώσαν ἕναν ἀνώτερο τίτλο, νὰ τὸν ἔφερναν ἀπ' τῇ σειρᾷ τοῦ Κόρακα στοῦ ἀξιώμα τοῦ Γυπαετοῦ.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Ρόμπιν καὶ γύριζε ἀπ' τὴ μιὰ γωνιά στὴν ἄλλη, παρακαλώντας νὰ τοῦ παρουσιαζόταν κάτι. Κι' ἄξαφνα εἶδε μιὰ γυναῖκα πού κρυβόταν σὲ μιὰ πόρτα. Τὴν προσέερασε, ρίχνοντάς τῆς μιὰ λοξὴ ματιά. Ἐξεχώρισε μόνον πῶς δὲν ἦταν ἄντρας. Τὸ μάτι του πῆρε μιὰ κακοντυμένη γυναῖκα, μ' ἕνα μποξὰ στοῦ κεφάλι. Ἄν ἦταν ὁμορφῆ, νέα ἢ μεγάλη, δὲ μποροῦσε νὰ τὸ βεβαιώσῃ ὁ Ρόμπιν.

Ἄλλ' ὅταν τὴν ἄφησε πίσω του κι' ἐπροχώρησε, ἔνοιωσε πῶς κάποιος τὸν ἀκολουθοῦσε. Φοβόταν ἢ προφυλαγόταν καὶ δὲν ἔστρεφε τὸ κεφάλι του νὰ δῇ. Ἐπρόσεξε ὅμως κι' ἐπέιστηκε. Κοντοστάθηκε σὲ μιὰ γωνιά, τάχα γιὰ ν' ἀνάψῃ τσιγάρο, κι' ἐκρύφτηκε, κολλώντας τὴ ράχι του στὸν τοῖχο.

Τὸν ἔχασε ἡ γυναῖκα τὸ Ρόμπιν στοῦ σκοτεινοῦ ἢ δὲν ἐπερίμενε πῶς αὐτὸς θὰ τὴν σταματοῦσε; Ἐκεῖνο πού τῆς συνέδηκε εἶνε πῶς περνώντας ἀπὸ μπροστά του ἐτρόμαξε πού τὸν εἶδε νὰ κουνιέται. Κι' ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ὅταν ὁ Ρόμπιν τὴν ἄρπαξε ἀπὸ μπράτσο. Τί θᾶλεγε ἡ Λουέλλα, ἂν ἦταν ἀπὸ μιὰ μεριά καὶ τᾶδλεπε;

— Γιατί μὲ παρακολουθεῖς; τὴ ρώτησε ἄγρια ὁ Ρόμπιν.

Κοντούλα αὐτῇ, μπροστὰ στ' ἀψηλὸ παλληκάρι, μαζώχτηκε κι' ἐμίκρανε ἀκόμη περισσότερο. Κι' ὅσο προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ τόσο αὐτὸς ἔνοιωθε μὲ τὰ δάκτυλά του τὴν ἀπαλὴ τῆς σάρκα.

— Δὲ σὲ παρακολουθῶ, τοῦ εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Δὲς νὰ μὴ σὲ κατάλαβα; τῆς ἔλεγε μὲ ὕφος κουτσαδακίστηκο καὶ τῆς ἔσφιγγε τὸ μπράτσο.

— Δὲ σὲ ξαίρω. Ἀφῆσέ με, τοῦ παραπονέθηκε, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ.

Ὁ Ρόμπιν τὴν παρήτησε. Ἐπωφελήθηκε τότε αὐτὴ κι' ἔτρεξε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἐκαμε γιὰ νὰ τὴν κυνηγήσῃ, μὰ ἄλλαξε εὐθὺς γνώμη κι' ἐστάθηκε. Τί θὰ μάθαινε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα πού θᾶκλαιγε καὶ θὰ τοῦ ὠρμιζότανε πῶς δὲ γνωρίζει τίποτα; Μπορεῖ καὶ νὰ τοῦ δημιουργοῦσε κανένα ἐπεισόδιο, καὶ νᾶχε κακὰ

ξεμπερδέματα με δαύτη. Γι' αυτό εξακολούθησε τον περίπατό του, παίρνοντας άλλη κατεύθυνση.

Σε λίγο βρέθηκε έξω από μιὰ ταβέρνα. Ήθελε και δεν ήθελε νὰ μπῇ μέσα. Τ' ἀποφάσισε ἐπιτέλους κι' ἐσπρωξε τὴν πόρτα, ἔτσι σὰ νάτανε κι' αὐτὸς γέννημα-θρέμμα τῆς γειτονιάς. Τὶ δρώμα, τί δυσωδία ἦταν αὐτὴ ἐκεῖ-μέσα; Ἦταν φανερό πὼς ὁ κάπηλας δὲν ἀγόραζε σκουῖπες ἢ σαπούνια, μὰ οὔτε καὶ νερό θὰ μεταχειρίστηκε ποτὲ γιὰ νὰ καθάρσῃ τὸ μαγαζί του. Ὁ Ρόμπιν τὰ εἶδε ὅλα με τὴν πρώτη ματιὰ κι' ἐπροχώρησε στὸ δάθος ὅπου ἦταν ἓνα μοναχικό τραπέζι. Μὰ ἦταν αὐτὸ πρᾶμμα γιὰ νὰ τὸ πῇ κανένας τραπέζι; Ἀντὶ γιὰ καρέκλα εἶχε μιὰ ξεχαρβαλωμένη κάσα τοῦ πετρελαίου. Καὶ σ' αὐτὴν ἐκάθησε ὁ ἀγαπημένος τῆς Λουέλλας.

Τὸ κατάστημα εἶχε γκαρσόνι, ἓναν κουρελιασμένο, ξυπόλητο, ἀχτένιστο καὶ τσιμπλιάρη.

—Τί πίνει ὁ δῆλμης; ἔσπευσε νὰ ρωτήσῃ τὸν ξένο, παραβλέποντας ὅλα τ' ἄλλα.

—Βάλε ἓνα διάφορο, τοῦ ἀποκρίθηκε νυσταγμένα τὸ παιδί τῆς δουλειᾶς, πού τῶχε στολίσῃ ἔτσι ἡ φιλενάδα του ἡ θεατρίνα.

Ἐπρόσεχε ὅμως, κι' οὔτε πουρμπουάρ ἄφησε, οὔτε λεφτὰ φανέρωσε, οὔτε ἔβγαλε μαντήλι νὰ σκουπιστῇ. Ἦσαν ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τίς φυλές: Γερμανοί, Γάλλοι, Κινέζοι, Ἀραπάδες. Ἡ Λουέλλα εἶχε κάνει τὸ Ρόμπιν ὅμοιον μ' ἐκείνους, ἄς φρόντιζε τώρα κι' αὐτὸς νὰ φέρεται ἀνάλογα. Μὰ ἄλλο εἶναι νὰ τὸ λές κι' ἄλλο νὰ τὸ κάνῃς. Ὁ Ρόμπιν αὐτὸ ἐνοιωθε κι' αὐτὸ συλλογιζόταν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ.

Ἐνα ἀπ' τὰ πρῶτα πού ἀντελήφθηκε ἦταν ἡ ἔχθρα ποῦδειχνε ἡ μιὰ παρέα στὴν ἄλλῃ. Κυτταζόντουσαν ὅλοι σὰ νάχανε σπουδαῖες διαφορὲς νὰ ξεδιαλύνουμε. Φανέρωναν οἱ ματιές τους πὼς ὁ ἓνας θεωροῦσε ὑποπτο τὸν ἄλλο. Κάποιος πού καθόταν ὁλομόναχος ἐκεῖ κοντά, σηκώθηκε ξαφνικά, ἐπέρασε πίσω ἀπ' τὸ μπάγκο καὶ χάθηκε. Καὶ τότε ὁ Ρόμπιν εἶδε πὼς τὸ κατάστημα εἶχε κι' ἄλλῃ πόρτα, πού δὲν ἔβγαζε στὸ δρόμο. Πού νὰ πῆγαινε κείνος-ἐκεῖ; Ἠξαιραν ἄραγε οἱ ἄλλοι πελάται τοῦ μαγαζιτοῦ, καὶ γι' αὐτὸ ἔμεναν ἀδιάφοροι;

Τὸν κύτταζαν οἱ ἄλλοι τὸν Ρόμπιν, ἀλλὰ κι' αὐτὸς τοὺς ἄλλους ἐκύτταζε. Δὲν ἔβλεπε ὅμως κανέναν πού νὰ μοιάζῃ τοῦ Κόρακα. Θ' ἀποκάπνιζε, λοιπόν, τὸ τσιγάρο του καὶ θάφευγε. Τὸ περιβάλλον του δὲν ἦτανε καθόλου εὐχάριστο, ἐνῶ ἀπεναντίας ἦταν ἐπικίνδυνο πολὺ. Ἐρριχνε πὰ τίς τελευταῖες ματιές. Καὶ τοῦ φάνηκε παράξενο πὼς τόση ὥρα νὰ μὴν ἔχῃ προσέξει τὸν ἀντικρυνό του, ἐκεῖνον πού καθόταν ὁλομόναχος στὴν πέρα γωνιά. Ἦταν ὁ πιὸ κουρελιάρης κι' ὁ πιὸ λυγδιάρης ἀπ' ὅλους. Τὸ πρόσωπό του δὲ φαινότανε, γιατί ἔσκυβε κι' εἶχε κατεβάσει πολὺ τὸ καπέλλο του. Μ' ὅλο πού δὲν τὸν ἔβλεπε, ἦτανε βέβαιος ὁ Ρόμ-

πιν πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μπορούσε νάναι ὁ Κόρακας. Τὸ μαρτυροῦσαν ἡ πλάτες του καὶ πολλὰ ἄλλα σημάδια. Ὁ Ρόμπιν τὸν θυμότανε καλὰ τὸν Κόρακα. Κι' ἐνῶ συλλογιζόταν ἔτσι, συγκρίνοντας τὸν Κόρακα μ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, τὸν εἶδε ἄξαφνα νὰ κροταλῇ τὰ δάκτυλά του. Ἦτανε φανερό πὼς ὁ ἄγνωστος προσπαθοῦσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Ρόμπιν, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλον ἀπέναντί του.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ μπῆκε στὴν ταβέρνα ἓνας καινούργιος πελάτης. Ἦταν ἡ γυναῖκα τῆς γειτονιάς, πού ἐπιχείρησε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ στὸ δρόμο.

Ἐκάθησε κι' αὐτὴ ὁλομόναχῃ στὴν πιὸ σκοτεινὴ μεριά. Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της με τὸ μποζά.

Ὁ Ρόμπιν τὴν πρόσεξε κι' ὕστερα ἔστρεψε πάλι κρυφὰ τὸ βλέμμα του στὸν ἄλλο ἄγνωστο. Κι' εὐθὺς ἐκεῖνος ξανακροτάλιζε τὰ δάκτυλά του. Ὁ Ρόμπιν δὲν ἀμφέβαλλε πιά. Ὁ ἄγνωστος τὸν πρσκαλοῦσε νὰ πάῃ κοντά του. Ὁ Ρόμπιν δὲ φοβήθηκε. Ἡ Λουέλλα τὸν εἶχε κάνει ἀγνώριστο. Εὐχότανε μάλιστα νὰ ἦταν ὁ ἄγνωστος κανένας συμμορίτης τοῦ Κόρακα, γιὰ νὰ τοῦ πᾶρῃ λόγια. Σηκώθηκε λοιπόν νὰ κάνῃ τὸ γύρο τῆς σάλλας, τάχα γιὰ νὰ φύγῃ χωρὶς ν' ἀνησυχῇ τοὺς ἄλλους. Ἐπλησίαζε ἔτσι στὸ τραπέζι τοῦ ἀγνώστου. Αὐτὸς τότε τραβήχτηκε ἐπιδεικτικά, σὰ νὰ τοῦκανε θέσι γιὰ νὰ καθῇ. Ὁ Ρόμπιν τὸν κύτταξε καλὰ στὸ πρόσωπο, εἶδε πὼς δὲν ἦταν ὁ Κόρακας κι' ἐκάθησε ἀπέναντί του.

—Τί πίνεις ἀδελφάκι; τὸν ρώτησε ὁ ἄγνωστος, πούχε μιὰ δραχνή, κακομοίρικη φωνή.

—Ἀς γίνῃ μπύρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ρόμπιν, προσέχοντας μὴν τοῦ ξεφύγῃ κανένα «εὐχαριστῶ» καὶ τὸν προδώσῃ. Ὅσο γιὰ τὸν τόνο τῆς μιλιᾶς του, δὲν εἶχε κανένα φόβο. Ἡ προφορὰ του, ἔτσι ὅπως τὴν παραποιοῦσε ἦταν ἀληθινὰ μόρτικη.

Κι' ἀφοῦ ἤλθανε τὰ ποτά, ἀφοῦ πληρώθηκε τὸ γκαρσόνι κι' ἐμάκρυνε, ὁ ἄγνωστος εἶπε σιγανὰ πολὺ:

—Ὅλα, Ρόμπιν, τὰ καταφέρνω, μόνο στὴ γλῶσσα δυσκολεύομαι.

Ὁ Ρόμπιν ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἦταν ὁ συνεργάτης του, ὁ φίλος του ὁ Ντεσάν! Τοῦ ἀποκρίθηκε, ἐπίσης σιγανὰ:

—Δὲν πῆγε ὁ νοῦς μου πὼς θάσουνα σύ. Μόνος μου δὲν θὰ σὲ γνώριζα ποτέ.

—Κι' ἐγὼ αὐτὸ θέλω, νάμῃ ἔτσι πού νὰ μὴ μπορῇ νὰ μὲ γνωρίσῃ κανένας, οὔτε καὶ σὺ ἀκόμα.

—Μ' ἐτρόμαξες λιγάκι. Σὲ μιὰ στιγμῇ νόμισα πὼς ἔβλεπα τὸν Κόρακα, εἶδα ὕστερα τοὺς ὄμους σου. Πὼς τοὺς ἐπλάτυνες ἔτσι;

—Ἐχω ἓναν εἰδικὸ ράφτη στὸ Παρίσι. Μ' ἐγέμισε μὲ μαξιλαράκια, πού ἀντέχουνε καὶ σὲ γροθιές.

— Πώς μ' ἐγνώρισες ἐσύ;
— Δὲ σὲ γνώρισα, σὲ κατάλαβα. Τὸ ἐξωτερικὸ σου εἶναι τέλειο σὲ ὅλα, μὰ δὲν εἶσαι μελετημένος καλὰ στοὺς τρόπους. Τόσην ὥρα καθόσουν ἐκεῖ δίχως νὰ φτύσης καὶ μιὰ φορὰ χάμω. Πίνεις χωρὶς νὰ σκουπίζης ἔπειτα τὰ χεῖλια του μὲ τὸ χέρι ξανάστροφα.

Ὁ Ρόμπιν ἐγέλασε, εὐχαριστημένος ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Ντεσάν. Ἡ Λουέλλα, λοιπόν, ποὺ ἦταν ὑπεύθυνη γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ του, εἶχε κάνει τὸ χρέος της στὴν ἐντέλεια. Αὐτὸ τὸν ἀρκοῦσε.

— Σούτ! ἔκαμε ἄξαφνα ὁ Ντεσάν, πρόσεχε!

Ὁ Ρόμπιν ἔρριχνε κρυφὰ λοξὲς ματιὲς κι' ἔβλεπε. Κάποιος ἦλθε ἀπ' ἔξω, ποὺ πέρασε σκύβοντας μακρυὰ ἀπ' τὸ φῶς, ἐγλύστρησε σὰ σκιὰ ὡς τὸ μπάγκο κι' ἐξαφανίστηκε.

— Γιὰ τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Ντεσάν, ἔχουνε μπῆ ἐκεῖ-μέσα ὁχτῶ ἄνθρωποι.

— Κι' ἐγὼ τὸ παρατήρησα αὐτό

— Πρόσεξε ἐπίσης πῶς ἔρχονται σὲ ἴσα χορονικὰ διαστήματα; Προσποιήθηκαν τὸ μεθυμένο κι' ἔκαμα γιὰ νὰ πάω κατὰ κεῖ, ἀλλὰ μ' ἔσταμάτησε ὁ κἀπηλας. Στοιχηματίζω πῶς κάποια συμμορία ἔχει ἐδῶ τὸ στέκι της.

— Λὲς νᾶναι ὁ Γυπαετός;

Τὸ γέλιο τοῦ Ντεσάν ἐπρόδωσε τὴ γαλλικὴ του καταγωγή. Τοῦ τῶπε ὁ Ρόμπιν

— Ποῖς τὸ ξαίρει...

— Καλὰ ποὺ συναντηθήκαμε!

— Δὲν εἶναι παράξενο αὐτό, ἀφοῦ συμφωνήσαμε νὰ γνωρίσουμε κι' οἱ δυὸ τὸ ἔδαφος, δπου ὁ Μπράντ δέχτηκε στὸ κεφάλι τὸ σακκὶ μὲ τὴν ἄμμο. Ἐγὼ, ὅταν ψάχνω γιὰ φύλλους στ' ἄχερα δὲν τὰ ἀνακατεύω. Κάθομαι σὲ μιὰ γωνιά καὶ τοὺς παρακολουθῶ ποὺ μπαινοβγαίνουν. Σὲ μιὰ στιγμή παρουσιάζεται κεῖνος ποὺ ζητῶ μόνος του. Γι' αὐτὸ μπῆκα σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα.

Ὁ Ρόμπιν ἔχαμογέλασε. Ὁμολογοῦσε πῶς ὁ φίλος του εἶχε περισσότερη πείρα

Ἐὲ λίγο σηκώθηκε κι' ἡ γυναῖκα μὲ τὸ μποξά. Χάθηκε κι' αὐτὴ πίσω ἀπ' τὸ μπάγκο. Ὁ Ρόμπιν ἐξιστόρησε στὸ Ντεσάν τὸ ἐπεισόδιο ποὺ τοῦτυχε μὲ τὴν γυναῖκα ἐκεῖνη.

— Πρέπει νὰ μείνουμε ὅσπου νᾶλθουν ὅλοι τους, εἶπε ὁ Γάλλος. Μπορεῖ νὰ δοῦμε στὸ τέλος αὐτὸν ποὺ γυρεύουμε...

Ἐνας-ἕνας ἀπ' τοὺς ταχτικὺς πελάτες ἔφευγε. Ἡ σάλα εἶχε ἀδειάσει. Μόνο οἱ δυὸ αὐτοὶ θρискόντουσαν ἀκόμα ἐκεῖ. Τὸ γκαρσόνι εἶχε παραδώσει, ὁ κἀπηλας ἔσβυνε ἐπιδεικτικὰ τὰ φῶτα, σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε πῶς ἔπρεπε πιά νὰ φύγουνε κι' αὐτοί.

— Κάνε τὸν κοιμισμένο, εἶπε ὁ Γάλλος σιγανὰ στὸ Ρόμπιν. Φάνηκε ἀμέσως τὸ δίκην του, γιατί ἐκεῖνη τὴ στιγμή μπῆκε ὁ δέκατος συμμορίτης. Ὁ Ρόμπιν ἀνατρίχιασε μόλις τὸν εἶδε.

— Πρόσεχε! ψιθύρισε τοῦ γάλλου.

Κι' ὁ γάλλος λοξοκύτταξε ὥσπου χάθηκε καὶ τὸ καινούργιο φάντασμα.

— Τὸν εἶδες; Παρατήρησες τὴ μύτη του, τοὺς ὤμους του, τὸ βάδισμά του;

— Αὐτὸς εἶναι, μουρμούρισε ὁ Ντεσάν.

— Βρισκόμαστε, λοιπόν, στὴ φωλῆα τοῦ Γυπαετοῦ!

— Βαστᾶς πιστόλι;

— Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό;

— Καλὰ. Μὴν ταράττεσαι, γιατί ἀσφαλῶς ὁ κἀπηλας μᾶς παρμονεύει. Ἐσημείωσα καλὰ τὰ διαστήματά τους. Ἐρχονται μοναχιασμένοι κάθε δέκα λεπτά τῆς ὥρας. Θὰ περιμένουμε νὰ περάσουν ἄλλα δέκα λεπτά. Ἄν δὲν παρουσιαστῇ κανένας καινούργιος, θὰ σημαίνει πῶς ἦλθαν ὅλοι. Σκέψου καὶ σὺ στὸ μεταξὺ αὐτό.

Γιὰ τὸ Ρόμπιν ἦσαν ὥρες ἐκεῖνα τὰ λεπτά. Ἀναρωτιόταν ἂν ἐνοιωθε κι' ὁ Ντεσάν τὴν ἴδια συγκίνηση. Ἐβλεπε κάθε τόσο τὸ Γάλλο κι' ἐθαύμαζε τὴν ἀπόλυτη ψυχραιμία του. Ἡ ἀλήθεια ἦτανε πῶς ὁ Ρόμπιν ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτὴ γιὰ πρώτη φορά, ἐνῶ ὁ Ντεσάν εἶχε κατασκοπεύσει κι' ἄλλοτε τέτοιου εἶδους καθάρματα

— Ὅλοι ἦλθανε στὴν ὥρα τους, εἶπε ὁ Γάλλος. Δὲ θᾶναι πιά κανένας ἄλλος.

— Πόσα λεπτά πέρασαν ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἔφτασε ὁ Κόρακας;

— Περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο...

— Λὲς νᾶταν αὐτὸς ὁ τελευταῖος;

— Καθόλου ἀπίθανο... Θὰ δοῦμε...

Ἄξαφνα ὁ Ρόμπιν ἀνατινάχτηκε. Ἐσπρωξε μὲ τὸν ἄγκωνά του τὸν ψευτοκοιμισμένο Ντεσάν. Μὰ ἦτανε πολὺ ἄργα. Ὁ κἀπηλας στεκόταν ἀπὸ πάνω τους.

— Τί θέλετε ρε νὰ δῆτε; τοὺς ρώτησε ἑτοιμὸς γιὰ καυγά.

— Λογαριάζομε νὰ πᾶμε κατὰ τὸ ποτάμι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γάλλος. Εἰαίρεις νὰ μᾶς δείξης τὸν πιὸ ἥσυχο δρόμο γιὰ ἐκεῖ; Ὁ κἀπηλας τοὺς κύτταξε κάμποση ὥρα πολὺ ὑπόπτα, στὸ τέλος ἀναστένανε καὶ τοὺς εἶπε:

— Γι' αὐτὸ μοῦ κουβαληθήκατε δῶ; Μπῆτε στὸ πρῶτο σοκάκι καὶ κάνετε πάλι... Ἐλάτε, νὰ σᾶς δείξω.

Κι' ἐπροχώρησε στὴν πόρτα, ἔχοντας πίσω του τοὺς δυὸ αὐτοὺς. Βγήκε πρῶτος ἔξω κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο.

— Νά, βλέπετε; ἄρχισε νὰ τοὺς λέη.

Ὁ Ρόμπιν οὔτε εἶδε, οὔτε ἄκουσε ἄλλο τίποτα. Ὁ Ντεσάν ἔκλεισε τὸν κἀπελα ἔξω κι' ἐκλείδωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα.

— Τοῦ ἀξίζει τοῦ παληάνθρωπου, ἔλεγε τοῦ Ρόμπιν διασπικὰ. Ἐχομε τώρα ἡσυχία καὶ μποροῦμε νὰ δοῦμε ὅ,τι θέλαμε. Δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ φωνάξῃ ἢ νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομία, νᾶσαι βέβαιος

γι' αυτό. Έμπρός!

Έσπευσαν άμέσως στο μπάγκο όπου ήταν ή αλλόκοτη εκείνη πόρτα. Ο Ντεσάν επήγαινε πρώτος.

— Έχε έτοιμο το πιστόλι στο χέρι σου, έλεγε του Ρόμπιν κι' άνοιγε την πόρτα σιγά σιγά με το άριστερό του χέρι.

Τήν έσπρωχνε συγχρόνως με τον ώμο του, κρατώντας το πιστόλι στο δεξί του χέρι.

— Έτοιμος;

— Ν...

Δέν πρόλαβε ο Ρόμπιν να πη το «ναί». Ένοιωσε ένα βάρος στο κεφάλι του, κατάλαβε πως έπεφτε χάρω, κ' ύστερα .. έχασε τις αισθήσεις του.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ

Ήλθε ή ώρα και τα όρνια καθήσανε μπροστά στο μακρόστενο τραπέζι τους. Αλλά ή μεσιανή θέσι ήταν άδεια. Κουβέντιαζαν ακόμα αναμεταξύ τους, με σώπασαν άμέσως όταν το θηλυκό σηκώθηκε για να τους μιλήσει. Τα κύτταξε πρώτα όλα κι' ύστερα τους είπε με την άπαλή και γλυκειά φωνή του:

— Απόψε ο Γυπαετός θ' άργήσει να μάς έλθη. Και μπορεί να μην παρουσιαστή και καθόλου. Απασχολείται σε κάποια δουλειά, όχι άσχετη με τη μικρή προσπάθεια που θα κάμουμε την ερχόμενη Κυριακή. Και μου άνάθεσε να σας μεταδώσω τις διαταγές.

Το ψιθύρισμα που άκούστηκε τότε φανέρωσε πως τ'άρσενικά επιδοκιμάζανε τα λόγια του θηλυκού και το άναγνωρίζανε για προσωρινό άρχηγό τους.

— Ο Γυπαετός εξέγησε, θαρρώ, του Έντεκα ποιά είναι ή ειδική αποστολή που θα του άναθέσει.

— Ναί. Μου άνάπτυξε το σχέδιό του

— Την Κυριακή σεΐς τα άλλα θα πάτε ως του Ντηλώνη για να του πάρετε τα μαργαριτάρια.

Ένα ξεφώνημα που μαρτυρούσε χαρά και θαυμασμό δγήκε από όλα τα ράμφη. Η άρχηγίνα κατάλαβε τί σημασία είχε κείνο το ξεφώνημα, κι' έγέλασε. Μα το γέλιο αυτό δέ μπορούσε να φανή έτσι που το σκέπαζε αυτή με το άρπακτικό της ράμφος. Τα όρνια μυριστήκανε το πλούσιο μερδικό κι' ή λαιμαργία τους ήταν ακράτητη. Έσκυβαν όλα ν' άκούσουν απ' το ράμφος της άρχηγίνας τις οδηγίες του άρχηγού. Κι' αυτή τους έλεγε:

— Τα μαργαριτάρια του Ντηλώνη βρισκόντουσαν άλλοτε σ' ένα παλιό μοναστήρι του Οιβέτ. Οί καλόγεροι τα θεωρούσαν άγια πράγματα. Το κόστος τους υπερβαίνει τις εκατό χιλιάδες λίρες. Ο Γυπαετός δρήκε κιόλας άγοραστή, που θα τα πληρώσει όσο τους αξίζει. Δέν είναι, βέβαια, ο Ντηλώνη που έκλεψε τα μαργα-

ριτάρια, με δέ γίνεται να μην ξαίρη την προέλευσί τους. Γι' αυτό κι' ο άρχηγός μας θέλει να τον γλυτώσει από την άμαρτία. Άς την έχη, μου είπε, ο κλεφταποδόχος!

— Όλα τα όρνια γελάσανε με το έξυπνο άστείο του θηλυκού.

— Ο Γυπαετός έχει τη γνώμη πως πρέπει ο Ντηλώνης να χάσει και τη ζωή του μαζί με τα μαργαριτάρια.

Πάλι άκούστηκε το επιδοκιμαστικό ψιθύρισμα από τα αίμοδώρα όρνια.

Ο Ντηλώνης αυτός είναι Μαχαραγιās απ' τις Ινδίες. Θα φτάσει στο Λονδίνο αύριο τη νύχτα. Μα δέ θα είναι καλόςδεχτος απ' τις άρχές του τόπου, γιατί υποδεικνύει στους υπηκόους του να έχθρεύονται την Άγγλική Αυτοκρατορία. Θα τον συνοδεύη με μεγάλη άκολουθία, και θα κατοικήση στην πλατεία Μπελγκραϊν. Η άστυνομία έσπευσε και τον συμβούλεψε να φυλάξη τα μαργαριτάρια κι' έτσι άλλο πολύτιμο έχει στην Τράπεζα. Αυτός άρνήθηκε και δέν έδέχτηκε καμμιά άστυνομική προστασία. Δέει πως τον συντροφεύουνε τέσσερεις Ινδοί παλαιστοί, που είναι ικανοί να τον υπερασπίσουν από κάθε έχθρό. Η τρέλλα του αυτή είναι, τι χρειάζεται σ' έμάς.

Η νόστιμες κουβέντες του θηλυκού άρέσανε πολύ στα όρνια, που κάθε τόσο άνοιγαν αυθόρμητα τα κιτρινωμένα ράμφη για να φανερώσουνε τη χαρά τους.

— Για εύκολία σας ο Γυπαετός ένοίκιασε το σπίτι που πέφτει πλάι στο μαχαραγιās. Το Σάββατο λαιπόν, δηλαδή αύριο τη νύχτα, θα συναχθήτε κει-μέσα. Θα έλθη κι' ο Γυπαετός για να σας πη τις τελευταίες οδηγίες. Για την ώρα άκούστε αυτά, που μου τάδωσε γραμμένα.

Η άρχηγίνα ξετίναξε τα φτερά της κι' έδγαλε από μέσα ένα χαρτί. Τόβλεπε και τους έλεγε:

— Σό, Ένα θα πάς εκεί στις οχτώ ή ώρα. Θα μπής ίσια στο κελλάρι, όπου θα είναι φαί, ποτό κι' έφημερίδες, και θα φορέσεις άμέσως τη στολή σου. Το Δύο θα πάη στις οχτώ και δέκα, θα βάλη πρώτα τη στολή του κι' ύστερα θα προχωρήσει στο κελλάρι. Τα ρούχα σας θα βρίσκονται μέσα απ' την έξωπορτα. Μόλις θα φτάνετε, θα ντύνεστε. Εσύ, Τρία θα φοράς στο δρόμο το σμόκιν σου, σά να πηγαίνης σ' έπίσημο γεύμα. Θα περπατάς άργά κι' επιδεικτικά, ώστε να σε βλέπουν οί περίεργοι. Πρέπει όμως να φτάσης ακριδώς στις οχτώμιση. Το τέσσαρα θα πάη στις δεκάμιση. Δέ λέω για το πέντε γιατί βρίσκεται πολύ μακριά μας!

Και τα όρνια ξεκαρδίστηκαν απ' τα γέλια. Το φιλάρεσκο θηλυκό τους διασκέδαζε με το χιούμορ του.

— Το Έξη θα φτάση εκεί στις έντεκα και δέκα και το Έπτά στις έντεκάμιση; Το οχτώ θα φορέσει το κοστούμι του σωφέρ, θα πάρη το αυτοκίνητο και θα φτάση εκεί τα μεσάνυχτα, όχι νωρίτερα ούτε αργότερα. Προσέχετε, γιατί ο Γυπαετός αποδίδει μεγά-

λη σπουδαιότητα στίς ὥρες. Ἐγώ, πού σᾶς ξαίρω, θά εἶμαι ἐκεῖ καί θά σᾶς ἀνοίγω τήν πόρτα.

Τοὺς ἔδειξε τότε τὸ χαρτί της καὶ τοὺς πρόσθεσε:

—Στὸ χαρτί αὐτὸ ἔγραψα τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ. Διαβάστε το κι' ὕστερα κάψτε το.

Τὸ ἓνα ὄρνιο ἔδινε στὸ ἄλλο τὸ χαρτί μὲ τὸν ἀριθμὸ. Τὸ τελευταῖο ὄρνιο ἀναψε ἓνα σπέρτο κι' ἔκαψε τὸ χαρτί. Τόκαιε κι' ἔδλεπε τὴν ἀρχηγίνα, πού τὸν εὐχαριστοῦσε ἀνεδοκατεβάζοντας τὸ ράμφος της.

—Τὸ Ἐννέα θά μείνῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ φυλάγῃ καὶ νὰ ταΐζῃ τοὺς αἰχμαλώτους... Τὸ Ἐξὴ θάλθῃ ἐκεῖ μὲ τὰ μαχαίρια του. Τὸ καθένα σᾶς θάβῃ μὲ τὸν κανονικὸ ὅπλισμό του. Ὁ Γυπαετὸς θά βρῖσκεται κεῖ καὶ θά σᾶς ὁδηγήῃ...

—Νάτος! εἶπανε τὸ ὄρνια, ὅλα μαζί, κι' αὐθόρμητα.

Ἐνα ὄρνιο, ὅμοιο μὲ τ' ἄλλα, εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα ἀθόρυβα κι' ἐστεκόταν ἀκόμα στὸ κατώφλι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Γυπαετὸς εἶχε κάποια μεγαλοπρέπεια στὸ παράστημα, στὸ δάδισμα. Ἐπλησίασε στὸ τραπέζι, ἐκαλησπέρισε τὰ ὄρνια του καὶ τοὺς εἶπε:

—Εἶμαι πολὺ διασπικτός. Σᾶς εἶπε ἡ συντρόφισσα τίς διαταγές μου; Καταλάβατε; Ἐχετε καρμιά ἀπορία;

Τὰ ὄρνια εἶχανε καταλάβει. Δὲν τοὺς ἔμενε καρμιά ἀπορία. Κι' ὁ Γυπαετὸς ἐρώτησε:

—Προσέχετε πάντα τοὺς αἰχμαλώτους;

—Ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ Ἐννέα.

—Λαμπρά! Προστέθηκε τώρα κι' ἄλλος ἓνας. Διαβάστε τα ἀπ' τὴν ἐφημερίδα. Θά γελάστε. Πηγαίνω, γιὰτί ἔχω μιὰ σπουδαία δουλειά. Καληνύχτα!

Ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα στὴν ἀρχηγίνα κι' ἔφυγε. Τὸ θηλυκὸ βαστοῦσε ψηλὰ τὴν ἐφημερίδα, καὶ τὰ ὄρνια διαβάζανε. Ἡ κινήσεις τους φανέρωναν ἀκράτητη χαρά. Ἡ ἀρχηγίνα ἄκουγε τὰ γέλια καὶ τίς ἐπιδοκιμασίες τους.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΝ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Ὅταν ἐξύπνησε ὁ Ρόμπιν Μέρντον κι' εἶδε ἀπὸ πάνω του τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, κατάλαβε πὼς εἶχε κοιμηθῇ ἔξω στὸ δρόμο.

—Πονεῖς ἀκόμα πολὺ; τὸν ρωτοῦσε στοργικὰ ὁ Ντεσάν.

—Ὅχι, μὰ αἰσθάνομαι μεγάλη ἀδυναμία. Τί συνέβηκε;

—Σ' ἐχτύπησε κάποιος στὸ κεφάλι, μ' ἓνα σακκί ἄμμο.

—Δὲν τὸ πιστεύω, κάτι ἄλλο θάγινε.

—Ἀφοῦ ἤμουν ἐκεῖ. Δὲν τὸ θυμάσαι; Πρόλαβα, ἀλλοιῶτινα θά εἶμαστέ κι' οἱ δύο πεθαμένοι αὐτῇ τῇ στιγμῇ. Τὸν ἐχτύπησα ὅμως ἐγὼ αὐτὸν τὸν κακοῦργο καὶ τὸν ἄφησα σὲ χάλια χειρότερα ἀπ' τὰ δικά σου. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ σ' ἐγκαταλείψω. Ἐπρε-

πε νὰ σὲ σηκώσω ἀπ' ἐκεῖ.

—Ποῦ βρισκόμαστε τώρα;

—Εἶμαστε ἀκόμα στὴ γειτονιά τους, Καὶ πρέπει νὰ φύγουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Σὲ κουβάλησα ὥς ἐδῶ, πούνε μιὰ παράμερη αὐλή, μὰ ἂν παρουσιαστῇ ξαφνικὰ κανένας; Δοκίμασε νὰ σταθῇς ὀρθίος Ἐπιβάλλεται νὰ προχωρήσουμε. Θά στηρίξῃσαι ἀπάνω μου, σὰ νάσουνα μεθυσμένος.

Ἐκαμε κουράγιο ὁ Ρόμπιν κι' ἐσηκώθηκε. Ἐτρίκλυζε, ἀλλ' ὁ Ντεσάν τὸν κρατοῦσε γερά. Κι' ἔτσι, σιγὰ σιγὰ, βγήκαν ἀπ' τὴν καταραμένη γειτονιά καὶ φτάσανε σὲ δρόμους τῆς ἀνθρωπιᾶς. Πῆραν ἓνα ταξί καὶ μετὰ μιὰ ὥρα ἦτανε πάλι στὰ συνειθισμένα τους κέντρα.

Συνήλθα ἀρκετά, ἔλεγε ὁ Ρόμπιν. Μποροῦμε νὰ συζητήσουμε λιγάκι, ν' ἀποφασίσουμε γιὰ αὔριο.

—Ἐτσι ὅπως εἶμαστε ντυμένοι καὶ παραμορφωμένοι, ὅπου κι' ἂν πάμε νὰ καθήσουμε θά μᾶς βγάλουν ἔξω.

—Βλέπεις τὸν ἀστυφύλακα πού κάνει πὼς προχωρεῖ κι' ὅλο κοντοστέκεται; Ἐμᾶς παρακολουθεῖ.

—Καλύτερα... Ἐτσι δὲν μπορεῖ κανένας νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ... Σὲ ποῖο μέρος θέλεις νὰ συναντηθοῦμε τὸ πρωί.

—Μὴ διάζῃσαι. Πές μου ἐκεῖνα πού δὲ μπόρεσα νὰ τὰ δῶ κι' ἐγώ. Εἶμαι τώρα σὲ θέσι νὰ τ' ἀκούσω.

Κι' ὁ Ντεσάν, μὲ λίγα λόγια, ἐξιστόρησε τοῦ Ρόμπιν ὅ,τι εἶχε συμβῇ. Τῇ στιγμῇ πού ὁ Ντεσάν ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἔκαμε γιὰ νὰ περάσῃ μέσα πρῶτος, ἐνοίωσε πὼς κάποιος τοὺς ἐπλησίαζε. Ἐνόμισε μάλιστα πὼς ὁ Ρόμπιν τῶχε πάρει εἶδησι. Στράφηκε ἀπὸτομα κι' εἶδε τὸν Ρόμπιν νὰ πέφτῃ χάμω. Ἀμέσως ἐπήδησε, μπορεῖ καὶ νὰ πάτησε ἀπάνω στὸ Ρόμπιν, κι' ἔπιασε τὸν ἄγνωστο. Τὸν ἀγκάλιασε μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸν ἔσφιξε ἀπάνω στὸ στήθος του. Τοῦ ἀχρήστεψε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ τὰ δύο χέρια. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα γίνανε μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο. Ὁ ἄγνωστος δὲν πρόλαβε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ἐμεινε ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα. Ὁ Ντεσάν ἤξαιρε καλὰ τὴν ἀνατομία τοῦ κεφαλιοῦ. Εἶχε μιὰ σιδερένια γροθιά μαζί του, καὶ μ' αὐτὴ περιποιήθηκε τὸν κακοῦργο. Τοῦ τὴν κατάφερνε πότε δῶ καὶ πότε κεῖ, μπορεῖ καὶ νὰ τὸν πέθανε. Καὶ τότε τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο καὶ τὸν ἐγνώρισε. Ἦταν ὁ κᾶπηλας, πού τὸν εἶχανε κλειδώσει ἔξω ἀπ' τὸ μαγαζί του. Ἀπὸ πού κατῶρθωσε νὰ ξαναμπῇ, ἔτσι κρυφὰ καὶ τόσο γρήγορα, ὁ Ντεσάν δὲν ἤξαιρε νὰ πῇ. Διατρέχανε μεγάλο κίνδυνον ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ. Ἀφῆσε, λοιπόν, ὁ Ντεσάν τὸν κᾶπηλα, φορτώθηκε στὸν ὅμο τὸ Ρόμπιν καὶ τὸν κουβάλησε ὥς τὴ μάντρα. Πέρασαν ἔξω ἀπ' ἐκεῖ πολλοί, πού ἦσαν ἀσφαλῶς συμμορίτες τοῦ Κόρακα.

—Τὰ ἄλλα τὰ ξαίρεις, εἶπε τοῦ Ρόμπιν στὸ τέλος.

—Τῇ ζωῇ μου τὴ χρωστάω σ' ἐσένα, τοῦ ἀποκρίθηκε συγκι-

νημένος ο Ρόμπιν. Δε θα το ξεχάσω ποτέ.

—Αυτά, φίλε μου, δεν λέγονται χρέη. Είναι αμοibaτες υπηρεσίες, που τις επιβάλλει στους συμμάχους ή ανάγκη. Άλλα δεν είναι τώρα ή κατάλληλη στιγμή για τέτοιες τρυφερότητες. Άς εξετάσουμε τί άλλο πρέπει να κάμουμε.

—Μου φαίνεται πως όφείλω να είδοποιήσω το Γουίλλιαμ.

—Το Γουίλλιαμ;

—Το Μπλάνταις, το διευθυντή της Σκότλαντ Γιάρντ.

—Έχεις δίκιο. Αυτός πρέπει να το μάθη.

—Μά δεν είναι και τόσο μεγάλη βία. Γιατί να το χαλάσουμε τον ύπνο; Του τὰ λέω εγώ το πρωί. Τη στιγμή αυτή οι συμμορίες θαχουνε σκορπίσει απ' εκεί πέρα... Θέλω όμως να κατασκοπεύουμε αυτή την ταβέρνα, για να αντιληφθούμε εγκαίρως την ερχόμενη συνεδρίασί τους. Φαντάσου τί γούστο θαχνη ένας αϊφνιδιασμός στη φωλιά τους μέσα!

—Δεν είναι σωστό να διαστούμε. Μιά μας άποτυχία θα φοβίση τον Κόρακα, θα τον πλώξη να λάβη άλλες προφυλάξεις, ν' αλλάξη λιμέρι. Πρέπει πρώτα να γνωρίσουμε καλά τὰ κατατόπια τους. Μπορεί ναχουνε καμμιά κρυφή έξοδο. Άν δεν τούς κυκλώσουμε από παντού, θα μάς ξεφύγουνε. Το άποψινό έπεισόδιο δε θα τούς βάλη σε ύποψία, δε θα δώσουνε σημασία σε δυο απάχηδες που θέλανε να γνωριστούνε κι' αυτοί μαζί τους. Μ' αυτό τον τρόπο αυτοσχετίστηκαν όλοι τους. Μά το πράγμα θα διαφέρει όταν θα δουν έναν αϊφνιδιασμό από αστυνομικούς.

—Σήμερα έχομε Παρασκευή... Άδτοι απόψε έλαβαν αποφάσεις για την Κυριακή. Ξαίρεις πως δεν περνάει Κυριακή χωρίς να κάνουνε και κάτι. Θα τούς αφήσουμε λοιπόν ελεύθερους;

—Βλέπεις ναχουμε καιρό για τίποτα;

—Όχι. Να έπιστήσουμε όμως την προσοχή της αστυνομίας.

—Μά γι' αυτό πρέπει, να δής το Μπλάνταις. Να μάς πη κι αυτός τη γνώμη του.

—Σύμφωνοι!... Που θα συναντηθούμε αύριο;

—Όπου θέλεις, του άποκρίθηκε ο γάλλος.

—Στο Χάιντ Πάρκ, κατὰ τις ένδεκα.

—Όραϊά! Έχομε καιρό για να ξεκουραστούμε... Λοιπόν, στο Χάιντ Πάρκ, κατὰ τις έντεκα. Καληνύχτα.

Άκολούθησε μιὰ θερμή χειραψία. Έπειτα, κι' από κάποια απόστασι, στράφηκαν κι' οι δυο αθόρμητα και συγχρόνως για ν' ανταλλάξουνε κι' ένα φιλικό γνέψιμο. Ήσαν ειλικρινείς φίλοι και σύμμαχοι. Ήτανε κι' οι δυο νέοι, πλούσιοι, και χορτασμένοι από κοσμικές μαλθακότητες. Γι' αυτούς ήταν πολύ διασκεδαστικό σπόρν να καταδιώκουνε τον Κόρακα, να συλλάβουν όλοκληρη τη συμμορία.

Ο Ρόμπιν είχε και στη λέσχη ένα δωμάτιο, για τις έκτα-

κτες περιστάσεις. Τη βραδυά αυτή θα κοιμόταν εκεί. Είχε ξεχάσει κιόλα το πάθημά του. Μόνο μελλοντικά σχέδια είχε στο μυαλό του. Όργιστηκε όταν ο θυρωρός του τὰ διέκοψε και τον έμπόδισε να προχωρήσει μέσα στη λέσχη. Τότε μόνο ξανάλθε στην πραγματικότητα και θυμήθηκε πως ή Λουέλλα τον είχε κάνει άγνωριστο. Είδε κι' έπαθε ώσπου να πείση το θυρωρό πως αυτός ήταν ο Ρόμπιν Μέρντοκ. Άλλ' όταν στο τέλος εκείνος του εξέφραζε τη λύπη του και του ζητούσε συγγνώμη, ο Ρόμπιν ήταν όλο χαρά.

—Θα καθήσω λιγάκι στο καπνιστήριο, του είπε. Στείλε μου κάτι να φάω.

Άνέδθηκε κι' εξάπλωσε σε μιὰ πολυθρόνα. Περιμένοντας να του φέρουνε το δείπνο, άναψε ένα τσιγάρο. Η φαντασία του τον ξαναπήγε αθελά του στη γειτονιά εκείνη. Είδε πάλι τη γυναίκα με το μποζά, την ταβέρνα, τον κάπηλα, τον άπαίσιο εκείνο Ντεσάν, τούς συμμορίτες, τον μπάγκο, την πόρτα, τον Κόρακα. Φαντάσθηκε και το πάθημά του, χωρίς να το καλοβάξη ο νους του. Κι' έδρισκε πως οι κόποι τους, εκείνου και του Ντεσάν, δεν είχανε πάει στα χαμένα. Είχανε μάθει αρκετά πράγματα. Χρειάζόταν ακόμα λίγη ύπομονή, όπως έλεγε κι' ο πολύπειρος γάλλος διπλωμάτης... Μά ήλθε τότε το γκαρσόνι με το δίσκο και του διέκοψε τούς στοχασμούς, που τον νανουρίζανε τόσο γλυκά.

Έκάθησε μπροστά στο τραπέζι κι' άρχισε να τρώη μ' αρκετή όρεξη. Το γκαρσόνι τούφερε αντί για καφέ ένα λικέρ, τον έρώτησε αν χρειαζόταν άλλο τίποτα κι' έφυγε.

Ο Ρόμπιν τώρα είχε αποφάσει. Έφερνε το λικέρ στο στόμα του και συγχρόνως με τ' άλλο χέρι έσερνε κοντά του τη βραδυνη έφημερίδα, που βρισκόταν εκεί άπάνω. Ανατινάχτηκε άξαφνα όρθιος. Το ποτηράκι με το λικέρ δεν έφτασε στο στόμα του. Έπεσε χάμω. Ο Ρόμπιν άρπαξε την έφημερίδα με τὰ δυο χέρια κι' άρχισε να διαβάξη, λαίμαργα και όρθιος, έτσι όπως είχε ανατιναχτή. Στο άρθρο της ή έφημερίδα είχε ένα χτυπητό τίτλο, με χοντρά, μεγάλα γράμματα:

«Το Λονδίνο απέκτησε δικούς του γκάγκστερς. Μια πρωτάκουστη άπαγωγή. Η αϊχμαλωσία του διευθυντού της Σκότλαντ Γιάρντ».

«Την έπιστολή που δημοσιεύουμε παρακάτω τη λάβαμε σήμερα τ' άπόγευμα, άργά πολύ. Σπεύσαμε να εξακριβώσουμε τὰ γραφόμενα. Έμάθαμε πως πράγματι ο κ. Μπλάνταις, γενικός επιθεωρητής της Σκότλαντ Γιάρντ, βρίσκεται σε άγνωστο μέρος. Τον ζητήσαμε στο σπίτι του, στη λέσχη των άξιωματικών, στα τμήματα της Σκότλαντ Γιάρντ, αλλά του κάκου. Ξείρομε πως επισκέφτηκε τον κύριο ύφυπουργό της Άστυνομίας στο ύπουργείο των Έσωτερικών. Έφυγε απ' εκεί στις τεσσαρεσήμεση το άπόγευμα. Κι' έχάθηκε από τότε, μαζί με τ' αυτοκίνητό του. Τό

μὰ δὲ θὰ κατάρθωνε νὰ μάθῃ πὼς δρισκόταν ἐκεῖ κι' ὁ Ντεσάν. Κι' ἔτσι ὅπως μεταμορφώντουσαν αὐτοὶ οἱ δύο, δὲ θὰ τοὺς γνῶριζε ποτὲ ὁ Κόρακας. Καὶ νὰ τοὺς πλησίαζε, καὶ νὰ τοὺς μιλοῦσε. Πάλι δὲ θὰ τοὺς καταλάβαινε. Εἶχαν ὅμως χάσει τοὺς ντετεκτίβ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Ἡ ἀπώλεια αὐτῆ τοὺς ἔφερνε σὲ μειονεκτική θέσι. Ὅσο καλὰ κι' ἂν ἐσχεδιάζε τὸν αἰφνιδιασμό ὁ Ντεσάν, τὰ ἀπρόοπτα ἦσαν ἄπειρα. Ἡ εὐθύνη τοῦ Ρόμπιν ἦτανε πολὺ μεγάλη. Βέβαια, μὴ τοὺς ἀποτυχία δὲ θὰ τὸν ἀποθάρρυνε,

Ἐξηγήσου, τοῦ-
λεγε ὁ ὑφυπουργός, θὰ μὲ σκά-
σης...

οὔτε καὶ τὸ Ντε-
σάν, μὰ θάχε
γιὰ συνέπεια
νὰ σκοτώσῃ ὁ
Κόρακας τοὺς
αἰχμαλώτους.

Αὐτὴ τὴ σκέ-
ψι ἔκανε ὁ Ρό-
μπιν, ὅταν ἄ-
ξαφνα παρου-
σιάστηκε μπρο-
στά του ὁ μι-
κρὸς καταστώ-
λιστος ὑπηρε-
τᾶκος τῆς Λέ-
σχης.

— Συγγνώμη,
κύριε!

— Τί τρέχει,

Γκόρντον;

— Σᾶς θέλουν στὸ τη-
λέφωνο.

— Ἐφτασα.

Παράτησε τὸν καφέ
του κι' ἔτρεξε.

— Ἐμπρός!

— Ὁ κ. Μέρντοκ;

— Ναί. Ἀπὸ ποῦ.

— Ἀπ' τὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Σᾶς παρακαλεῖ ὁ κ. ὑφυπουργός νὰ τὸν ἐπισκεφθῇτε στὸ σπίτι του, μόλις μπορέσετε.

— Νὰ πάω, ἀμέσως...

— Καὶ νὰ μὴν ξαναπερᾶτε πιά ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ Ρόμπιν ἐγέλασε.

— Δὲν τῶχα σκοπὸ! Ποιὸς μοῦ μιλάει;

— Ἡ δαχτυλογράφος τοῦ κ. Γενικοῦ. Εἶμαι ἡ μὲς Ντάλη.

— Μὲ συγχωρήτε, δεσποινίς...

Ὁ Ρόμπιν ἄκουσε ἓνα γλυκὸ γέλιο, κι' ὅστερα:

— Ἐγὼ σᾶς ζητῶ συγγνώμη. Ἀφρημένη, μοῦ διέφυγε πὼς ἀποτεινόμενα σ' ἐσᾶς. Ἦθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας. Δὲν πρέπει ν' ἀντιληφθῇ κανένας πὼς συνεννοεῖστε μαζί ἡ μας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ρόμπιν.

— Ὁρεβουάρ, κύριε Μέρντοκ!

— Ὁρεβουάρ, δεσποινίς!

Μὴ πού δρισκόταν ἐκεῖ, ὁ Ρόμπιν ἐξήγησε καὶ κάποιον ἄλλο ἀριθμό.

— Ἐμπρός! τοῦ ἀποκρίθηκε μὴ δροσερὴ φωνή.

— Καλημέρα, Λουέλλα!

— Ρόμπιν! Πὼς τὰ πῆγες χθὲς τὴ νύχτα; Νᾶξαιρες πόσο ἀνησυχοῦσα!

Ὁ Ρόμπιν δίσταζε νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια.

— Δὲ συνέβηκε τίποτα... Μ' ἀκοῦς;... Σ' ἐκθειάζουνε πάλι οἱ ἐφημερίδες!

— Ἀλήθεια; Δὲν τίς διάβασα ἀκόμα.

— Οὔτε κι' ἐγώ, μὰ εἶμαι δέξιος πὼς σοῦ γράφουν ἐπαίνους.

— Παληόπαιδο!

— Εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος καὶ διάζομαι. Πηγαίνω νὰ συζητήσω μ' ἓνα σπουδαῖο πρόσωπο. Τί λές; Ἐρχεσαι τὸ μεσημέρι νὰ φᾶμε μαζί;

— Ἀνότη! Δὲν ξαίρεις πὼς μὴ πρωταγωνίστρια ἀγκαζάρεται ἀπὸ πολὺ πρωτῆτερα;

— Γι' αὐτὸ καὶ δικαιολογεῖται πὼς τῆς ἔλαχε ἓνα ἀπρόοπτο. Θὰ σὲ περιμένω. Ἄν ἀργήσω νᾶρθω, παρᾶγγειλε τὰ ὀρεκτικά. Ὁρεβουάρ...

Κι' ἔτσι χαρούμενος, ὁ Ρόμπιν πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Ὑφυπουργὸ τῆς Αστυνομίας. Στὸ σπίτι τοῦ ἐξοχώτατου τὸν ὑποδέχτηκε μὴ νόστιμη ὑπηρετρια, πού τὸν πρκαλάεσε νὰ καθῇ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο. Σὲ λίγο ἀκούστηκαν ἀπ' τὸ θάθος τὰ διαρκεῖα δῆματα τοῦ Σερ Χένρυ.

— Καλημέρα, Ρόμπιν!

— Προσκυνῶ, ἐξοχώτατε!

— Τὰ πράγματα, βλέπω, εἶναι πολὺ ἀσχημα.

Ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Ρόμπιν δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ τίποτα. Κι' ἐσώπασε.

— Πότε πρωτάκουσες γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ Μπλάνταϊς;

— Χθὲς τὸ βράδυ. Εἶδα τὴν ἐφημερίδα, ὅταν ἐγύρισα ἀπ' τὰ λιμέρια τοῦ Γυπαετοῦ.

— Τοῦ Γυπαετοῦ;

Καὶ τότε ὁ Ρόμπιν, φύχραιμα καὶ δίχως ὑπερβολές, διηγήθη-
κε στὸν ἐξοχώτατο ὅλην ἐκείνη τὴν ἱστορία. Ὁ Σερ Χένρυ τὸν
ἄκουγε. Δὲν τὸν διέκοπτε, μόνο κάθε τόσο κουνῶσε τὸ κεφάλι
του, ἐπιδοκιμάζοντάς

— Έκάματε μιὰ λαμπρή δουλειά!

— Σταθήκαμε τυχεροί.

— Πότε σκοπεύετε νά προβήτε και σ' αϊφνιδιασμό; 'Η Σκότλαντ Γιάρντ κι' ή χωροφυλακή είναι στη διάθεσί σας.

— Σας ευχαριστούμε, ξεχωτάτε! 'Αλλά...

Κι' ό Ρόμπιν του εξήγησε ποιά ήταν ή κατάσταση. Του είπε και τίς βλέψεις του Ντεσάν. Του παράστησε με τὰ μελανώτερα χρώματα τί θα συνέβαινε, αν μιὰ τους διαστική ενέργεια αποτύχαινε. 'Ο Γυπαετός θα τους έκδικόταν άμέσως, σφάζοντας τους τρείς αϊχμαλώτους.

— Ήταν δλοφάνερο πώς ό ύφυπουργός βρισκόταν εκείνη τή στιγμή σέ μεγάλη άμηχανία.

— Νά σου πώ, Ρόμπιν. Τήν ίδια κουβέντα είχα χθές στο ύπουργείο με τὸ Μπλάνταϊς. Μου έλεγε πώς είναι ένας πόλεμος πού θαχί αναπόφευκτα και τὰ θύματά του. Κι' ένοούσε, φυσικά, τὸν Τιούντορ, γιατί αὐτός ήταν ακόμα ό μόνος αϊχμαλώτος. Ίσχυριζότανε πώς τὸ γενικό καλὸ επιβάλλει μιὰ τέτοια θυσία. Δέν έχω σκληρή καρδιά, μὰ δὲ βλέπω τί άλλο μπορούμε νά κάμουμε.

— 'Ο Μπλάνταϊς μπορεί νάχε δίκιο. Πιστεύω πώς τώρα σκέπτεται τὸ ίδιο και για τὸν έαυτό του. 'Εμεῖς όμως θα αποτύγουμε τίς σπασμωδικές ενέργειες. Αὐτή είναι κι' ή γνώμη τοῦ Ντεσάν, πού έχει μεγάλη πείρα κι' έχει παρακολουθήσει πολλούς κακούργους. 'Ο Ντεσάν είναι βέβαιος σχεδὸν πώς στὴν ταβέρνα εκείνη υπάρχει κάποιο κρυφὸ πέρασμα, πού βγάξει σέ άλλο μακρινὸ σπίτι. Θα κάμουμε ύπομονή κατ' ανάγκη. Συμφωνῶ με τὸ Ντεσάν, γιατί θάβαι, αλήθεια άσυχώρητη άπερίσκεψία νά ριχτούμε σέ μιὰ συμμορία από κακούργους, χωρίς νά ξαίρουμε αν τους έχουμε κυκλώσει απ' όλες τίς μεριές.

— Αὐτό, ναί, τὸ παραδέχομαι, ὅχι όμως και νά μείνουν οἱ λησται άκαταδίωκτοι, επειδὴ αϊχμαλώτισαν ένα-δύο δικούς μας... Τί λέει ό Ντεσάν, θ' άργήσετε πολὺ ὥσπου νά κατατοπισθῆτε;

— 'Ο Θεός τὸ ξαίρει! Μπορεῖ σέ μιὰ έβδομάδα, σ' ένα μήνα...

— 'Α, ὅχι! 'Οχι τόσο άργά! Δέν βλέπετε πώς οἱ έφημερίδες έχουνε τώρα ὅλη για νά εξάπτουνε καθεμέρα τὴ φαντασία τοῦ κοσμάκη; Δέν λογαριάζετε πώς ή συμμορία αὐτή κάνει κάθε Κυριακή και μιὰ ληστεία με φόνο;

— Τὰ βλέπομε και τὰ λογαριάζομε ὅλα, ξεχωτάτε! Μὰ σὰς εξήγησα. 'Οποιαδήποτε καθυστέρηση, είναι προτιμότερη από μιὰ μας άποτυχία σὸν αϊφνιδιασμό. 'Ο Γυπαετός θ' αλλάξει τὸ λιμέρι του, θα σφάξει τους αϊχμαλώτους, θα λάβη αὐστηρότερες προφυλάξεις. 'Ολοι οἱ κόποι μας θα πάνε στὰ χαμένα. Θα βρεθοῦμε πάλι πίσω στὴν άρχή, με δυσκολίες μεγαλύτερες, άγνωστες. Σὰς είπα πώς χθές τὸ βράδυ μὰς έβοήθησε πολὺ ή τύχη.

'Ο ξεχωτάτος δὲν τοῦ άποκρίθηκε άμέσως. Ήτανε ευθισμένους σέ σκέψεις. 'Ο Ρόμπιν ανησυχούσε. Τὸ ὅλο κρεμόταν εκείνη

τὴ στιγμή απ' τὴν άπόφασί πού θα λάβαινε ό 'Υφυπουργός. 'Ο Ρόμπιν έπερίμενε με άγωνία. 'Ενα χαμόγελο φώτισε ξαφνικά τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ Σέρ Χένρυ.

— Κάμετε, Ρόμπιν, ὅπως ξαίρετε. 'Ομολογῶ τὸ δίκιο σας. 'Αλλά για τὸ Θεό! 'Αποτρέψτε τοῦλάχιστο τὸ κακὸ απ' τὸ Ντηλώνη τοῦ Μόλγκισταν!

— Ποιὸς είναι αὐτός;

— 'Ενας μαχαριαγιάς απ' τίς 'Ινδίες, πού φτάνει σήμερα σὸ Λονδίνο. 'Ο δλάνκας! Κουδαλὰ μαζή του άμύθητους θησαυρούς. Κατέχει τὰ σπανιώτερα μαργαριτάρια τοῦ κόσμου!

— Τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Τράπεζας είναι άπόρθητα, είπε άφελέστατα ό Ρόμπιν.

— Δυστυχῶς ό άνθρωπος αὐτός είναι ήλίθιος. Του τὸ προτείναμε. Του προσφέραμε και μιὰ σωματοφυλακή από διαλεχτὰ παλληκάρια τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. 'Αλλ' άπόρριψε κάθε ξένη συνδρομή. Έχει λείει, τους δικούς του φρουρούς. Οἱ έφημερίδες τάγραψαν ὅλα. Δημοσίεψαν ακόμα και τὴ φωτογραφία του, πού τὸν δείχνει φορτωμένο με τὰ πολυτιμότερα στολίδια του. Καί φαντάσου πώς είναι έχθρὸς τῆς 'Αγγλίας. 'Αν τοῦ συμβῇ ἔδῳ κανένα τέτοιο δυστύχημα, αν τὸν σκοτώσουν, οἱ ύπήκοοί του θα ξεσπάσουνε στὰ ζωτικά συμφέροντα τῆς Αὐτοκρατορίας...

Μένανε κι' οἱ δύο τους συλλογισμένοι. 'Αλληλοκυτταχτήκανε μιὰ δύο φορές. Στὸ τέλος ό Ρόμπιν είπε:

— Τὸ δόλωμα αὐτὸ θα τραβήξει εξάπαντως τὸν Κόρακα.

— Μὴν τὸ λές! Φρίττω πού τ' ακούω! Πές το τοῦ Ντεσάν. Φροντίστε, σὰς παρακαλῶ, νά μὴ συμβῇ ένα τέτοιο πρᾶμμα. Θα διατάξω τώρα ὅλα τὰ τμήματα νά ύπακούνε σ' έσας. 'Ας τὸ ξαίρη κι' ό Ντεσάν πώς θάβαι ὅλοι μιλημένοι.

'Ο Ρόμπιν ήταν υπερήφανος. Αὐτός κι' ό Ντεσάν θα διοικούσαν ἔτσι ὅλη τὴν άστυνομική δύναμι τοῦ Λονδίνου! Ήτανε μικρὴ δόξα αὐτή;

— Θα τὰ συζητήσω με τὸν Ντεσάν. Θα κατεβάσω κατὶ και τὸ δικό του μυαλό. Έχω ραντεβὸ μαζή του στίς έντεκάμιση.

— Λαμπρά! 'Οσο για τὰ έγκλήματα πού μπορεί νά γίνονται σὸ μεταξὺ, θα τὰ εξετάξω ή Σκότλαντ Γιάρντ. 'Η δουλειά ή δική σας είναι νά πιάσετε τὸν Κόρακα!

— Μάλιστα, ξεχωτάτε!

Προσέχτετε μὴ σὰς αϊχμαλωτίση!

'Ο Ρόμπιν έγέλασε.

— Θα τ' αποφύγουμε, είπε κι' ευχαρίστησε τὸν 'Υφυπουργό για τὴν έμπιστοσύνη πού τους είχε.

— Μὴ μ' ευχαριστήs, έλεγε ό Σέρ Χένρυ. Καλή έπιτυχία. Κρατάτε με ένήμερο σέ ὅλα.

'Ο Ρόμπιν χαιρέτισε ταπεινὰ τὸν 'Εξοχώτατο, κι' έφυγε.

ΕΣΤΗΝΑΝ ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΚΑΓΣΤΕΡΣ

Στις έντεκάμιση ο Ρόμπιν βρισκότανε στὸν κήπο τοῦ Χάιντ-Πάρκ. Ἐτριγύριζε δὴ κι' ἐκεῖ, μὰ δὲν ἔβλεπε πουθενά τὸ Ντεσάν. Κι' ἐκατάκρινε γελώντας τὴν ἀμέλεια τοῦ φίλου του. Ἀλλὰ κι' ἕνας ἄλλος ἐκεῖ μέσα θὰ περίμενε κάποιον ποὺ δὲν ἔφτανε, γιατί κι' αὐτὸς ἔκανε τὰ ἴδια κοντοβόλτια μὲ τὸ Ρόμπιν. Θά-τανε, ἀσφαλῶς, κανέννας δάσκαλος ἀπὸ ἐπαρχία. Τὸ φανέρωναν: ἡ φαβορίτες του, τὸ ἡμιψηλάκι ποὺ σκέπαζε τὸ μισὸ μόνο κεφάλι, τὸ δέσιμο τῆς λιγδιασμένης κάπως γραβάτας, μιὰ πρασινίλα ψηλά στὴ ράχι, τὸ μπαστοῦνι του, τὰ παπούτσια του.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ Ντεσάν ποὺ νὰ φανῇ! Τί ἄραγε νὰ τοῦλαχε; Ὁ Ρόμπιν ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Ὅλα τᾶδαζε ὁ νοῦς του. Μήπως κι' ὁ Μπλάνταϊς, ὅταν ἔβγαине ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο, περίμενε πὼς θὰ τὸν ἀπαγάγουν ἀπ' τὴ μέση τοῦ δρόμου; Σὲν νᾶτανε κανένα κοριτσάκι ὁ Ρόμπιν θὰ προτιμοῦσε κάθε ἄλλο μὰ ὄχι αὐτό. Νὰ χαθῇ ὁ Ντεσάν ἐξαιτίας του! Καὶ τί θᾶλεξαν οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι του στὸ Παρίσι! Τί ἐξηγήσεις θᾶδιναν ἔπειτα στὴ γαλλικὴ Πρεσβεΐα;

Οὐφ' κι' αὐτὸς ὁ δάσκαλος! Πάλι μπροστά του βρισκότανε. Μὰ εἶχανε δώσει κι' οἱ δυὸ ραντεβού στὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος; Κι' ὁ Ρόμπιν, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἔχη ὅλο μέσα στὰ πόδια του, ὑποχρεώθηκε νὰ πᾶν νὰ καθῇ στὸ μικρὸ κιόσκι ποὺ ἀντίκρυζε τὴν εἴσοδο. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὸν ἔβλεπε τὸ Ντεσάν, ὅταν θᾶμπαινε. Ὅσο μεταμφιεσμένος κι' ἂν ἐρχότανε, θὰ τὸν ἐγνώριζε τὴ φορὰ αὐτῇ. Ἀλλὰ μόλις καθῆσε, ἦλθε κι' ὁ δάσκαλος νὰ θρονιαστῇ στὸ πλάϊ του.

—Μὰ δὲν μοῦ λές, τοῦπε ὁ Ρόμπιν ὀρθὰ κοφτά. Σὲ δάλανε νὰ μὲ κατασκοπεύης;

—Μὴ φωνάζης, διάβολε!

Ὁ δάσκαλος μὲ τὸ ἡμιψηλάκι ἦταν ὁ Ντεσάν!

—Ἄ, μὰ εἶσαι φόβερός! Μοῦσπασες πάλι τὴ χολή! Πρέπει νᾶχουμε κάποιο σύνθημα, κι' ὄχι νὰ μὲ τρομάξης ἔτσι κάθε φορὰ... Σήμερα εἶσαι ἀληθινὸς καρνάδαλος!

—Συγγνώμη, φίλε μου! ἔλεγε γελώντας ὁ Ντεσάν. Κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλὸ του. Ἐαῖρω τώρα πὼς καὶ μὲ τὸ σημερινό μου ντύσιμο δὲν μπορεῖ νὰ μὲ γνωρίσῃ ὁ Κόρακας.

—Ἐχεις δίκιο, φίλτατε. Ἀλλὰ μὲ φοβίζεις τόσο πολὺ!

—Εἶδες κανέναν ἀπὸ τοὺς μεγάλους;

—Τὸν πιὸ μεγάλο!

—Τίποτα καινούργιο;

—Πᾶμε καλύτερα στ' ἀνοικτά. Ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς μᾶς δὴ ἐδῶ μέσα, θὰ μᾶς καταλάβῃ ἀμέσως.

Βγήκαν ἀπ' ἐκεῖ στὸν κήπο. Περιπατώντας, συζητοῦσαν. Ὁ Ντεσάν δὲν εὐκολόβρισκε τίς ἀγγλικὲς κυριολεξίες κι' ἔβαζε στὴν

ὀμιλία τοῦ πολλὰς γαλλικοῦρες. Κι' ἔλεγε τοῦ Ρόμπιν:

—Ὅστε ὁ Σέρ Χένρυ ἐπιθυμεῖ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Μαχα-
για, μὲ κάθε θυσία.. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω τί πρέπει νὰ κάμουμε γιὰ
νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε. Θὰ εἰδοποιήσης ἀμέσως τὴ Σκότλαντ
Γιάρντ, νὰ στείλῃ τοὺς κατασκόπους τῆς στῆν ἡσυχῇ γειτονιά
καὶ στῆν καθὼς πρέπει ταξέρνα τῆς. Νὰ φλυαρήσουνε καὶ νὰ τὸ
διαδώσουνε σ' ὅλους, πὼς σήμερα τ' ἀπόγευμα φτάνει στὸ Λον-
δῖνο ἕνας ὁμογενὴς ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Νὰ λένε τάχα ἐμπιστευ-
τικὰ πὼς ὁ ὁμογενὴς αὐτὸς φέρνει μαζὶ του πλάκες ἀπὸ χρυσά-
φι, γιὰ νὰ τίς πουλήσῃ στῆν Ἐθνικὴ Τράπεζα. Ἐαῖρεις, γι' αὐ-
τοὺς τὸ χρυσάφι εἶναι ὅ,τι καὶ τὸ μέλι γιὰ τίς μυῖγες. Ἄς ψιθυ-
ρίσουν ἀκόμα καὶ σὲ ποιὸ σπῖτι θὰ μείνῃ ὁ πλούσιος Αὐστραλὸς.
Θᾶνε μιὰ κατοικία μακριὰ ἀπ' τὴν πλατεῖα Μπελγκραϊν, ὅπου
θὰ καθῇ ὁ Μαχαγιαγιάς. Θὰ βροῦμε τὸ μέρος καὶ θὰ τὸ νοικιά-
σουμε. Θὰ δημοσιεύσουμε τὴν εἰδησι καὶ στ' ἀπογευματινὰ φύλ-
λα, ἀλλ' ὄχι ἐπιδεικτικὰ. Θὰ γράψουμε ἀνάμεσα στὰ «Δίγ' ἀπ'
ὅλα» καὶ θὰ λέμε γιὰ τὴ σύμπτωσι ποὺ φέρνει ἀπόψε στὸ Λον-
δῖνο δυὸ ἐκατομμυριούχους, τὸν ἕνα μὲ μαργαριτάρια καὶ τὸν ἄλ-
λο μὲ χρυσάφι. Καταλαβαίνει ποιὸ εἶναι τὸ πνεῦμα μου;

—Καὶ ποιὸς θὰ παραστήσῃ τὸν Αὐστραλὸ;

—Ἐσύ.

—Ἐγώ;

—Ναί!

—Ἄ, ὅλα κι' ὅλα Ντεσάν! Νὰ κινδυνέψω πολέμῳ ντας, ναί.
Εἶναι ἕνα σπῶρτ ποὺ μ' ἀρέσει. Ἀλλὰ θᾶνε ἀσυγχώρητη βλακεία
νὰ πιαστῶ θεληματικὰ στῆν παγίδα ποὺ θὰ στήσω γιὰ ἄλλους.
Σὰ νὰ λέμε, δὲν καταλαβαίνει τί θὰ συμβῇ! Αὐριο, τέτοια ὥρα
θὰ μὲ κηδεύετε...

—Μά, ἀγαπητέ μου, αὐτοὶ εἶναι οἱ κίνδυνοι στὸν πόλεμο. Περίμε-
νε νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Οἱ λησταὶ προτιμᾶνε τὸ χρυσάφι ἀπ' τὰ μαρ-
γαριτάρια, γιατί τὸ λυώνουνε καὶ τὸ μεταπουλοῦν εὐκολὰ κι' ἄ-
φοβα. Στοιχηματίζω πὼς ὁ Κόρακας θὰ παρατήσῃ τὸ Μαχα-
για, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸν Ὁμογενὴ μὲ τίς χρυσὲς πλάκες. Θ' ἀνα-
βάλῃ τὰ μαργαριτάρια γιὰ καμμιά ἄλλη Κυριακή. Κι' ἔχει ὁ
Θεὸς ὥς τότε.

—Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἰδέα σου, εἶπε ὁ Ρόμπιν, ἀρχίζοντας νὰ
πειθεται. Ἀλλὰ πὼς θὰ γίνουν ὅλα αὐτά; Θὰ βρισκῶμαι ὁλομό-
ναχος σ' ἕνα σπῖτι καὶ θὰ περιμένω νὰ μοῦ παρουσιαστῇ ὁ Κόρα-
κας μὲ τὴν ἀκολουθία του;

—Θᾶχῃς μαζὶ σου ἕνα γέρο ὑπηρέτη, τὸν ἐμπιστό σου.

—Ποιὸς θᾶνε αὐτός;

—Ἐγώ!

—Σύμφωνοι! ξεφώνησε μὲ χαρὰ ὁ Ρόμπιν. Ἐτσι λέγε μου.

—Καὶ θᾶχῃ κρύψει στὸ ὑπόγειο τὰ πιὸ τολμηρὰ παιδιὰ τῆς
Σκότλαντ Γιάρντ.

— "Ετσι, μάλιστα. Τὸ καταλαβαίνω.
— Μὰ δὲ μ' ἀφήνεις νὰ σοῦ τελειώσω τὴν κουβέντα. Πρῶτα θὰ δάλουμε τοὺς ἀστυφύλακες στὸ ὑπόγειο, ὠπλισμένους ὡς τὰ δόντια κι' ὕστερα θὰ κοινολογήσουμε τὴν εἶδησι. Ἡ δημοσίευσί θ' ἰνῇ τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν θάναί πιά ὀλοῦμαι.
— Κρίμα, Ντεσάν, πού δὲ σ' ἔχομε στὴ Σκότλαντ Γιάρντ!
— Μήπως δὲν εἴμαστε τῆς Σκότλαντ Γιάρντ αὐτὴ τῇ στιγμῇ;
— Ναί, ἔχεις δίκην. Ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ. Λοιπόν;
— Ὅα φροντίσω γιὰ ὅλα ἐγώ. Θὰ ἐγκαταστήσω κρυφά, στὸ σπῖτι αὐτόματα κουδούνια, καὶ ὅ,τι ἄλλο σκεφτῶ ἐκείνῃ τὴν ὥρα. Τῇ δουλειᾷ αὐτῇ τῇ ἔχω ξανακάνει στὸ Παρίσι, μὲ κάτι ἄλλα παιδιὰ. Μόλις οἱ ἀπάχνηδες πατήσανε στὴν ἐσωτερικὴ σκάλα, πῆσαν οἱ ἴδιοι μὲ τὰ πόδια τους τὰ ἡλεκτρικὰ κουμπιά. Τοὺς πιάσαμε ἀμέσως, ἔτσι ὅπως σοῦ λέω, σὰν ποντίκια στὴ φάκα.
— Ἀς τὸν πιάσουμε, Ντεσάν, τὸν Κόρακα, καὶ θὰ δῆς τί γλέντι ἔχει νὰ γίνῃ!
— Κι' ἐμεῖς στὸ Παρίσι τὴ γλεντήσαμε κείνῃ τῇ νύκτι.
Σῶπασαν ὕστερα, γιὰ νὰ σκεφθοῦνε. Στὸ τέλος μίλησε ὁ Ντεσάν.
— Ὅα φροντίσω καὶ γιὰ τὸ μπαούλο νάναι βαρύ, νάχη τίς ἐτικέτες του, τὰ δουλοκέρια του, κι' ὅλα τὰ σχετικὰ. Ὅσο γιὰ τίς ἐφημερίδες...
— Ἀφῆσέ το αὐτὸ σ' ἐμένα, ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψῃ ὁ Ρόμπιν. Βρῆς ἐσὺ τὸ κατάλληλο σπῖτι κι' εἰδοποιήσέ με. Θὰ στείλω τοὺς ἀστυφύλακες κι' ὕστερα θὰ προβῶ στὰ ἄλλα.
— Ὅαμαι καὶ ἐγώ, νὰ ὑποδεχτῶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Σὺ μόνον κύτταξε νὰ σοῦ δώσουν ἄντρες, πού νὰ τὸ λήῃ ἡ καρδιά τους.
— Ὅσο γι' αὐτὸ, μείνε ἡσυχος. Δὲν ἔχει ἀστυνομικοὺς μόνον τὸ Παρίσι, ἔχομε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, ἔγνοια σου.
— Καλὰ, τοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Ντεσάν. Δὲν τῶπα γιὰ νὰ σὰς προσβάλω!
— Λοιπόν, σύμφωνοι!... Ποῦ θὰ πᾶς νὰ φᾶς;
— Στὸ ξενοδοχεῖο μου.
— Περίμενε καὶ ὅπου νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴ Σκότλαντ Γιάρντ καὶ νὰ σοῦ τηλεφωνήσω. Φροντίζεις ὕστερα γιὰ τὸ σπῖτι καὶ γιὰ τὸ μπαούλο. Κι' ὀρίζομε ἕνα ραντεβού στὸ τηλέφωνο.
— Ὁραῖα! Εὐχομαι νὰ τὸν πιάσουμε ἔτσι καὶ νὰ ἡσυχάσουμε.
— Ἀπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.
Πάλι χώρισαν οἱ δυὸ φίλοι, ὁ καθένας σὲ ἄλλῃ κατεύθυνσι. Κι' ἂν τοὺς παρακολούθησε καὶ κανένας, θὰ νόμιζε πῶς ὁ Ντεσάν ἔκανε στὸ Ρόμπιν μάθημα συνομιλίας.
Ὁ Ρόμπιν ἔσπευσε νὰ φτάσῃ στὴ λέσχη, ὅπου θὰ τὸν περιμένε ἡ ξακουστὴ πρωταγωνίστρια. Καὶ πράγματι, τῇ βρῆκε νὰ

κάθεται μοναχὴ καὶ ν' ἀνυπομονῇ.

— Μὰ δὲ σοῦ εἶπα νὰ παραγγείλῃς τὰ ὀρεκτικά;

— Ποῦ ἤσουνά τόση ὥρα;

Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀντήχησε στ' αὐτιά τοῦ Ρόμπιν σὰν κελάδημα.

— Μὲ καθυστέρησε κάποιος περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πάω γιὰ ἕνα λεπτὸ στὸ τηλέφωνο;

Ἡ ἄδεια τοῦ δόθηκε μ' ἕνα μαγευτικὸ χαμόγελο. Ἀλλ' ὥσπου νὰ συνεννοηθῇ ὁ Ρόμπιν μὲ τὴ Σκότλαντ Γιάρντ κι' ὕστερα μὲ τὸν Ὑφυπουργό, πέρασαν ὀλόκληρα εἴκοσι λεπτά! Ἡ Λουέλλα εἶχε τὸ χρυσὸ ρολογάκι τῆς κι' ἔβλεπε, δὲ μπορούσε νὰ τῇ γελάσῃ ὁ Ρόμπιν.

— Ἐδιδάσας σήμερα τίς ἐφημερίδες; ρώτησε ἡ Λουέλλα.

— Μὰ γίνεται νάχῃς ἐσὺ κακὴ κριτικὴ;

— Δὲ θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴν κριτικὴ

— Ἀλλὰ γιατί;

— Γιὰ τὸ Μπλάνταϊς, γιὰ τὸ Γυπαετό!

— Ἀς φάμε τώρα μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Ἀλλ' ὅταν τὸ γκαρσόνι τοὺς σερβίρισε κι' ἔφυγε, ἡ Λουέλλα ξαναγύρισε στὴν κουβέντα τῆς.

— Ἦτανε γιὰ τὸ Γυπαετό πούλθες νὰ σὲ μακιγιάρω χθὲς τὸ βράδυ;

— Σὲ παρακαλῶ. Λουέλλα! Μὴ δγάλης μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα σου. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Μὲ ξαίρεις καλὰ.

— Ναί, γι' αὐτὸν ἦτανε.

— Ὅστε τὸ γράμμα του...

Σταμάτησε ἡ Λουέλλα. Ἐρχόταν ὁ σερβιτόρος νὰ σηκώσῃ τὰ πιάτα. Ἐπειτα ξανάπε:

— Θέλω, ἀγάπη μου, νὰ προσέχῃς πολὺ τὸν ἑαυτὸ σου.

Αὐτὰ μόνον τὰ λόγια εἶπε ἡ θεατρίνα, μὰ τὰ ὕγρα τῆς μάτια ἐκφράζανε μιὰ πολὺ μεγαλύτερη ἀνησυχία. Τῷδε ὁ Ρόμπιν κι' ὑπερηφανεύτηκε. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε ἀληθινά, τὸν πονοῦσε. Καὶ τῆς χαμογέλασε.

— Ναί, λατρευτό μου κορίτσι! Θὰ προσέχω τὸν ἑαυτὸ μου.

Ξαίρεις, Ρόμπιν; Ὅσο τὸν σκέφτομαι αὐτὸ τὸ Γυπαετό, τόσο τὸν λυπᾶμαι. Φαντάσου πῶς εἶναι μονάχος! Κακοῦργος εἶναι, δὲν τὸ ξεχνῶ αὐτό, μὰ σκέψου πῶς παλεύει μ' ἕναν ὀλόκληρο κόσμον, πού τὸν καταδιώκει διαθέτοντας τὰ πιὸ πρόσφατα ἐπιστημονικὰ μέσα!

Ὁ Ρόμπιν τὴν ἀκούγε καὶ τὴν κύτταξε. Τὴν ἔβλεπε νὰ κινίξῃ ὅσο τοῦ μιλοῦσε. Ἐγέλασε ἀπὸ μέσα του. Εἶναι ἡ φύσι τῆς γυναίκας συλλογίστηκε ὁ ἐρωτευμένος, πού τὴν κάνει νὰ συμπαθῇ τὸν κατατρεγμένο, πού τῇ σπρώχνει πάντα σ' ὅ,τι εἶναι κρυφὸ, ἐπικίνδυνον. Ἡ Λουέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ λέῃ:

- 'Η μίς Ντάλη...
 — 'Η μίς Ντάλη; Έκαμε ό Ρόμπιν, πού άξαφνα παραξενεύτηκε.
 — Αύτή πού έργάζεται στή Σκότλαντ Γιάρντ.
 — Τή γνωρίζεις;
 — Καθόμαστε στο ίδιο σπίτι. 'Η κάμαρά της είναι άπάνω άπ' τή δική μου.
 — Δέν τώξαιρα αυτό! είπε έκπληκτος ό Ρόμπιν.
 — Μούλεγε πώς ό Γυπαετός θάνε κανέναν τρελλό έκατομμυριούχος, πού διωργάνωσε έτσι για γούστο του μιá συμμορία. Μούπε πώς έχει πλήθος από κατασκόπους. Καί συμπεραίνει πώς για να μπορή να τους πληρώνη όλους αυτούς ό Γυπαετός, ή περυσία του θάνε πολύ μεγάλη.
 — Πολύ καλά σκέφτεται ή δεσποινίς αύτή, αλλά...
 Τό γκαρσόνι τώρα είχε δουλειά με τό τραπέζι τους: να πάρη και να φέρη σερίστια, ν' αλλάξη τά μαχαιροπήρουνα, να λάβη παραγγελίες. Κι' έτσι ή συζήτησί τους στράφηκε σε άλλο θέμα. Σε λίγο παρουσιάστηκε κι' ό μικρός βοηθός του θυρωρού.
 — 'Ο κ. Μέρντοκ;
 — Ναί, τί τρέχει;
 — Σας φωνάζει κάποιος στο τηλέφωνο.
 'Ο Ρόμπιν έλειψε για λίγα λεπτά. 'Όταν ξαναγύρισε, είπε της φίλης του πώς λυπόταν άλλ' όφειλε να τήν αφήση. 'Η Λουέλλα ή-ανε λογικό κορίτσι. Δέν ήθελε να έμποδίξη τόν αγαπημένο της άπ' τίς ασχολίες του. Σηκώθηκε άμέσως να τόν χαιρετήσει.
 — Πρόσεχε, Ρόμπιν, μη σου συμβή κανένα κακό...
 'Εκείνος πήρε τό χέρι της και τό φίλησε. Κι' έφυγε με τή θύμησι του γερού και μεστωμένου κορμιού, έτσι όπως τό ξεχώρισε κάτω άπ' τή μεταξωτή τουαλέττα της. 'Επήγανε να συναντήση τό Ντεσάν στο ξενοδοχείο του.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΦΘΑΣΟΥΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Τι δαιμόνιος άνθρωπος αυτός ό Ντεσάν! Είχε μεταμορφωθεί σε μεσόκοπο υπηρέτη, και θα στοιχημάτιζες πώς πρώτη φορά έβγαине έξω από τήν Αυστραλία. Πήρε τό Ρόμπιν κι' επήγαινε σ' ένα διάμεσο σιδηροδρομικό σταθμό, άπ' εκεί μπήκανε στο τρένο που έφερνε στο Λονδίνο τους ταξιδιωτές άπ' τό έξωτερικό. Τό μπαούλο ήτανε γεμάτο από έτικέτες και σφραγίδες. Μά τί τουχε βάλει μέσα κι' ήταν ασήκωτο; Τέσσερεις χαμάληδες και πάλι δέ μπορούσαν να τό μεταφέρουν άπ' τό βαγόνι στο φορτηγό αυτοκίνητο. 'Ο υπηρέτης βοηθούσε, μάλωνε τους χαμάληδες, αναστάωνε τόν κόσμο. Κι' όταν έτακτοποίησε όλα τά πράγματα, στ' άμάξι άπάνω, ρώτησε τόν άφεντικό του:
 — Θέλετε νάρθώ μαζί σας, κύριε,

Λίγο έλειψε να πάρουνε τό Ρόμπιν τά γέλια. Κι' ήταν αλήθεια κωμικό να βλέπης αυτούς τους δυό τή στιγμή εκείνη. 'Ηταν ντυμένοι όπως οι άυστραλοί. 'Επρόλαβε ό γάλλος να φροντίση και γι' αυτό. 'Ο ένας παράστανε τόν πλούσιο επιχειρηματία κι' ό άλλος τόν ταπεινό δούλο. Κι' αυτός ήταν ό γλεντζές διπλωμάτης του Παρισιού!... Αυτοί δέν ξεχωρίζανε κανέναν κατάσκοπο, άλλ' ασφαλώς θα υπήρχαν εκεί πολλοί τέτοιοι. Κι' έπρεπε για τό χατήρι τους να παίζεται ή κωμωδία ως τήν παράμικρή λεπτομέρεια.

— Ναί, Χέρμπερτ! Σε χρειάζομαι, του άποκρίθηκε ό ξενητευμένος όμογενής. Μού είναι τόσο ξένοι αυτοί έδώ οι άνθρωποι!
 'Ο γάλλος κάθησε δίπλα στο Ρόμπιν, με όση σβελλοσύνη ταιριαζε στήν ηλικία του εκείνη τή στιγμή, και ή πομπή ξεκίνησε για τό Χάμπστεντ, όπου ήταν ή κατοικία του μεγαλέμπορου άυστραλού.

Τήν ώρα αύτή κυκλοφορούσαν οι άπογευματινές έφημερίδες. Τό αυτοκίνητο στάθηκε για μιá στιγμή. Κατέθηκε ό βραδυκίνητος υπηρέτης κι' αγόρασε μιá. Δέν είχε δη άκόμα ό Ντεσάν τί δημοσίεψε ό Ρόμπιν, και τώρα αδιάβαζε:

«'Ο κύριος Δίκσον, από τό Πέρθ της Αυστραλίας, φτάνει άπόψε στο Λονδίνο. 'Εταξίδεψε με τό υπερωκεάνειο 'Ελλη. 'Ο κύριος Δίκσον είναι από τους εύτυχείς εκείνους που άντι για χρήματα έχουνε πλάκες από άκατέργαστο χρυσάφι. Δίδεται, λοιπόν, ή ευκαιρία στήν 'Εθνική μας Τράπεζα ν' αύξήση τό άποθεματικό της. Καί πρέπει να διαστή να τό κάμη, γιατί ό πλούσιος όμογενής δέ θα μείνη για πολύ έδώ, κι' αγαπά τό χρυσάφι του. Πληροφоруμέθα πώς δέν τό αποχωρίζεται ποτέ. Τό φυλάει λένε, σ' ένα ειδικό μπαούλο, που τό επιδίδει νύχτα-μέρα ένας έμπιστος. Είναι ένας παληός υπηρέτης στήν οικογένεια αύτή. 'Ο πατέρας του κυρίου Δίκσον μετανάστεψε στήν Αυστραλία κατά τίς αρχές του περασμένου αιώνα. 'Ο γιός του έρχεται τώρα να επισκεφτή τόν τόπο που έζησαν οι πρόγονοί του. Θα καθήση για λίγες ήμέρες σ' ένα σπίτι της οδού Τσάρλς, στο Χάμπστεντ. Θα πάη έπειτα στήν ιδιαίτερη πατρίδα του, τή Σκωτία».

— Πώς σου φαίνεται, ρώτησε ό Ρόμπιν τό φίλο του.

— Θαυμάσιο! Μ' άρέσει προπάντων ό τρόπος που τονίζεις τή λιγοήμερη διαμονή του στο Λονδίνο. Είναι σα να λές του Γαπαετού: «Τρέξε άπόψε, γιατί τόν έχασες!» Καί τί σύμπτωσι να ξημερώνη Κυριακή! Θα δοκιμάσουμε μιá από τίς πιό σπάνιες συγκινήσεις. 'Ετοιμάσου!

— Εαίρεις πώς για κάτι τέτοια τρελλάινομαι...

'Εφτασαν έτσι στήν πόρτα τους. Στο δρόμο τους κύτταζαν όλοι καλά, καλά. 'Ηξαιραν από τίς έφημερίδες ποιοι ήσαν αυτοί οι δυό και τί είχε μέσα τό σφραγισμένο μπαούλο. 'Ο πονηρός Γάλλος είχε φορτώσει στο αυτοκίνητο και τους χαμάληδες, για να

γίνεται έτσι περισσότερο «μπούγιο». Άρκετή φασαρία δημιουργήθηκε και με το ξεφόρτωμα. Δεν ήταν ένα μόνο μπαούλο. Ο Δίκσον είχε πολλές αποσκευές, και όλες βαριές. Ο αυστραλός υπηρέτης ήταν αυστηρός και νευρικός. Ώσπου να μπάσουνε στο σπίτι τα πράγματα, αναστάτωση τη γειτονιά με τις φωνές του. Στο τέλος οι χαμάληδες πληρωθήκανε και μ' ένα γενναίο μπουρμπουάρ... Κι' απ' εκείνη την ώρα οι δυο αυστραλοί μείνανε στο σπίτι μοναχοί τους.

— Κάτω στο υπόγειο έχω τους δώδεκα αστυφύλακες, έλεγε ο Ντεσάν. Τους εξήγησα τι μηχανισμό έκανα στα κουδούνια. Δε θα κουνηθούν απ' τη θέσι τους αν δε χτυπήση το μικρόφωνο που εγκατάστησα στο διαμέρισμά τους. Μόλις το ακούσουνε, θα τρέξουν άμέσως όλοι με τα πιστόλια έτοιμα στα χέρια τους.

— Δεν άμφιβάλλω πώς θα όρμήσουν όλοι τους σαν λιμασμένοι λύκοι.

— Τό πιστεύω! είπε γελώντας ο Ντεσάν. Όσο τους μιλούσα, κάνανε σαν τα άνυπόμονα άλογα στο ίπποδρόμιο.

— Φτάνει νάλλθη ο Γυπαετός!

— Άν τον φωτίση ο Θεός κι' έλθη, θα καλοπεράση. Είμαι βέβαιος, πώς θα μάς προτιμήση από το Μαχαραγιά. Αύριο ο ύφυπουργός θα πετάξη απ' τη χαρά του. Έλα τώρα να σου αναπτύξω τα μυστικά της παγίδας, και τί θα κάμη ο καθένας μας.

Καθώς άνεβαίνανε τη σκάλα, του εξηγούσε:

— Κάτω απ' αυτό το χαλί, έλεγε και τούδειχνε με το πόδι, κρύβεται το σύρμα του κουδουνιού. Το άπλωσα ως άπάνω, μα το έλυσα προσωρινώς από την ηλεκτρική στήλη, για να μην άνησυχούμε ξδίκα τους αστυφύλακες. Όταν θ' άρχίσουμε το καρτέρι, θα το ξαναδέσω. Μόλις θα το πατήση ένας, άμέσως θα γίνει το ηλεκτρικό κύκλωμα. Και θα μπουν όλα σ' ενέργεια...

Κι' όταν ήλθανε στην κάμαρα που θα καθόταν ο Ρόμπιν, τον άρμήνεψε τί έπρεπε να κάμη:

...Θα μένης εδώ, στην καρέκλα σου. Τη στιγμή που ένας απ' αυτούς θα βάλη το πόδι του στο πρώτο σκαλί, το μικρόφωνο θα εϊδοποιήση τους αστυφύλακες. Συγχρόνως, εδώ-μέσα, θ' ανάψη ο κόκκινος λαμπτήρας... Αútός εκεί, στην πόρτα από πάνω. Τότε, σύ, θα ξαίρης πώς βρίσκονται μέσα στο σπίτι και πώς άνεβαίνουνε. Θα πίεςης ευθύς το σκαμνάκι αυτό με το πόδι σου και θα στέκεσαι... όπως θα σουρβη εκείνη τη στιγμή... ήρθιος... ή γονατιστός πίσω απ' το τραπέζι. Οι αστυφύλακες θα τους φράξουνε πρώτα την έξοδο κι' ύστερα θα τους έπιτεθούνε. Θα τους βάλουμε έτσι άνάμεσα σε δυο φωτιές. Φαντάζομαι πώς θα παραδοθούν άμέσως. Μα κι' αυτό αν δεν συμβή, θα τους ξαπλώσουμε όλους χάμω. Δεν αναλάβαμε και την υποχρέωσι να τους παραδώσουμε ζωντανούς. Όσο για το μέρος που είναι οι αϊχμάλωτοι, θα το μάθουμε. Μη σκοτώζεσαι. Είτε μάς το μαρτυρήσουν, είτε όχι, έμεις δε

θα τους φανερώσουμε, δε θα τους βγάλουμε απ' αυτό το σπίτι, αν δεν βρούμε πρώτα τους άγνωστους μας. Θα τους κρατάμε δώ-όλους, πεθαμένους και ζωντανούς...

Ο Ρόμπιν τον άκουγε με προσοχή. Έφαχνε κι' αυτός με το μυαλό του, μήπως και τους ξέφευγε τίποτα που δεν το έδαζε ο νους τους αυτή τη στιγμή.

...Μ' εκατάλαβες; ρώτησε ο τετραπέρατος Γάλλος.

Ο Ρόμπιν σκέφτηκε ακόμα λιγάκι, πριν του άποκριθή. Τά-βρισκε όλα σοφά, όλα σχεδιασμένα στην έντέλεια.

— Δεν βλέπω να παραλείπουμε τίποτα, ώμολόγησε ο Ρόμπιν. Να δοκιμάσουμε μόνο το σύρμα στη σκάλα.

— Δες να το ξεχάσουμε λυτό; είπε γελώντας ο Ντεσάν. Στάσου εδώ. Κτεβαίνω να εϊδοποιήσω τους αστυφύλακες. Θα δέσω ύστερα την ηλεκτρική στήλη στο κύκλωμα. Όσο θα πατώ τη σκάλα, θα βλέπης τον κόκκινο λαμπτήρα ν' ανάβη. Στο μεταξύ αυτό, κάμε και σύ την πρόβα σου. Θα έλθω και δε θα ξανακατεβώ πιά. Αυτό θα πώ και στους αστυφύλακες.

Πράγματι, άποδείχτηκε πώς λειτουργούσαν όλα με ζηλευτή τάξι. Μόνο που ο Ρόμπιν δεν είδε τί ενέργεια έκανε το σκαμνάκι. Το πίεςε με το πόδι του, δίχως να ξαίρη γιατί. Του το εξήγησε κι' αυτό ο Ντεσάν:

Έγώ θα κάνω καρτέρι στο άπάνω πάτωμα...

— Μα για ποιά γόγο; Γιατί να μένη ο καθένας μας ολομόναχος; Δε θάναι καθόλου ευχάριστο.

— Το καταλαβαίνω, Ρόμπιν! Ούτε και σ' έμένα άρέσει αυτό. Μα έλα που δε μάς έπιτρέπεται να έμπιστευτούμε το παραμικρό σ' έναν άλλο... Το σκαμνάκι αυτό, όπως και το σύρμα στη σκάλα, χτυπάει το μικρόφωνο για τους αστυφύλακες, κι' άνάβει τον άπάνω λαμπτήρα για μένα... Άν τυχόν ο Γυπαετός στείλη τον Κόρακα, ή κανένα άλλο απ' τα όρνια του, σε καμμιά πλαγινή στέγη; Γι' αυτό εξάπλωσα το κρυφό σύρμα και στο ταβάνι. Έτσι, είτε από πάνω μάς έλθουν, είτε από κάτω, θα συμβή το ίδιο πράγμα. Ένας απ' τους δυο μας θα τους πρωτοδεχτή. Το σύρμα μόνο άρκει, μα έχω στον καθένα μας κι' από ένα σκαμνάκι, για περισσότερη ασφάλεια. Είναι, όπως λέμε, μιá έπικουρά στο έλο σύστημα.

Γελάσανε κι' οι δυο με τις «νίκες» που θα πάθαινε ο φίλος τους Κόρακας... Ήταν ακόμα νωρίς. Μπορούσανε να καπνίσουν ένα-δυο τσιγάρα και να συζητήσουνε.

— Είναι να σε θαυμάζη κανένας, έλεγε ο Ρόμπιν. Δε θ' αναλάβαινα αυτή τη δουλειά μόνος μου, μα ούτε και μ' άλλον άνθρωπο.

— Ούτε κι' εγώ θα ριφονιδύνενα έτσι, αν δεν είχα σένα κοντά μου.

Σε λίγο ο Ντεσάν παρουσίασε και μιάν άλλη έκπληξι στο

φίλο του. Είχε ετοιμάσει στο διπλανό δωμάτιο ένα δείπνο, πού θα τὸ ζήλευαν ἀκόμα κι' οἱ θαμῶνες τῆς λέσχης... Ἡ ὥρα περνοῦσε. Δὲ θὰ μένανε μονάχοι γιὰ πολὺ, ὅπως τὸ φοβήθηκε ὁ Ρόμπιν.

— Τί σοῦπε ὁ Ὑφυπουργὸς γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο;

— Ὁ Ρόμπιν χαμογέλασε.

— Στὴν ἀρχὴ φάνηκε λιγάκι σκεπτικὸς. Στὴν ἡλικία πού ὀρίσκειται, τὸν τρομάζουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὑποχώρησε ὅμως ὅταν ἐνοιωσε πὼς ἐτσι σώζεται ὁ Μαχαραγιᾶς, ἄς εἶναι καὶ γιὰ μιὰ ἐβδομάδα. Κι' εἶδες πόσο πρόθυμα μᾶς ἐδοθήθηκε σὲ ὅλα...

Τὰ φαγιά ὀρεκτικώτατα, ἡ ὄρεξι δὲν ἔλειπε, οἱ δυὸ φίλοι ἔτρωγαν ἀλύπητα.

— Τὸ γουστάρεις αὐτὸ τὸ κρασί;

— Ἐξοχο! Κάθε ποτήρι μᾶς προσθέτει δύναμι.

— Μὰ γι' αὐτὸ τὸφερα... Δὲν τὸ ξαίρω τί μᾶς περιμένει...

Τὰ λόγια του ἦτανε σοβαρά. Ὁ Ρόμπιν τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τὸ ἴδιο ὕφος:

— Τὸ νοιώθω κι' ἐγώ, Ντεσάν... Ἀλλ' εἶμαι αἰσιόδοξος. Σκέψου τί πανηγύρι θά'νε, ὅταν ἄξαφνα κουδαλήσουμε τὸ Γυπαετὸ στὴ Σκότλαντ Γιάρντ!

— Ὁ καιρὸς θὰ τὸ δείξη!

Ὁ Ρόμπιν κοκκίνισε σχεδόν, σὰ νὰ ντάπηκε. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ σταμάτησαν ἀπότομα τὰ ὀνειροπολήματα. Μὰ τοῦ ἄξιζε κι' ἓνα τέτοιο μάθημα. Αὐτὴ τὴ βραδυὰ ἡ ἐπιχείρησί τους ἀπαιτοῦσε καθαρή σκέψη καὶ ψυχραιμία. Ἡ φαντασιοπληξίες τοῦ Ρόμπιν ἦτανε κακοὶ σύμβουλοι...

— Ἀς πιούμε καὶ τὸ τελευταῖο στὴ γειὰ τὴ δική μας, εἶπε σὲ λίγο Ντεσάν.

Σκουνητρήσανε τὰ ποτήρια κι' ἤπιαν ἀργὰ-ἀργὰ τὸ τελευταῖο τους κρασί. Ἐμειναν ὕστερα σιωπηλοί.

Ἡ ὥρα εἶχε προχωρήσει.

— Νομίζεις καὶ σὺ πὼς πρέπει νὰ πάμε στὶς θέσεις μας; εἶπε σὲ τέλος ὁ Ντεσάν.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση.

— Πιστεύω πὼς θὰ ἐμφανιστοῦν ἔπειτα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ἔλεγε ὁ Γάλλος, ὡθὼς σηκωνόταν ὁ ἥλιος. Ἀλλὰ θάμαστε ἀδικαιολόγητοι ἂν μᾶς προλάβουν ἀνετοίμαστους. Δὲ φαντάζομαι νὰ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος!

Ὁ Ρόμπιν χαμογέλασε.

— Μὴ γελᾷς! Ἡ περίστασι ἐπιβάλλει νάχης σ' ἐνέργεια ὅλες τίς αἰσθήσεις σου. Δὲν πρόκειται μόνο νὰ δῆς ἢ ν' ἀκούσης. Πρέπει καὶ νὰ μυρίσης, νὰ νοιώσης ἂν τυχὸν καὶ ξαπολύσουνε κανένα δηλητηριασμένο ἄεριο. Εὐτυχῶς, εἶναι καλοκαίρι. Μποροῦμε ν' ἀφήσουμε τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ ἀπὸ μέσα, ἀφοῦ ἐμεῖς θ' ἀγρυπνάμε. Ἐμπρός, κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἀκολούθησε μιὰ συγκινητικὴ χειραψία, μόνο πού δὲ φιλη-

θήκανε. Ὅχι πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ τοὺς ἔλειψε τὸ θάρρος ἀλλὰ ξαίρανε πὼς μποροῦσε καὶ νὰ μὴ ξαναδῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Ρόμπιν τώρα δρισκότανε μονάχος. Ἐκάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι του, ἔβαλε στὸ πλάϊ του τὸ πιστόλι, τὸ ρολόι τῶς μπροστὰ του, κι' ἄγγιζε μὲ τὸ πόδι του τὸ ἐπικουρικὸ σκαμνάκι.

Ἀναψε ἓνα τσιγάρο κι' ἐδυθίστηκε σὲ στοχασμούς...

Ἐβλεπε καὶ ξανάβλεπε τὸ δημοσίευσμά του στὴν ἐφημερίδα. Τὸ δόλωμα πού ἔβαλαν ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ Γυπαετὸ. Καὶ τόχανε ρίξει μὲ τέχνη καὶ σὲ καλὴ μερίδα. Ἡ πιθανότητα ἦσαν ἐννέα στὶς δέκα, πὼς ὁ κακοῦργος θάρχοταν ἀπόψε γιὰ τὰ χρυσάφια τοῦ Δίκσον... Ἀν οἱ ἀστυφύλακες ἀργοῦσαν, ὥσπου νὰ ἔγουν ἀπ' τὸ ὑπόγειο καὶ νὰ φτάσουν ἀπάνω;

Ὁ Ρόμπιν θ' ἀντίκρυζε ἓναν, ἢ περισσότερους; Ἀ, ὄχι... δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ παλαίψῃ. Θὰ πυροβολοῦσε ἀμέσως ἐκεῖνον πού θὰ πρόβαλλε ἀπ' τὴν πόρτα, ἢ ἀπ' ὁποιαδήποτε ἄλλη μεριά... Ἡ ὥρα δὲν περνοῦσε γρήγορα. Οὔτε θάφταναν οἱ λησταὶ πρὶν τίς δυὸ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα... Ὁ Ρόμπιν δὲν εἶχε κάνει ἄλλο τίποτα κι' ἄφηνε τὸ μυαλό του νὰ δόσκη ἐλεύθερα. Ἐτσι σκέφθηκε καὶ τὴ Λουέλλα, κι' ἔμεινε ὡς τὸ τέλος μὲ τὴ θύμησί της: Ἦξαιρε τὴν κλίσυ τῆς στὸ θέατρο, ἤξαιρε πόσο τῆς ἄρεσε νὰ τὴ θαυμάζῃ ὁ πολὺς κόσμος. Μὰ θὰ τῆς ἔδινε μιὰ διορία γιὰ ὅλ' αὐτὰ θάπρεπε ὅμως νὰ τὰ ξεχάσῃ ἔπειτα ἡ Λουέλλα. Μόνο ἔτσι θὰ γινόταν ὁ γάμος τους. Δὲ θὰ τὴ βίαζε. Θὰ τὴν ἄφηνε νὰ χαρῇ γιὰ ἓνα ἀρκετὸ διάστημα. Ὅσον καιρὸ κι' ἀντοῦ ἀπαιτοῦσε νὰ τῆς παραχωρήσῃ, θὰ τῆς τὸν χάριζε μ' ὅλη του τὴν καρδιά. Δὲ θὰ γερνοῦσε ἡ μικρούλα! Ἦταν...

Κάποιο ρολόι ἀπ' ἔξω σήμαινε τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Ρόμπιν ἀνατινάχτηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του. Θάπρεπε πιὰ νὰ σβύσῃ τὸ φῶς; Ἀποφάσισε νὰ τὸ ἔχῃ ἀναμμένο. Δὲν ἔδλαφτε σὲ τίποτα. Ἦτανε κι' αὐτὸ σὰ μιὰ δοθήθεια, μιὰ παρηγοριά. Ἐχατδεψε τὸ πιστόλι του. Ἐνασκέφτηκε γιὰ τὸ φῶς. Στὰ σκοτεινὰ οἱ λησταὶ δὲ θὰ τὸν ξεχωρίζανε διαμιάς, ἐνῶ αὐτὸς θὰ τοὺς ἔβλεπε ἀμέσως, γιατί θὰ τοὺς ἀντίκρυζε ἀπὸ σκοτάδι σὲ φωτεινότερο μέρος, καὶ μὲ μάτια ἐξοικειωμένα. Εἶχε τὸ διακόπτη κοντὰ του. Τὸν ἔστρεψε. Καὶ βρέθηκε ἀμέσως σ' ἓνα χάος, μαῦρο σὰν πίσσα.

Τὶ νὰ γινόταν ἄραγε ὁ Ντεσάν στὴν ἀπάνω κάμαρα; Ἀσφαλῶς, θὰ προσπαθοῦσε νὰ συλλάβῃ καμμιὰ καινούργια ἰδέα. Θὰ σκάρωνε κάποιο ἄλλο τέχνασμα, σὲ περίπτωσι πού θ' ἀποτύχαινε τὸ τωρινό. Τί διαβολάνθρωπος! Δὲν μποροῦσε νὰ ζήσει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ χωρὶς νὰ ἐργάζεται, χωρὶς νὰ μηχανεύεται κάτι τί... Καὶ πάντα ὁ ἴδιος: ἀτάραχος, εὐθυμος, εἴτε σὲ τρικυμία δρισκόταν, εἴτε σὲ γαλήνη.

Θὰ πέρασαν ἔτσι καμμιὰ δεκαρὶα λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ἄξαφνα, μὰ τόσο ἄξαφνα πού ὁ Ρόμπιν ἀνατρίχιασε, ὁ κόκκινος λαμ-

πτήρας άναψε κι' εφώτισε την κάμαρα. 'Ο Ρόμπιν άρπαξε το πιστόλι του.

— Έπιτέλους, έρχονται! σκέφτηκε και ξεθάρρεψε άμέσως.

Πετάχτηκε άπ' την καρέκλα του και κρύφτηκε πίσω άπ' τo τραπέζι. Δέν έπαιρνε άνάσα, για να μη προδοθη. Κι' έπερίμενε, έτοιμος να πιέση το σκαμνάκι...

Πόσο φοβερή, πόσο πένθιμη ήταν εκείνη ή λάμψη άπ' τον κόκκινο λαμπτήρα!

ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Γιατί άργούσανε τόσο πολύ;.. 'Ο Ρόμπιν ξαναποκοτούσε την ψυχραιμία του. Δέν ήθελε να πιέση το σκαμνάκι πριν ν' άκούση θήματα. Φαίνεται πως οι άστυφύλακες αφήνανε τον έχθρο να προχωρήσει στο δάθος του σπιτιού, για να του φράξουν έτσι την έξοδο. Δέν έπρεπε ο Ρόμπιν να τους διάση, πιέζοντας το σκαμνάκι. Μπορεί με μιá πρόωρη ένέργειά του ναδινε στον έχθρο την ευκαιρία να τους ξεφύγη...

Ένοιωσε τον κύρο ιδρώτα του στο πρόσωπο, στα χέρια... Έσφιξε δυνατώτερα το πιστόλι κι' έφερε την κάννη στο έπίπεδο του τραπέζιου. Σκέφτηκε μήπως έπρεπε να κάμει και τίποτα άλλο. Όχι. Ήταν έτοιμος. Τότε θα πίεζε το σκαμνί, όταν θ' άκουγόν- τους άπ' τη σκάλα τα θήματα του έχθρου. Βαστούσε την άναπνοή του όσο μπορούσε, για να μη χτυπάει κι' ή καρδιά του ακόμα. Κι' αλήθεια, μέσα σ' εκείνη τη νεκρική σιωπή ο Ρόμπιν άκουγε τους παλμούς της καρδιάς του...

Τι να συνέβαινε; Μήπως ο έχθρος πήγε κατευθείαν πάνω στο Ντεσάν; Κι' ο Ρόμπιν έκαμε για να μπήξει μιá φωνή, αλλά κρατήθηκε εγκαίρως. Θυμήθηκε πως κι' ο Ντεσάν είχε κά- ποιο σκαμνάκι για να είδοποίηση τους άστυφύλακες. Θάτανε κι' αυτός σ' έπιφυλακή αυτή τη στιγμή. Δέν άκουγόταν ούτε το παραμικρό τρίξιμο, από πουθενά. Εκείνη την ώρα οι αισθήσεις του Ρόμπιν ήταν όλες σε μεγάλη ένταση. Κι' όμως...

Χωρίς ν' άκούση, χωρίς να δει τίποτα, γονατιστός όπως ήταν, ένοιωσε στο λάρυγγά του ένα κύρο πρήμμα.

— Μην κουνιθής! το έλεγε στ' αυτί κάποια άγρια φωνή. Μή σαλέψεις! Σούχω στο λαιμό ένα φοβερό ξυράφι! Κάμε στα πίσω!

'Ο Ρόμπιν αισθανότανε πως το αίμα του πάγωνε. Με την άκρη του ματιού του κατάρθωνε κι' έβλεπε την πυκνή, μαύρη σκιά που έγερνε από πάνω του. Ή φαντασία του τον έκανε να νοιώθει σά να του κόβανε το κεφάλι. Ένα μόνο πρήμμα μπορούσε να κάμει: να υπακούση. Και συμμορφώθηκε. Άφηνε το κορμί του να πέφτει στα πίσω και προσπαθεύσε να πιέση το σκαμνάκι με το γόνατό του. Τη φορά αυτή το μικρόφωνο στο υπόγειο θα χτυπούσε. Θα τον άκουγαν οι άστυφύλακες. Θάβασε κι' ο Θεός το

χέρι του... Μά το σκαμνάκι μάκραινε όσο αυτός έγερνε κατά πίσω

Δέν τον ενδιέφερε τώρα με τι τρόπο έφτασε και ο έχθρος. Άς τουδούλαζε τουλάχιστο το ξυράφι από μπροστά του. Έκινδύνευε από τη μιá στιγμή στην άλλη να μείνει χωρίς κεφάλι! Θάφταναν οι άστυφύλακες στην ώρα τους, ή θα πήγαιναν όλα στα χαμένα;

— Πέτα χάμω το πιστόλι!

Προσπαθώντας ν' άγγίξει το σκαμνάκι, άφησε το πιστόλι να του φύγει άπ' το χέρι. Το άκουσε πούπεσε άπάνω στο χαλί. Κι' άξαφνα, χωρίς καν να προλάβει να κουνιθής, άντελήφθηκε πως το ξυράφι είχε χαθεί από μπροστά του, και πως ο έχθρος τον έδεσε μ' ένα σκοινί. Άλλα πόσο γρήγορα του το τύλιξε σ' όλο το κορμί, πόσο δυνατά τουσφιξε χέρια και πόδια, με τι τέχνη τον κόλλησε στο τραπέζι και τον έκαμε ένα σωμα με δαύτο!

Όλη αυτή την ώρα ο έχθρος βρισκόταν από πίσω του. Κι' έτσι τον έδεσε. Έστερα ήρθε και στάθηκε μπροστά του...

Τέτοιο φρικτό δράμα δέν είχε ξαναδη ποτέ του ο Ρόμπιν. Μά δέν ήταν ανθρώπινο πλάσμα αυτό που στεκόταν άντικρύ του. Γι- νότανε κι' άφύσικα ύψηλό μέσα σ' εκείνο το κόκκινο μισόφωτο... Ήταν ένα πουλί. Ένα μεγάλο και τρομερό όρνιο!

Μιá κρύα άνατριχίλα κλόνισε το δεμένο κορμί του Ρόμπιν. Ή όφι του πήρε ένα άσπρο χρώμα, σαν του πεθαμένου

— Καλησπέρα, κύριε Ρόμπιν! του είπε το λαρυγγόφωνο όρνιο. Κρίμα που δέν άκουσες τη συμβουλή μου! Έ:

— Είσαι ο Κόρακας! μουρμούρισε με φόβο ο Ρόμπιν

— Ναί! Σου το έγραφα πως αν μείνης στο Λονδώνο θα σε σκο- τώσω

Έκτος άπ' τ' άλλα, τον πρόδιδε τον Κόρακα κι' ή γερμανι- κή του προφορά... Μά γιατί να μη φανή ακόμα κανένας άπ' τους άστυφύλακες; Κι' επάσχιζε να τεντώσει τα πόδια του για ν' άγ- γίξει το σκαμνάκι.

— Σου το υποσχεθήκα, εξακολουθούσε να του λέει ο Κόρακας. Κι' έψαχνε να σε βρω.

Τον κορόϊδεσε και τούδαζε το αποκρουστικό ράμφος άπάνω στο πρόσωπο σχεδόν.

— Μόνο τα βουνά δέν σμιγουνε, Ρόμπιν! Θυμάσαι τί μου συνέ- δηκε τότε στη Γερμανία... Με σένα και με τον ήλιθιο Γάλλο. Πως μπορώ να το ξεχάσω; Άφου μ' έμπλέξατε στη δουλειά σας, και μ' έσπρώξατε να σκοτώσω έναν άνθρωπο για να πάρω τις πληρο- φορίες που χρειαζόσαστε, μ' αφήσατε «στα κρύα του λουτρού». Κι' οι δύο σας!

Του μιλούσε κι' έσκυβε, λες κι' ήταν ο ίδιος ο διάβολος πουθε- λε να του ξεκολλήση την ψυχή με τα νύχια του. 'Ο πρόλογος αυτός προμηνούσε κακό τέλος.

— Δε σουπαμε να φερθής με τέτοιο τρόπο, είπε μ' άπίστευτο

θάρρος ο Ρόμπιν. Τόκαμες γιατί τώθελες, από μιά σου αίμοδορία. Δεν ήταν ανάγκη να...

—Σιωπή!

Μά για τὸ Θεό! Γιατί δὲν ἐρχόντουσαν αὐτοὶ οἱ ἀστυφύλακες; "Ενα ρίγος τράνταξε σύγκορμο τὸ Ρόμπιν. "Ο κύριος ἰδρῶς ἔρρεε ἀπ' τὸ κούτελό του καὶ τοῦφραζε τὰ μάτια.

—"Ηθελα νὰ σὲ συγχωρέσω, τοῦλεγε ὁ Κόρακας, καὶ σοῦγραψα μὲ μόλις ἤλθα. Λὲς δὲν μποροῦσα νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴ μέση χωρὶς προειδοποίησι...

Οὔτε ἡ κόλασι δὲ θάχε τόσο τρομαχτικὰ πουλιὰ γιὰ νὰ τρῶνε τίς σάρκες ἀπ' τοὺς ἀμαρτωλοὺς!

...Κι' ὅμως σοῦταξα μιά προθεσμία... Ἐπωφελήθηκες;

"Ο Ρόμπιν δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν τὸν πρόσεχε σχεδόν. Ἀρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ ἀπελπισία... Μὰ δὲν ἦταν δυνατό... Ἡ ἡλεκτρικὴ στήλη θάχε πάθει κάποια βλάβη. Πῶς γινόταν αὐτό, νᾶχουν ἀκούσει οἱ ἄνθρωποι τῆς Σκότλαντ Γιάρντ καὶ κανέναν τοὺς νὰ μὴν ἔχη παρουσιασθῇ;... Ἐπὶ τέλους! Μπόρεσε μὲ τρόπο κι' ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ σκαμνάκι. Τὸ πίεσε...

Ἀκούστηκε τότε τὸ ξερὸ γέλιο τοῦ ὄρνιου.

—Ἄδικα κοπιᾶζεις. Τὸ κουδούνι σου δὲν λειτουργεῖ.

—Ἔ;

—Τόκοψα τὸ σύρμα ἀπ' τὴ στήλη εἶπε, χλευάζοντας τὸν κακοῦργό τοῦ Ρόμπιν. "Ο ἀρχηγός μου, ὁ Γυπαετός, πρῶτα καταλάμβανε πῶς παρήλας ἔλες κι' ὕστερα δγάζει τὰ ὄρνια του στὴ

Τ' ἀκούσε ὁ Ρόμπιν... Τοῦμενε ἀκόμα μιά ἐλπίδα... Μπορεῖ ὁ κακοῦργος ν' ἀνακάλυψε καὶ νᾶσπασε τὴ συνοχὴ στὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, ὅπῃρχε ὅμως ὁ Ντεσάν στὸ ἀπάνω πάτωμα. Τὰ κόκκινα λαμπιόνια ἀνάδανε καὶ στίς δυὸ κάμαρες συγχρόνως. "Ο Ντεσάν λοιπὸν ἦταν εἰδοποιημένος κι' ἐπερίμενε. Ἀλλὰ θὰ κατὰλαβε ὕστερα ἀπὸ τόσην ὥρα πῶς ὁ ἐχθρὸς παρουσιάστηκε σὲ κάποιο ἄλλο δωμάτιο. Μπορεῖ τὴ στιγμὴ αὐτὴ νὰ κατέβαινε γιὰ νὰ μᾶθη, νὰ βοηθήσῃ. "Ο Ντεσάν ἦτανε τολμηρὸς, δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ κάπου. Ἡ θέσι τοῦ Ρόμπιν ἦτανε, βέβαια, πολὺ κρίσιμη, ἀλλ' ἂν κατώρθωνε ν' ἀπασχολήσῃ τὸν Κόρακα, ἔμενε ἡ ἐλπίδα πῶς ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ντεσάν θ' ἄλλαζε τὴν κατάστασι. "Ο Ρόμπιν ἤξαιρε πῶς ὁ Κόρακας ἦταν ἓνας φαντασμένος ἐκφυλός. Θὰ τοῦ μιλοῦσε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ τοῦ κεντᾷ τὴ μικροφιλοτιμία καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώνῃ ν' ἀπομακρύνεται. Ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ φτάσῃ ὁ Ντεσάν στὸ μεταξύ. Μόνο μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα μποροῦσε νὰ κερδίσῃ λίγον καιρό. Κι' ἔκαμε γιὰ νὰ πῇ κάτι, μὰ τὸν προπῆρε ὁ Κόρακας.

—Ἐξέχασα νὰ σοῦ πῶ τί παραγγελία μοῦδωσε ὁ Γυπαετός, τοῦλεγε ἀργὰ καὶ σὲ τὸνο πού τὸν ἔκανε ν' ἀγωνιᾷ. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴ λύπη του... Τώθελε πολὺ νὰ παραστῇ στὸ

σφάξιμό σου, ἀλλὰ τὸν ἐμπόδισε μιά ἐπείγουσα δουλειά.

—Εἶναι πολὺ εὐγενής. Σὲ παρακαλῶ, στὰν θὰ τὸν δῆς, νὰ τοῦ πῆς πῶς τὸν εὐχαριστῶ. Ἐχασα ἀλήθεια μιά μο ἐδικὴ εὐκαιρία. Ἡθελα τόσο πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω!

—Θὰ τοῦ τὰ πῶ. Ἐπιβλέπει ἀπόψε τὴν ἐπιχείρησιν πού γίνεται στὴν πλατεῖα Μπελγκραϊν.

"Ο Ρόμπιν δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τὸ πρόσωπο τοῦ Κόρακα, μὰ δὲν ἀμφέβαλλε πῶς αὐτὸς τὸν πρόσεχε πολὺ γιὰ νὰ βλέπῃ τί ἐντύπωσι κάνανε τὰ λόγια του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἀποκαρδιώθηκε ὁ Ρόμπιν στὰν ἄκουσε γιὰ τὴν πλατεῖα Μπελγκραϊν. Οἱ κόποι του, ἡ ζωὴ του, πῆγαιναν ἔτσι στὰ χαμένα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Γυπαετὸς λήστευε καὶ δολοφονοῦσε τὸν μαχαραγιᾶ. Τὶ εἰδήσεις θᾶκουγε πρῶτ' ὅτε ὁ ὑφυπουργός... "Ο Κόρακας θὰ ἐξακολουθοῦσε τοὺς σαρκασμοὺς του.

—"Ὅπως βλέπεις ὁ Γυπαετὸς δὲν ἔδωσε μεγάλη σημασία στὸν ὁμογενὴ σου ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μ' ὅλο πού ἡ Σκότλαντ Γιάρντ ἔκαμε ὅτι, μπόρεσε γιὰ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχή του στ' ἀκατέργαστα χρυσάφια.

"Ο Ρόμπιν τὸ πρόσεξε αὐτό. Εἶχε τὸ κουράγιο νὰ σκέπτεται ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ μέλλον. Ἄν ἐγλύτωνα τὴ ζωὴ του μὲ κανένα θαῦμα, θᾶξαιρε τουλάχιστο πῶς ἄλλο πρόσωπο ἦταν ὁ Γυπαετὸς κι' ἄλλο ὁ Κόρακας.

—Λοιπόν! τοῦ φώναξε τότε ὁ κακοῦργος. Εἶσαι ἕτοιμος νὰ πεθάνῃς;

—Θᾶθελα νὰ σοῦ μιλήσω ἀκόμα. Ἄν δὲ διάζειςαι, μπορεῖς νὰ μ' ἀκούσης.

—Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

Γιὰ νὰ περνοῦν οἱ στιγμές, ὁ Ρόμπιν τοῦ ἀπαντοῦσε ἀργὰ-ἀργὰ, λὲς κι' ἦσαν σὲ κανένα καφενετὸ κι' εἶχανε διαλογικὴ συζήτησι.

—"Ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσουν ἓναν ἄνθρωπο, τὸν ἐρωτοῦν ἂν θέλῃ τίποτα πού νὰ μὴν ποῖ νὰ τοῦ γίνῃ. Εἶναι μιά παλὴ ἀδοξασία, πῶς πρέπει νὰ γίνεται τὸ χατήρι τοῦ ἐτοιμοθανάτου. Δὲν ξαίρω τί κάνουν σ' ἄλλα μέρη, ξαίρω ὅμως πῶς ἐδῶ στὴν Ἀγγλίαν τὸν ἐφαρμόζουν αὐτὸ τὸν τύπο μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια.

—Πιστεύω πῶς ἔτσι κάνουνε στὰ περισσότερα μέρη.

Μὰ τί νὰ συνέβαινε μὲ τὸν Ντεσάν; Γιατί δὲν ἐμφανιζόταν;

—Λοιπόν... θᾶθελα, ἔλεγε κουτουροῦ ὁ Ρόμπιν, γιατί δὲν τοῦχε δοθῇ καιρὸς νὰ προστοιμασθῇ, νὰ σοῦ κάμω μερικὲς ἐρωτήσεις.

Τὶ παράξενο! Οὔτε ἓνα τρίξιμο δὲν ἀκούγόταν ἀπὸ πουθενά! Καλὰ, οἱ ἀστυφύλακες εἶχαν ἐντολὴ νὰ μὴν παρουσιαστοῦν πρὶν νὰ κουδούνισῃ τὸ μικρόφωνο, ἀλλὰ γιατί νὰ κάθεται ἀκόμα πάνω ὁ Ντεσάν;

—Τί λογῆς ἐρωτήματα θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς;

—Σκέπτομαι, έλεγε ο Ρόμπιν και σταματούσε, σά νά άμφέ-
βαλλε άν έπρεπε νάέξακολουθήσει, πώς άφου θά πεθάνω και δέν θά
υπάρχη φόβος νά σέ θλάψω... μπορείς άν θέλεις... νά ίκανοποιη-
σης μιá περιέρχειά μου.

—Ο άνθρωπος έχει πολλές περιέρχειες στη ζωή του, μά δέν
ξαιρώ ποιá είναι κείνη πού τόν βασανίζει ως τó τέλος του.

Πολύ περίεργο! Μήπως έπιασε τó Ντεσάν κανέννας άλλος
ληστής;

—Θάθελα νά μούλεγες ποιός είναι ο Γυπαετός.

Ξανακούστηκε τó ξερό γέλιο τού Κόρακα.

—Δέν ξαιρώ. Μόνο μιá φορά τόν είδα χωρίς μάσκα, αλλά
πάλι δέν μπορεί νάμαι δέβαιος πώς τόν έγνώρισα. Τó λέω αútó
γιατί έχω ακούσει πώς ο Γυπαετός έχει μαεστρία στο μακιγιά-
ρισμα. Φοδούμαι πώς δέν μούδειξε τó άληθινό του πρόσωπο, ούτε
τή φορά εκείνη. Τόν είδα γέρο, ένw ξαιρώ πώς είναι νέος. Δέν
νομίζεις πώς σου είπα αρκετά;

—Είναι κι' άλλοι έδw μέσα. Θά φωνάξω! είπε ξαφνικά ο
Ρόμπιν.

—Άδικα θά κουραστής, τού αποκρίθηκε ο Κόρακας, με φωνή
σά μούγκρισμα θηρίου. Δέν θά σ' ακούση κανέννας... Έτοιμάσου
νά πεθάνεις. Ώρεβουάρ στον άλλο κόσμο...

—Θά μ' ακούση κάποιος, είπε ο Ρόμπιν κι' έφώναξε μ' όλη
τή δύναμή του: Βοήθεια! Βοήθεια!

Μπορεί ο Ντεσάν νάταν εκείνη τή στιγμή στη σκάλα, νά κα-
τέβαινε σιγά σιγά και με προφυλάξεις. Θά τόν άκουγε τώρα και
θάτρεχε. Δέν θά γλύτωνε άν ο Ντεσάν καθυστερούσε ακόμα. Και
ξαναφώναξε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!

Προσπαθούσε νά ξελυθή τούλάχιστον άπ' τó τραπέζι, νά κυ-
λιστή ως τήν πόρτα. Θά τόν ξανάδεε ο Κόρακας, μά θά περνού-
σαν ακόμα λίγες στιγμές. Έπίστεψε πια πώς κι' ο Ντεσάν στην
άπάνω κάμαρα είχε πιαστή από κάποιο σύντροφο τού Κόρακα,
πού θάταν ο δήμιος. Καλά τούλεγε ο Μπλάνταϊς πώς κάθε λη-
στής έχει και τήν τέχνη του. Ο Κόρακας θά πήγε πρώτα πάνω
στο Ντεσάν, για νά τόν δέση και νά τόν παραδώσει στο δήμιο.
Γι' αútó τóσην ώρα άναβε τó κόκκινο λαμπιόνι χωρίς νάρχεται
κανέννας. Έπρεπε νά τó καταλάβη, κι' όχι νά κάθεται περιμένον-
τας νάλλθη ή σειρά του.

Τί άπερικοή! Ένώ μπορούσε στο διάστημα αútó νά τρέξει,
νά πυροβολήση, νά βοηθήσει τó Ντεσάν. Θά σκότωνε τόν Κόρα-
κα ή τó δήμιο, θάκουγαν οι άστυφύλακες τούς πυροβολισμούς
και θάβγαιναν άπ' τó υπόγειο. Χάθηκαν όλα έξ αιτίας του! Κι'
έπροσπάθησε ν' άναποδογυρίσει τó τραπέζι, νά κάμη κάποιον
κρότο πού θά είδοποιούσε τούς άστυνομικούς. Άλλά δέν τó κα-
τάρωσε, μόνο πού καταξέσκισε τίς σάρκες του και τούρπε ίλιγ-

γος. Είδε τήν όπτασία τής Λουέλλας και τής φώναξε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ένοιωσε πώς τού αποκρίθηκε κάποιο σαρκαστικό γέλιο. Εί-
δε τó διάβολο νά σκύβη από πάνω του. Αίσθανότανε στο λαιμό
του τά κρύα χέρια τού σατανά πού θά τούπερνε τήν ψυχή. Έχασε
τήν όπτασία τής Λουέλλας πού τούδινε κουράγιο. Δέν έδλεπε
πια τίποτα. Δέν μπορούσε ν' άνασάνη, ούτε νά μιλήσει. Τού φά-
νηκε σά ν' άστραφτε. Έρρίγησε κι' έκλεισε τά μάτια του...

Κι' άπόμεινε στο σημείο αútó άναίσθητος.

Ο Κόρακας τόν παράτησε κεί κι' έφυγε.

Η ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΡΝΙΩΝ

Ο ντετέκτιβ Μπράντ ήταν ο πρώτος πού άντελήφθη τó σχη-
ματισμό τής φοδετής συμμορίας. Παρακολουθούσε τούς κακοποι-
ούς από πολύ κοντά κι' ήταν ο σύνδεσμος τής Σκότλαντ Γιάρντ
με τούς κατασκόπους. Αútή τή δουλειά έκανε ο Μπράντ για
πολλά χρόνια. Βρισκόταν όλη μέρα άνάμεσα σέ άποφυλακισμένους
κακούργους, πού τόν νόμιζαν όμοιό τους. Δέν ήξαιρε ακόμα ούτε
για τόν Κόρακα, ούτε για τόν Γυπαετό, άλλ' άνάφερε έγκαίρως
στη Σκότλαντ Γιάρντ πώς είχε γίνει μιá πολύ μυστική όργάνω-
σι μέσα στο Λονδίνο, από στοιχεία ξένα και με πρόγραμμα σάν
τών γκαίγκστερς, πού τρομοκρατούσαν από καιρό τήν Άμερική.
Τόν ειρωνεύτηκε τότε ο Μπλάνταϊς. Ο Τιοουντορ φάνηκε λιγάκι
πιό έπιφυλακτικός άπ' τόν Μπλάνταϊς, αλλά δέν ήθελε νά δώση
βοηθούς στο Μπράντ.

—Δέ μπορεί νά σταθί στο Λονδίνο συμμορία τέτοια όπως τήν
παραστάνεις, έλεγε ο Τιοουντορ.

—Δέν έχω πληροφορίες, τού αποκρινόταν ο Μπράντ, γιατί οι
κατάσκοποι μας είναι όλοι κλεφταποδόχοι. Ό,τι σάς λέω, τó ξαι-
ρω από δικές μου παρατηρήσεις. Εύχομαι νά διαψευστούν οι φό-
βοι μου.

Τώρα κι' οι τρεις αútοι ήσαν αίχμάλωτοι τού Γυπαετού.
Πού νά βρισκόντουσαν άραγε; Άν έμεναν όλοι μαζί, τί συζήτησι
είχαν εκείνη τή νύχτα; Θά τόν πίστευαν άν πήγαινε κανέννας και
τούς έλεγε τά σύγχρονα κατορθώματα τού Γυπαετού σέ δυό κεν-
τρικά μέρη τού Λονδίνου;

Ήταν άληθινά αξιοθαύμαστη ή όργάνωσι τού Γυπαετού. Ο
Μαχαραγιάς δέν είχε δεχθή ξένη βοήθεια, οι άστυφύλακες όμως
τού φυλάγανε τó σπίτι άπέξω και πριν ακόμα νά φθάσει στο
Λονδίνο. Μά μήπως και στο υπόγειο τού σπιτιού για τόν άστρα-
λό όμογενή δέν ήσαν οι πιό έπίλεκτοι άντρες τής Σκότλαντ Γιάρντ;
Κι' όμως εκείνη τή νύχτα και τήν ίδια ώρα, ή συμμορία δούλευε
και στα δυό μέρη.

τήν πλατεία Μπελγκραϊνθ, ένα σπίτι χωρίς τó Μαχαραγιά με

τήν ακολουθία του από τὸ Γυπαετὸ μὲ τὰ ὄρνια του. Τὰ ὄρνια εἶχαν ἔλθει στὸ ὑπόγειο ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ νωρίς. Ἔφτανε ἓνα, ἓνα, σὲ ἄνισα μὰ ὠρισμένα χρονικὰ διαστήματα. Εἶχαν συναχθῆ στὸ ὑπόγειο. Τὸ θηλυκὸ ἦλθε τελευταῖο μὲ τὸ ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε ἓνα ἄλλο ὄρνιο. Τώρα ἦσαν ὅλα μὲ τίς φτερωτὲς στολὲς καὶ μὲ τὰ πουλίσια κεφάλια τους. Ἐκείνη τῇ βραδυᾷ τὸ θηλυκὸ φόρεσε μόνο τὰ φτερά του κι' ἔδειχνε τὸ πρόσωπό του ἄφρα. Ἦταν ἓνα κορίτσι δεκαεννιὰ ἔως εἴκοσι χρονῶν, ὠμορφο καὶ δροσερό. Τὰ ξανθὰ του σκοῦρα μαλλιά, σὰν τὸ παλὴ χρυσάφι, ταιριάζανε μὲ τὸ πρόσωπό του ποῦχε ἓνα χρῶμα μελὶ πρὸς τὸ ρόδινο. Τὰ μάτια του ἦσαν κι' αὐτὰ καστανά, μὰ τόσο ἀνοιχτά, τόσο ξόθωρα, ποὺ ἐφαίνοντο σὰν ξανθὰ. Καὶ τὸ κορμί του, γερὸ καὶ μεστωμένο, ξεχώριζε πότε καὶ πότε κάτω ἀπὸ τὰ μαύρα φτερά ποὺ τὸ μισοσκεπάζανε.

Μόνο ἓνα κερί φώτιζε τὸ ὑπόγειο. Στὸ μισόσκοτο, τὰ ὄρνια φαίνονταν ἀκόμα πιὸ τρομαχτικά. Τὸ ὄρνιο ποῦφερε μὲ τ' αὐτοκίνητο τὴν κοπέλλα, κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τρώη λαίμαργα. Τὰ ἄλλα ὄρνια εἶχαν ἀποφάει, μὰ τὸ τραπέζι τους εἶχε ἀκόμα πολλὰ φαγιά, τὰ ποτὰ τους μόνο ἦταν λιγοστὰ πολὺ. Ἡ κοπέλλα στάθηκε κι' εἶδε τὰ ὄρνια μ' ἓνα ἀπροσδιόριστο χαμόγελο, ποὺ τὴν ἔκαμε ἀκόμα πιὸ ἐλκυστική.

Ὁ Γυπαετὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Θὰ τὸν ἀντικαταστοῦσε φαίνεται ἡ κοπέλλα, ἔτσι δεῖξανε τὰ φερσίματά της. Ἐβεβαιώθηκε πὼς τὰ παράθυρα ἦσαν ὁλόκλειστα καὶ πὼς δὲν ἔβγαине φῶς ἀπὸ καμμιὰ χαραμίδα... Τὰ ὄρνια ἦσαν ἀνήσυχα. Ἐκαναν ἀλλόκοτες, νευρικὲς κινήσεις. Ὁ παραμικρὸς κρότος τὰ τρόμαζε. Μόνο ὁ σωφὲρ ἦταν ἀδιάφορος, κι' ἔτρωγε μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι. Τὸν κύτταζε ἡ κοπέλλα καὶ κρυφογελοῦσε, γιατί τῆς φαίνονταν ἀστείος ἔτσι ὅπως ἄνοιγε τὸ ράμφος γιὰ νὰ ρίχνῃ μέσα τίς μπουκιές του.

Ἡ προσωρινὴ ἀρχηγίνα ἀνασήκωσε τὰ φτερά τοῦ χεριοῦ της καὶ εἶδε τὸ χρυσὸ ρολογάκι της.

— Εἰστε ὅλοι ἐτοιμοί; τοὺς ρώτησε μὲ γλυκεῖα φωνή, πολὺ ἀταίριαστη μὲ τὸ σκοτεινὸ καὶ ἄγριο περιβάλλον της.

Τῆς ἀποκρίθηκαν ὅλοι μαζῇ, κι' ἀκούστηκε ἓνα ἀπαίσιο κροτάλισμα ἀπὸ τὰ ράμφη ποὺ ξανακλείνανε.

— Ἐαῖρε ὁ καθένας τῇ δουλειᾷ του;

— Ναί, ἀποκρίθηκαν ὁμαδικῶς τὰ ὄρνια.

— Ὁ Γυπαετὸς δὲ θ' ἀργήσῃ ἄλλῃ. Τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Εὐθὺς μόλις φανῇ, θ' ἀρχίσετε. Δὲ θὰ πρέπη νὰ χαθῇ οὕτε ἓνα δευτερόλεπτο... Θέλετε νὰ μελετήσουμε ἄλλῃ μιὰ φορὰ τὸ χάρτη;

Καὶ τοὺς ἔδειξε ἓνα διάγραμμα σπιτιῶν.

— Ὁχι. Ἐαῖρομε, εἶπαν ἐκεῖνοι.

— Θ' ἀνεβῆτε ἴσια στὴ στέγη αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, θὰ περᾶστε

ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ θὰ βῆτε στὰ κεραμῦδια. Θὰ πατήσετε στὴ μεσιανὴ οἰκοδομὴ καὶ θὰ φτάσετε στὴν ταρατσα τοῦ Μαχαραγιά. Κι' ἐκεῖ ἀπ' τὸ φεγγίτη θὰ μπηθε. Ὅπως εἶδατε στὸ χάρτη, τὸ σπίτι ἐκεῖνο εἶναι ὅμοιο σχεδὸν μ' αὐτὸ ἐδῶ. Μὴν ξεχνᾶτε τίς διαιρέσεις του, σὰς τὸ τόνισε αὐτὸ κι' ὁ Γυπαετὸς... Τὸ ἀπάνω πάτωμα θάνα πιστεῦω ἄδειο κι' ἀκατοίκητο, μὰ σεῖς θὰ φυλαγόσαστε πάντα. Μπορεῖ νάναί κάποιος ἐκεῖ καὶ νὰ παρουσιαστῇ ξαφνικά μπροστὰ σας. Θὰ τὸν βγάλετε ἁμέσως ἀπ' τὴ μέση. Ἐαῖρετε πὼς ὁ θόρυβος, οἱ κρότοι, δὲν ἀρέσουν τοῦ Γυπαετοῦ. Ὅ, τι πρέπη νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ μὲ μαχαίρι ἢ σκοινὶ καὶ ξαφνικά... Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ δεύτερο πάτωμα. Θὰ φτάσετε ἐκεῖ ὅλοι μαζῇ καὶ δίχως ν' ἀκουστήτε καθόλου... Μπαίνοντας ἀπὸ πάνω, θάχετε στὰ δεξιὰ σας τὴν πόρτα τῆς κἀμαρας ὅπου εἶναι οἱ θησαυροὶ τοῦ Μαχαραγιά. Δὲν θὰ βρῆτε μόνο τὰ ξακουστὰ διαμάντια τοῦ Ντηλῶν, θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ πολλὰ πράγματα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἀπίστευτα ποσὰ σὲ λίρες Ἀγγλίας.

Τὸ λόγια της ἠλεκτρίζανε τὰ ὄρνια, ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν κατάφερε νὰ κρύβῃ τὴ χαρὰ της.

— Θὰ πηγαῖνῃ πρῶτος ὁ Γυπαετὸς καὶ θὰ ὑποδεικνύῃ στὸν καθένα τὴ δουλειὰ του, ἀλλὰ σεῖς θὰ πρέπη νὰ εἰσθε γρήγοροι, καὶ νὰ τελειώσετε ὅλοι μαζῇ. Οἱ Ἴνδοὶ ποὺ φυλάγουνε τοὺς θησαυροὺς εἶναι τέσσερεις, τόσοι θὰ εἰστε καὶ σεῖς, δηλαδὴ οἱ Δυὸ, Τρία, Τέσσερα καὶ ἐπτά... Θὰ τοὺς ποιμπήσετε μὲ τίς βελόνες σας καὶ θὰ πάρετε ὅλα ὅσα θάνα ἐκεῖ-μέσα. Δὲν φαντάζομαι πὼς θὰ παρήσετε τίποτα. γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκότλαντ Γιάρντ!

Ἀκούστηκε πάλι τὸ κροτάλισμα ἀπ' τὰ ράμφη, ποὺ ἀνατρίχιαζε κι' αὐτὴ τὴν ἀρχηγίνα. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ γέλιο τους!

— Οἱ πληροφορίες μας εἶναι πὼς θὰ βρῆτε μόνο ἓνα μικρὸ κιβώτιο, ἀλλὰ βαρὺ. Σ' αὐτὸ μέσα εἶναι τὰ πλούτη τοῦ Ἰνδοῦ βασιλῆα. Τὸ περιδέραιό του ἔχει σαραντατρία πετράδια, ποὺ τὸ καθένα κοστίζει πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες λίρες!

Σ' αὐτὴ τὴν τιμὴ τ' ἀγοράζουν οἱ κλεφταποδόχοι. Μὰ ὁ Γυπαετὸς βρῆκε κιόλας ἀγοραστή, ποὺ θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκόμα ἀκριβώτερα.

Ἀνυπομονοῦσαν τὰ ὄρνια, γιατί ἡ ἀρχηγίνα τοὺς τᾶλεγε τὰ πράγματα πολὺ ὀρεχτικά.

— Λοιπόν! Μόλις θὰ πάρετε τὸν θησαυρὸ σεῖς οἱ τέσσερεις, θὰ ξαναγυρίσετε ἴσια πάνω στὴ στέγη. Ἄν οἱ ἄλλοι εἶναι ἀκόμα κάτω, θὰ τοὺς περιμένετε. Ὅποιοι τελειώσουν ἀρχήτερα θὰ περιμένουνε τοὺς ἄλλους στὴ στέγη... Θὰ ξαναγυρίσετε ὡ... Μὴν ξεχνᾶτε τὸ σύνθημά μας: Χωρὶς δισταγμὸ, χωρὶς θόρυβο!

— Λαμπρά! Σὰς συγχαίρω, δεσποινίς!

Στράφηκαν ὅλοι ξαφνιασμένοι. Ἦταν ὁ Γυπαετὸς ποὺ ἦλθε καὶ κρύφτηκε γιὰ λίγη ὥρα πίσω ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἀκουσε τὴν ἀρχηγίνα.

—'Ο Γυπαετός! φώναξαν ομαδικώς τὰ ὄρνια.

'Αλλά μὲ τὸ φῶς ἀπ' τὸ μοναδικὸ κερί στοῦ ὑπόγειο, ὁ 'Αρχηγός τους παρουσίεζε ἕνα πολὺ φοβερὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ σπασμωδικὲς κινήσεις τους φανέρωναν ἀνυπομονησίαν.

—'Εμπρός! τοὺς φώναξε ὁ Γυπαετός. 'Ακολουθατέ με, χωρὶς δισταγμό, χωρὶς θόρυβο! Καὶ νὰ εἰστε γρήγοροι στὴ δουλειά σας!

Κι' ἔτσι τὸ ὑπόγειο ἄδειασε. Μείνανε μόνο οἱ δύο, ποὺ εἶχαν ἔλθῃ καὶ τελευταία, ἡ ἀρχηγίνα μὲ τὸ σωφὲρ.

'Ο Γυπαετός μὲ τὰ ὄρνια του προχωροῦσε. Πήγαινε ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο. Βγῆκαν ἀπ' τὸ φεγγίτη, ξαπλωθήκανε στὰ κεραμίδια, κι' ἔφτασαν ἀπέναντι, στοῦ πλαγινοῦ σπίτι. 'Απ' ἐκεῖ, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, πηδῆσαν, ἢ πετάξανε θάλεγγες σὰν ὄρνια, στὴν ταρατσα τοῦ Μαχαραγιά. Κανένας δισταγμός, κανένας θόρυβος!

'Ο πρῶτος ἄνοιξε καὶ τὸ φεγγίτη τοῦ 'Ινδοῦ. Κι' ἐπέρασαν ὅλοι τους σὰν ποντίκια, ἐκτὸς ἀπ' τὸν τελευταῖο. Αὐτὸς κουλουριάστηκε, σὰ γάτα, ψηλὰ πάνω στὴν καμινάδα καὶ φύλαγε καρα-ὄυλι.

Δὲ συναντήσανε κανέναν στοῦ ἀπάνω πάτωμα... Φτάσανε κάτω, στὴν πόρτα τοῦ θησαυροῦ. Ἕνας μόνον προχώρησε ὡς τὸ ἰσόγειο, κι' αὐτὸς ἦταν ὁ ἔξῃ. Ἡξαίρε σὲ ποιά κάμαρα κοιμόταν ὁ Μαχαραγιάς καὶ πῆγε καὶ τὴν ἄνοιξε. Πῶς ἐδόλυνε τόσο μαλακά, τόσο ἀθόρυβα κι' ἔτσι γρήγορα, ἦταν ἕνα μυστήριον!

Καὶ ξύπνιος νάταν ὁ 'Ινδός, πάλι δὲ θὰ τὸν ἐνοιωθε. Εἶχε κάτι ἀλλόκοτες κοφτερὲς τοιμπίδες, μιὰ στοῦ κάθε χέρι, καὶ μ' αὐτὲς ἐκοβε καὶ ἐσχίζε σάρκες, σὰν ἕνας χειρουργὸς γιαιτρός. Μπορεῖ νάτανε κι' αὐτὸς κανένας τέτοιος.

'Ο Μαχαραγιάς δὲν πρόλαβε ν' ἀνοίξῃ οὔτε κὰν τὰ μάτια του. 'Ο 'Εξῃ τοῦ τρύπησε τὸ λάρυγγα μὲ τὴν τοιμπίδα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, καὶ μὲ τὴν ἄλλῃ τοῦκοψε τὸ λαιμὸ ἀπ' τὸ ἕνα αὐτὶ ὡς τ' ἄλλο. Πλημμύρισε τὸ κρεβάτι ἀπὸ αἷματα.

'Ατράραχος κι' ἱκανοποιημένος, σὰ νάχε πάρει αἷμα ἀπὸ κανέναν ἄρρωστο, σκούπισε τὲς τοιμπίδες του στὴν ἄκρῃ τοῦ σεντονιοῦ του κι' ἔφυγε ἴσια γιὰ τὴν ταρατσα. Περνώντας ἀπέξω ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ θησαυροῦ, εἶδε τοὺς ἄλλους ποὺ ἐβγαίνουν ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ ἔδωσε στοῦ Γυπαετοῦ νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν ὑπῆρχε πιά Μαχαραγιάς.

Κι' ἐπαρμέρισε γιὰ νὰ περάσουν τὰ ὄρνια ποὺ σήκωναν τὸ κιβώτιο μὲ τὸ θησαυρό. Εἶδε στὴν κάμαρα τέσσερις νεκρούς. Ἦτανε νὰ πτώματα τῶν 'Ινδῶν ποὺ φύλαγαν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ πλοῦτη τοῦ βασιλεῖα τους.

'Η πένθιμη καὶ τραγικὴ συνοδεία πήγαινε πάλι τὸ δρόμο της. 'Απ' τὸ φεγγίτη βγῆκε πρῶτος ὁ Γυπαετός. Κατέβηκε τὸ καραὸυλι ἀπ' τὴν καμινάδα καὶ μπῆκαν ὅλοι στὴ γραμμὴ. 'Απὸ στέγη σὲ στέγη, ἀπ' τὸ φεγγίτη στὴ σκάλα κι' ἀπὸ πάτωμα σὲ πάτωμα, ξαναγύρισαν στοῦ ὑπόγειο ὅπου τοὺς περίμεναν ἡ ἀρχη-

γίνα κι' ὁ σωφὲρ.

—Σὰς συγχαίρω, φώναξε ἡ φιλενάδα τοῦ Γυπαετοῦ, μόλις εἶδε τὰ ὄρνια μὲ τὸ κιβώτιο.

—Βάλτε το στοῦ τραπέζι, διέταξε ὁ Γυπαετός τὰ ὄρνια ποὺ σήκωναν τὸν θησαυρό. Σὺ, Τρία! 'Αφαίρεσε τὰ δεσμάτα καὶ γύρισε τὴν κλειδωνιά του.

'Ο Τρία θάταν ὁ τεχνίτης γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, γιὰτὶ ὥστου ν' ἄλλθουν ὅλοι γύρω του, ὅχι μόνον τὰ δεσμάτα ἀλλὰ καὶ τὴν κλειδωνιά ἀκόμα εἶχε ἄνοιξει, χωρὶς νὰ τὴ σπάσῃ. Κι' ἀποτραβήχτηκε γιὰ νὰ πλησιάσῃ ὁ Γυπαετός, ποὺ ἦλθε κοντὰ μ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια του, λὲς κι' ἦταν ὁ νικητὴς στρατηγός.

Ἐμέτρησε πρῶτα τὰ ὄρνια του, μὲ μιὰ γρήγορῃ ματιά, ἔκαμε θέσι στοῦ πλαΐ του γιὰ τὴν ἀρχηγίνα κι' ὕστερα σήκωσε τὸ βαρὺ καπάκι... Τὸ κιβώτιο ἐβγαζε ἐξωτικὲς λάμψεις ποὺ φώτιζαν ὅλη τὴν κάμαρα, τέτοια ἐκτακτὰ μπριλάντια ἦσαν ἐκεῖ μέσα! Τὰ ὄρνια, μὰ κι' ἡ ἀρχηγίνα τοὺς μαζῇ, πετοῦσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τους. Μόνον ὁ Γυπαετός μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ σοβαρότητά του.

Τοὺς ἄφησε νὰ τὰ καμαρώσουν, νὰ τὰ χαροῦνε λιγάκι. Πολλὰ ὄρνια τὰ χάιδεψαν κιόλας. Ὑστερὰ ὁ ἀρχηγὸς ἐκλείσει τὸ κιβώτιο.

—Θὰ τὰ ἐξετάσουμε ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, τοὺς εἶπε καὶ θὰ τὰ καταγράψουμε. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε. Φύγετε σύμφωνα μὲ τὲς ὥρες ποὺ σὰς ὥρισα. Θὰ περνάτε ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ θὰ πέφτετε στὴν αὐλὴ τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ. 'Αφήνετε τὲς στολὲς σας μέσα ἀπ' τὴν ἐξώπορτα.

Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν τὰ ὄρνια νὰ σκορπᾶνε.

—Σὺ, ἀγαπητὴ μου! εἶπε στὴν ἀρχηγίνα, θὰ μείνῃς γιὰ νὰ ἐπιβλέψῃς. 'Ο σωφὲρ θὰ σὲ πᾶῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο πίσω στοῦ σπίτι σου... Ἐκανόνισα ὥστε μέσα σὲ μισὴ ὥρα νάχουν φύγῃ ὅλοι...

—Δὲ θὰ φύγουμε μαζῇ;

—Ὅχι, νὰ σὲ χαρῶ! Θὰ πάω σ' ἄλλῃ δουλειά ἐπίσης σοβαρὴ καὶ πάλι γιὰ τὸ καλὸ ὅλης τῆς συντροφιάς.

Καὶ σὰ νάξαιρε κι' ἐκείνη ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ δουλειά, ἐχαμογέλασε.

—Καλὴ ἐπιτυχία! τοῦ εἶπε, ρίχνοντάς του μιὰ πονηρὴ ματιά.

—Πιστεύω πῶς εὐχαριστήθηκες καὶ σὺ μὲ τὰ ἀποφινά μας κέρδη... Ὅταν θὰ πετύχουμε ἄλλες δύο τέτοιες δουλειές, δὲ θὰ χωρῇ πιά ἀνάγκη νὰ κοπιᾶζουμε τόσο πολὺ...

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν της...

Στὸ τέλος ἡ ἀρχηγίνα ἔμεινε μόνο μὲ τὸ σωφὲρ. Θὰ περνοῦσαν ἀκόμα πέντε λεπτὰ καὶ θὰ φεύγανε κι' αὐτοί.

—Μὰ εἶναι νὰ μὴν τὸν θαυμάζῃς τὸν ἀρχηγόν μας! τῆς εἶπε ὁ σωφὲρ, βγάζοντας τὴν πουλίαια περιβολή του.

'Η κοπέλλα γέλασε, γιὰτὶ τὰ λόγια τοῦ σωφὲρ ἦσαν εἰλικρινά. 'Ο θαυμασμός του, βέβαια, ἀντανάκλωσε στοῦ μερδικό του

ἀπ' τὰ λάφυρα τῆς βραδυᾶς.

Ἦλθε κι' ἡ ὥρα τους νὰ φύγουν. Στὸ δρόμο, μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἡ κοπέλλα θυβίστηκε σὲ σκέψεις ποὺ τὴ μελαγχόλησαν. Θὰ συμβόλευε τὸ Γυπαετὸ νὰ διέλυε τὴ συμμορία. Τὰ κέρδη τους ἀπ' τὸ θησαυρὸ τοῦ μαχαραγιᾶ ἦσαν τεράστια. Γιατί νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κἀνὴ μιὰ τόσο πολὺ ἐπικίνδυνη δουλειά, ἀφοῦ δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα; Τὰ ὄρνια αὐτὰ θὰ τοῦ ἔμεναν πιστὰ ὡς τὸ τέλος; Αὐτὸ προπάντων τρόμαζε τὴν θηλυκιὰ συντρόφισσα. Ὅσο ἔβλεπε τὴν πλεονεξία τῶν ὄρνιων, τόσο λιγώτερη ἐμπιστοσύνη τοὺς εἶχε. Καὶ τὴ βραδυὰ αὐτὴ τὰ ὄρνια ἔδειξαν μιὰ τὴν λαιμαργία, ποὺ ἡ ἀρχηγίνα φοβήθηκε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς...

Ὁ σωφὲρ σταμάτησε στὴν πόρτα μιᾶς μεγάλης πολυκατοικίας. Ἡ κοπέλλα πετάχτηκε ἀμέσως ἔξω.

— Καληνύχτα, Τζίμ!

— Καληνύχτα, δεσποινίς! Τὴν ἴδια ὥρα κι' αὐριο;

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἓνα καταφατικὸ κούνημα τοῦ κεφαλοῦ. Μπήκε ὕστερα στὴν πολυκατοικία καὶ χώθηκε μέσα στὸ ἀσανσέρ. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ πατώματα ἦταν καὶ τὸ δικό της διαμέρισμα.

ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΜΕΤΡΑ ΤΟΛΜΗΡΟΤΕΡΑ

Τέσσερεις ἄνθρωποι ἦσαν σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα: ὁ ἓνας ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, ὁ δεύτερος καθότανε πλάι στὸ προσκέφαλό του, κι' οἱ δυὸ ἄλλοι ἦσαν ὄρθιοι καὶ κουβεντιάζανε σιγανὰ στὸ παράθυρο. Ἀκουστήκε ὁ γνώριμος θόρυβος τῆς σούστας ποὺ ἔτριξε καὶ στράφηκαν κι' οἱ τρεῖς νὰ κυττάξουν τὸν ἄρρωστο.

— Συνέρχεται, εἶπε ὁ γιατρός, ἀπὸ κοντὰ στὸ κρεβάτι.

— Θὰ τὸν πειράξῃ ἂν μπορέσῃ νὰ μᾶς μιλήσῃ; ρώτησε ὁ πιὸ γέρος ἀπ' τοὺς δυὸ ἄλλους.

— Καθόλου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Δὲν ἔχει τίποτα σοβαρό. Θὰ τὸν ἐνοχλῇ ὁ λαιμὸς του γιὰ μερικὲς μέρες, μὰ κι' αὐτὸ θὰ τοῦ περάσῃ, ὅπως καὶ τὰ σημάδια. Μὰ τί παράξενα σημάδια, λὲς καὶ τὸν χήμιζε κανένα ἀρπακτικὸ ὄρνιο!...

Κι' ἐσκυψε νὰ ξαναδῇ τὸ λαιμὸ τοῦ ἄρρωστου.

... Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν ἐπνίξε!

Οἱ δυὸ ἄλλοι κυτταχτήκανε, σὰ νὰ ξαίρασαν περισσότερα ἀπ' τὸ γιατρό.

— Νὰ σᾶς πῶ, γιατρέ, δυὸ λόγια πρὶν νὰ φύγετε, ξαναᾶπε ὁ πιὸ γέρος, βλέποντας τὸ γιατρό νὰ σηκώνεται.

Καὶ τὸν συνώδεψε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Ἐκεῖ, χαιρετώντας τον, τοῦ εἶπε:

— Ὁ μ' ὑποχρεώστε, γιατρέ, ἂν κρατήσετε μυστικὰ ὅσα εἶδατε ἀπόψε ἐδῶ.

Ὁ γιατρός τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

— Μπορεῖτε νὰ βασίζεστε στὴν ἐχεμύθειά μου, σὲρ Χένρυ! Μεῖς οἱ γιατροὶ εἴμαστε σὰν τοὺς ἐξομολογητές. Μαθαίνομε τὰ μυστικά, ἀλλὰ δὲν τὰ ξεστομίζομε ποτέ. Ὅσο γι' αὐτὸ νὰ μένετε ἡσυχος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, γιατρέ μου, εἶπε ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ.

Ἐσφιξε τότε κι' ἐκεῖνος τὸ χέρι τοῦ Ὑφυπουργοῦ, λὲς κι' ἐκλείναν καμμιὰ ἐμπορικὴ δουλειά.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν κάμαρα ὁ σὲρ Χένρυ, ὁ ἄρρωστος ποὺ βρισκόταν μὲ ρούχα τοῦ περιπάτου, ἦταν μισοκαθισμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι του.

— Ρόμπιν! ξεφώνησε ὁ Ὑφυπουργός. Αἰστάνεσαι καλὰ τὸν ἑαυτό σου;

— Ναί, σὲρ Χένρυ! Δὲ φαίνεται νὰ πάθα πολὺ μεγάλο κακό.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ρόμπιν ἦταν πολὺ ἀδύναμη καὶ στεγνὴ.

— Μένε ξαπλωμένος καλύτερα. Τώρα μόλις ἔφυγε ὁ γιατρός. Μὲ θεβαίωσε πῶς δὲν ἔχεις τίποτα σοβαρό, μὰ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς καὶ νὰ ξεκουρασθῇς... Θεέ μου!.. Εὐτυχῶς ποὺ ἦλθε ἀπάνω στὴν ὥρα ὁ κ. Ντεσάν... Διηγῆσου μας, ἀγαπητέ, τί συνέβηκε, γιὰ νὰ τὰ μάθῃ κι' ὁ Ρόμπιν.

Ὁ Γάλλος κάθησε δίπλα στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ λέη κεῖ-να ποῦχε δὴ αὐτός:

— Τί νὰ σᾶς πῶ, φίλοι μου! Πέρασα κι' ἄλλες φοδερὲς στιγμὲς στὴ ζωὴ μου, μὰ σὰν τίς ἀποφινὲς οὔτε ἀκουστὰ δὲν τίς εἶχα. Καθόμουν ἀπάνω κεῖ καὶ δὲν ἤξαιρα τί νὰ κάμω γιὰ νὰ περνῶ τὴν ὥρα μου. Ἐβλεπα τὸ ρολόι καὶ μοῦ φαινόταν πῶς δὲν ἐδούλευε. Κι' εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲ μπορῶ νὰ κάθουμαι ἀνεργος. Εἶχα κάποιον διδλίο μαζὶ μου καὶ ξέσπαξα σ' αὐτό. Διάβασα, κουράστηκα, κύτταξα τὸ ρολόι κι' ἦταν ἀκόμα ἐντεκάμιση! Κάπνισα μερικὰ τσιγάρα, ξαναδιάβασα... κι' ἔτσι ἦλθαν τὰ μεσάνυχτα. Ἐπερίμενα πιά πῶς καὶ θὰ συνέβαινε ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶχα ἐντείνει τὴν προσοχή μου ὅσο δὲ μούλαχε ποτὲ ἄλλοτε...

— Τὸ φῶς... Τὸ κόκκινο λαμπιόνι, δὲν τῶδε; εἶπε ὁ Ρόμπιν, βάζοντας τὸ χέρι τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ φωνὴ του.

... Ἀχ, αὐτὰ τὰ λαμπιόνια! Ἦταν ἓνα μεγάλο λάθος μας! Ἐπρεπε νὰ σκεφτοῦμε κάτι ἄλλο, κι' ὄχι νὰ ἀφεθοῦμε ὁλότελα σ' αὐτά. Μὰ πῶς μπορούσε νὰ δάλῃ ὁ νοῦς μου τέτοιο πρᾶγμα, πῶς ὁ Γυπαετός, θὰ τὰ μάθαινε ὅλα πρὶν ἀκόμα νὰ τὰ φτιάξουμε; Θὰ ξαίρωμε τώρα γιὰ ἄλλη φορὰ πῶς τὸ πρῶτο μήνυμα πρέπει νὰ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ ἓνα σταθερὸ σημάδι. Καὶ ἐκάμαμε νὰ τὰ ἐμπιστευτοῦμε ὅλα σὲ μιὰ εὐκολόσπαστη ἠλεκτρικὴ στήλη... Ἀλλὰ κύτταξε τί σατανικὴ σύμπτωση!.. Ἐνα λάθος ἔκαμε ὁ Γυπαετός, κι' αὐτὸ τὸν ἔσωσε. Ἀφοῦ εἶδε κι' ἔκοψε ὅλα τ' ἄλλα σύρματα, δὲν εἶδε τὸ δικό σου! Ὅλη ἡ ἐγκατάστασι χρησίμεψε γιὰ ν' ἀνάψῃ

μόνο τὸ λαμπτήρα τῆς κάμαράς σου!..

—Μὴν κάνεις ἔτσι! τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπιν, γιατί τὸν ἔδλεπε νὰ δαγκάνη καὶ νὰ αἱματώνη τὰ χεῖλια του ἀπὸ λύσσα.

...Μὰ γιὰ σκέψου! "Αν χαλοῦσε κι' ἡ δική σου διακλάδωσι, θὰ φώναζες ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, γιατί θάπλεπες ξαφνικά ἕνα φάντασμα μπροστά σου. Ἀλλὰ μὲ τὸ λάθος τοῦ Γυπαετοῦ, τί συνέδηκε; Τὸν περίμενες νὰ φτάσῃ, νὰ τὸν δῆς, νὰ σοῦ μιλήσῃ, γιὰ νὰ δώσης ἔτσι καιρὸ σ' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους!..

—Ναί, αὐτὸ ἔκαμα. Τὸν ἀπασχόλησα ὅσο μπόρεσα.

—Τὸ ἴδιο θάκανα κι' ἐγώ. Αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία μας, καὶ γι' αὐτὸ καθόμουν αὐτὸν σὰ δλάνκας κι' ἐδιάβαζα!..

Τὸ παραπονιάρικο ὕψος τοῦ Γάλλου τοῦφερνε μιὰ κωμικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Ὁ Ρόμπιν ἔκαμε γιὰ νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ κρατήθηκε. Μπορεῖ ὁ Γάλλος, ἀπὸ εὐγένεια, νὰ μὴν τῷδειχνε, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του θάναθε, ἂν ἔδλεπε πὼς τὸν κοροῖδεψε ἕνας φίλος γιὰ ἀποτυχία πού δὲ σήκωνε καμμιὰ εἰρωνία.

...Ἀκουσα ξαφνικά σὰ μιὰ φωνή κι' ἀνατινάχτηκα τρέμοντας. Δὲν ξανακούστηκε ἡ φωνὴ ἐκείνη, οὔτε τὸ λαμπιόνι μου ἄνυψε. Θάταν ἡ φαντασία μου, σκέφτηκα. Μὰ δὲ μπορούσα πιά νὰ ἡσυχάσω. Στεκόμουν ὀρθίος. Εἶχα νευριάσει περιμένοντας ὁλομόνυχος καὶ τόσες ὥρες! Μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ἔτρεχαν ἄνθρωποι στὴν κάτω σκάλα. "Ὑστερα πάλι τίποτα... "Ἦμουν αταραχμένος, κι' ἡ φαντασία μου ὠργιάζε... Ἀλλὰ νά! Σὰ νὰ ξαναφώναξε κάποιος... Κι' ἄρχισα νὰ κατεβαίνω γιὰ νὰ δῶ, νὰ πειστώ. Ἐρχόμουν μὲ προφυλάξεις κι' ἄρχα πολὺ, γιὰ νὰ θρῶ πρῶτα ἐσένα, γιὰ νὰ μοῦ πῆς ἂν εἶχες ἀκούσει καὶ σὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη φωνή... Τὸ σκέπτομαι τώρα καὶ πάω νὰ τρελλαθῶ... Μόλις πάτησα τὸ τελευταῖο σκαλί, ἀντελήφθηκα πὼς στὴν κάμαρά σου ἄναθε τὸ κόκκινο λαμπιόνι! Φαντάσου τὴν τρομάρα μου!..

Ὁ ὕφυπουργὸς δὲ μιλοῦσε. Τοὺς ἀκούγε κείνους τοὺς δυὸ καὶ ριγούσε "Ἦταν κίτρινος κι' ἔτρεμε.

...Βάζοντας τὸ πιστόλι μπροστά, ἔσκυψα νὰ δῶ στὸ μέρος πού σ' εἶχα δῆ νὰ κάθεται. Ἐλεῖπες!..

Ὁ Γάλλος ἔφραξε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι σὰ νὰ ξανάδλεπε μπροστά του τὴν τρομερὴ σκηνή.

...Σκύβω ἀκόμα περισσότερο... Ἐπάγωσε τὸ αἷμα μου... Εἶδα μπροστά μου ἕνα φάντασμα! "Ὅπου νὰ τραβήξω τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου μου, ἕνα πουλί, ἕνα φοβερὸ ὄρνις, μὲ πίεζε μὲ τὸ βάρος του. Αὐτὸ μόνο κατάλαβα... Βρέθηκα ὥστ' ἐρα ξαπλωμένος καὶ χωρὶς πιστόλι... Δὲν κύτταξα τὸ ρολόι μου γιὰ νὰ ξαίρω πόση ὥρα ἔμεινα κεῖ ξαπλωμένος. Σηκώθηκα μὲ κόπο. Τ' αὐτιά μου βουῖζανε, τὸ κεφάλι μου ἦταν βαρὺ καὶ δὲ μπορούσα νὰ τὸ σηκώσω... Καὶ μόνο τότε σὲ εἶδα... Τί φρικτὴ στιγμή!

—Ὅστε ὁ Κόρακας ἦλθε μοναχὸς του, ὅπως μοῦ τῷπε!

—Σοῦ τῷπε; Σοῦ μίλησε; Ἦταν ὁ Κόρακας; Δὲν ἦταν ὁ Γυπαετός;

—Ὁχι. Θὰ σοῦ τὰ πῶ... Ἐμαθα κι' ἄλλα πράγματα, πού δὲν τὰ ξαίραμε κι' ἀμφιβάλλαμε. Μὰ τέλειωσε πρῶτα σὺ τὰ δικά σου. Πές μου, πὼς ἔφτασε αὐτὸς ἀπάνω χωρὶς ν' ἀκουστῇ τίποτα;

—Δὲν ἀντελήφτηκες ἀπὸ ποῦ ἦλθε;

—Ὁχι!

—Δὲν ἐνοιωσες κανένα τρίξιμο ἀπὸ πίσω σου, ἀπ' τὴ μεριά πού ἦταν στὸ παράθυρο;

—Ὁχι!

Ἀπ' ἐκεῖ μτῆκε! Δὲν ἦλθε ἀπὸ τὴ σκάλα. Τὸ παράθυρό σου ἦταν διάπλατα ἀνοιχτό! Μήπως σ' εἶχε πάρει ὁ ὕπνος;

—Δὲν κοιμόμουν... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐκείνη τὴ στιγμή ἐγὼ ἤμουν αταραχμένος σὲ κάτι δικούς μου στοχασμούς...

—Δυστυχῶς!... Αὐτὸ θὰ συνέδηκε. Ἀλλὰ τότε πὼς ἔβγαλε τὴν ἡλεκτρικὴ στήλη ἀπ' τὸ κύκλωμα; Τὸ σύρμα, στὸ παράθυρο τὸ εἶδα...

—Εἶχες βάλει σύρμα καὶ στὸ παράθυρο;

—Παντοῦ! Σ' ὅλα τὰ παράθυρα, σ' ὅλες τίς πόρτες, ἀκόμα καὶ ψηλὰ στὴ σκεπή, κάτω ἀπ' τὸ φεγγίτη...

—Σὲ θαυμάζω! εἶπε τότε ὁ ὕφυπουργός.

Ἀλλ' ὁ Ντεσάν δὲν ἐπηρεαζόταν ἀπὸ κοπλιμένα, κι' ἐξακολούθησε τὴν κουβέντα του γιὰ νὰ μάθῃ ὅσα δὲν ἤξαιρε, ἀπ' τὸ Ρόμπιν.

...Τὸ σύρμα ἦταν κομμένο κι' ἀπ' τὴ σκάλα. Τὸ μικρόφωνο δὲν ἐλειτούργησε κάτω στὸ ὑπόγειο, οὔτε ὅταν σὲ φορτώθηκα καὶ κατεδήκαμε...

Χρ! Ἐκαμε ὁ Ρόμπιν, ἀρχίζοντας πιά νὰ πείθεται γιὰ κάτι. Ἀφοῦ δὲν ἐχτύπησε οὔτε κι' ὅταν κατέβαινε ὁ Κόρακας!..

—Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω. Δὲν τὸν εἶδα, καὶ μπορεῖ νὰ ξανάφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο...

—Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε, κι' ἐγὼ δὲν τὸ ξαίρω. Ἀλλὰ μοῦπε πὼς ὁ Γυπαετός καταστρέφει πρῶτα τίς παγίδες ὅλες κι' ὕστερα βγάζει τὰ ὄρνια του στὴ βοσκή... Κι' αὐτὸς ὁ λόγος του μὲ δάζει τώρα σὲ ὑποψία...

—Τί φαντάζεσαι; ρώτησε ὁ ὕφυπουργός.

—Θὰ σὰς πῶ Ὁφείλω νὰ εὐχαριστήσω πρῶτα τὸ Ντεσάν, πού μοῦσωσε τὴ ζωὴ μου γιὰ δεύτερη φορά.

—Ἀφῆσε τώρα αὐτά! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ντεσάν. Πές μας, τί ξαίρεις, τί κατάλαβες;

—Σὲ καμαρώνω κύριε Ντεσάν! Ξανάπε ὁ ὕφυπουργός, γιατί εἶσαι θετικὸς ἄντρας. Μ'ἀρέσει ὁ χαρακτήρας σου. Κι' εἶναι τόσο σπάνιοι οἱ χαρακτήρες στὴν ἐποχὴ μας! Πότε καὶ πὼς εἰδοποιήθηκαν οἱ ἀστυφύλακες στὸ ὑπόγειο; Δὲν πιστεύω νὰ τοὺς ξέχασες κύριε Ντεσάν!

— Λέτε νάναι ακόμα στο υπόγειο; είπε ο Ντεσάν, που δεν μπόρεσε πιά να μη γελάσει. Τους παρουσιάστηκα με τον Ρόμπιν στην πλατφόρμα, όταν εφεύγαμε. Ψοφίστηκαν πώς αν τον πιάσουν το Γυπαετό, θα του ξεσκίσουν τις σάρκες με τα δόντια τους.

— Ο Ρόμπιν κουνούσε το κεφάλι του πολύ θλιμμένα.

— Μην απελπίζεστε, κύριοι! τους είπε ο ύφυπουργός. «Η αστυνομικές δουλειές, και πρό πάντων οι προσπάθειες των ντετέκτιβ, δεν είναι πάντα επιτυχίες. «Τα καλά κόποις κτώνται», έτσι μας έλεγε ο δάσκαλος στο σχολείο.

— Ο Γάλλος δεν κατάλαβε τα βαθειά εγγλέζικα του σέρ Χένρυ, και ο Ρόμπιν του τα εξήγησε.

— Και τι κερδίσαμε μείς απόψε; αποκρίθηκε ο Ντεσάν, κυττάζοντας τον ύφυπουργό με ξυρισμένα μούτρα.

— Πώς! Έκαμε εκείνος. Απασχολήσατε τον κακοῦργο, που δεν μπόρεσε να πάη να βρῇ το Μαχαραγιά, όπως ασφαλῶς θα ήταν το πρόγραμμά του. Αυτά ἐμεῖς τάχομε για επιτυχίες στην Αστυνομία.

— Εἴστε βέβαιος πῶς δὲν πήγε καὶ ὁ Γυπαετός; ρώτησε ὁ Ρόμπιν.

— Ο Ντεσάν τὸν κύτταξε κατάπληκτος. Ο ύφυπουργός τὸν ἄκουσε κι' ἀνατρίχιασε, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Μὰ τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός ὁ Γυπαετός! Μοῦ τὸν παρασταίνετε ὅλοι σας για ποῦλί, για ἀρπακτικὸ ὄρνιθ, ὅπως λέτε.. Κι' ἐνῶ ἦταν με σὰς, τὸν φαντάζεστε τὴν ἴδια ὥρα καὶ με τὸ Μαχαραγιά! Εἶναι λοιπὸν καὶ δισυνόστατος;

— Δὲν ἦταν ὁ Γυπαετός μ' ἐμᾶς...

— Ἀλλὰ ποῖός; ἔκαμε σαστισμένος ὁ σέρ Χένρυ.

— Ο Κόρακας! Μὰ δὲ σὰς τῶπα; Ἀμφέβαλλα κι' ἐγὼ ὡς τώρα, ἀλλ' ἀπόψε τῶμαθα. Ἄλλος εἶναι ὁ Γυπαετός κι' ἄλλος ὁ Κόρακας. Εἶναι κι' αὐτό μιὰ γινῶσι, πού θὰ μᾶς χαησιμέψη για τὸ μέλλον.

— Κι' εἶναι κι' οἱ δυὸ στὴν ἴδια συμμορία;

— Μὰ ναί! ἔκαμε ὁ Ντεσάν, χάνοντας τὴν ὑπομονή του μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Καὶ δὲν τὸ λέτε! Πρέπει νὰ ρωτήσω, νὰ μάθω ἀμέσως. Ποῦ εἶναι τὸ τηλέφωνο;

— Κάτω, στὴν εἴσοδο.

— Τρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Μπορεῖ αὐτοὶ νὰ προλάβουν κάτι. Θὰ ξαναγυρίσω. Περιμένετε με.

Κι' ἔσπευσε νὰ κατέβη στοὺς τηλεφῶνο. Διασταυρώθηκαν τότε τὰ βλέμματα τοῦ Ρόμπιν καὶ τοῦ Ντεσάν.

— Μοῦ τῶπε, ψιθύρισε ὁ Ρόμπιν.

— Τι σοῦπε;

— Πῶς ὁ Γυπαετός δρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα με τὸ Μαχα-

ραγιά.

— Δυστυχία μου! ξεφώνισε ὁ Γάλλος. Χαθήκαμε! Ὁ Ρόμπιν συγκινήθηκε. Δὲν ἦταν μόνο ἓνα σπόρτ, αὐτὸ πού ἔκανε ὁ Ντεσάν. Ἐδειχνε φανερά πῶς πονοῦσε κι' αὐτὸς μαζί τους, σὰν ἀληθινὸς Λονδρέζος. Εἶχε ἐκλεπτυσμένα αἰσθήματα αὐτὸς ὁ νέος, πού μαρτυροῦσαν τὴν εὐγένεια τῆς παληᾶς γαλατικῆς ράτσας.

— Ντεσάν! τοῦ εἶπε ὁ Ρόμπιν. Δὲν σοῦ χρωστῶ μόνο τὴ ζωὴ μου. Σοῦ ὀφείλω πολλὰ ἄλλα πράγματα, πού δὲν θὰ τὰ ξεχάσω κι' αὐτά.

Τοὺς διέκοψε ὁ ύφυπουργός, πού ξανανέβηκε κι' ἔφτασε λαχανιασμένος, κίτρινος σὰν τὸ φλουρί.

— Θεέ μου! ἔλεγε κι' ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι. Ἐδολοφόνησαν τὸ Μαχαραγιά, τοῦ τᾶν κλεψάν ὅλα... Δυστυχία μου!.. Ἐσκότωσαν κι' ἐκείνους τοὺς τέσσερεις, πού τοῦ φύλαγαν τὸ θησαυρό!...

Καὶ σωριάστηκε στὴν καρέκλα, μισοαναίσθητος. Ὁ Ντεσάν ἔσπευσε νὰ τὸν κουνήσει, νὰ τὸν συνφέρει. Ὁ Ρόμπιν ἔνοιωσε νὰ τὸν πλημμυράη μιὰ στοργὴ καὶ για τοὺς δυὸ αὐτοὺς καὶ πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Τὸν εἶδε ὁ Ντεσάν κι' ἔκαμε νὰ τρέξη ἔξω.

— Φεύγω, τοῦ ἔλεγε. Πρόσεχε σὺ τὸν κύριο ύφυπουργό.

— Στάσου... στάσου! μурμουρίσε ὁ σέρ Χένρυ. Μὴν ἐκτεθῇς μονάχος σου. Εἶναι πιά πολὺ ἀργά.

— Περίμενε νὰ πάμε μαζί, πρόσθεσε κι' ὁ Ρόμπιν.

— Σὺ πρέπει νὰ ξεκουραστής, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ντεσάν.

— Ὁχι. Δὲν αἰσθάνομαι τίποτα. Θέλω μόνο νὰ πῶ κάτι, πού ἐπιβάλλεται νὰ τὸ σκεφτοῦμε κι' οἱ τρεῖς μαζί.

Ὁ ύφυπουργός συνῆλθε ἀπ' τὴν πρώτη ἐντύπωσι. Ἦσαν ὁ περισσότερο, ὁ μόνος υπεύθυνος! Κι' ἔκαμε κουράγιο, για νὰ ἐνθαρρύνῃ τοῦλάχιστο τοὺς δυὸ ἐκείνους.

— Ἐχεῖς, Ρόμπιν, νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς τίποτα; ρώτησε με σκατεμένη φωνή.

— Ναί, σέρ Χένρυ. Εἶναι λυπηρό, μὰ πρέπει νὰ τὸ προσέξετε.

Ὁ Ντεσάν ἀνυπομονοῦσε ν' ἀκούσῃ. Κι' ὁ Ρόμπιν τοὺς εἶπε ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο πού τὸν βασάνιζε, ἐκεῖνο πού τοῦ ἦλθε στοὺς νῶς ὅταν, δεμένος στοὺς τραπεζί, ἐπίεσε τὸ ἐπικουρικὸ σκαμνάκι! Ὁ Κόρακας, με τὸ σαρκασμὸ του τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοῦ φανέρωνε καθαρά μιὰ τρομαχτικὴ κατάστασι. Τοῦ ἔλεγε για τὴν παγίδα τους, πού αὐτοὶ τὴν εἶχαν στήσει με τόσοις κόπους, με τόσες προφυλάξεις, με τόσα τεχνάσματα, καὶ μιλοῦσε για δαύτη σὰ νά-τανε κανένα παιδιάτικο παιχνίδι!

— Καὶ τί βάζει ὁ νοῦς σου; ρώτησε ὁ ύφυπουργός.

Ὁ Ντεσάν κουνούσε σὰν ἀπελπισμένος τὸ κεφάλι του, γιατί εἶχε κιόλας καταλάβει τὸ πνεῦμα τοῦ Ρόμπιν.

— Παρακολοθεῖτε τοὺς συλλογισμοὺς μου, σέρ Χένρυ!... Ὁ Μπλάνταῖς ἀποτύχαινε σὲ κάθε του ἐνέργεια...

— Ναί!

—'Αλλά για ποιο λόγο; Γιατί ο Γυπαετός τὰ μάθαινε όλα, πρὶν ἀκόμα νὰ τὰ ἐκτελέσῃ ὁ Μπλάνταϊς. Ἔτσι αἰχμαλωτίσθηκαν κι' οἱ δύο καλὺτεροί μας; ὁ Τιούντορ καὶ ὁ Μπράντ. . Εἶναι λυπηρό, κύριοι! Μὰ τὸ ἀποφινὸ μας πάθημα δὲ μᾶς ἀφήνει καμμιά ἀμφιβολία... Μᾶς προδίδει κάποιος, μέσα ἀπὸ τὴ Σκότλαντ Γιάρντ! Ὁ ὑφυπουργὸς δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ τέτοια κατηγορία γι' αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸ Σῶμα, ποὺ τῶς ὀργανώσῃ μόνος του σχεδόν, καὶ ποὺ τὸ καμάρωνε ὁ κόσμος ὅλος! Τὸ σκέφτηκε λιγάκι κι' ἀνατινάχτηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του σὰ νευρόσπαστο. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμαρα, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴ μέση του.

Ὁ Ντεσάν ἔρριξε μιὰ περίλυπη ματιὰ στὸ Ρόμπιν καὶ τοῦπε κρυφά:

—Τὸ συλλογίστηκα κι' ἐγώ, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ...

—Σὲ ξαίρω. Εἶσαι γάλλος κι' ἔχεις ἔμφυτη τὴ λεπτότητα σὲ ὅλα. Εἶναι μιὰ ἀλήθεια πού, ὅσο κι' ἂν μᾶς κοστίζει, δὲ μπορούμε νὰ τὴν ἀγνοήσουμε. Νὰ σκεφτοῦμε μόνον μὲ τί τρόπο θὰ τὴν πολεμήσουμε...

Μιλοῦσε φωναχτά, ξεπίτηδες, γιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ ὁ σὲρ Χένρυ. Ἐσταμάτησε τότε αὐτὸς ἀπότομα καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐνα πρᾶμμα μπορεῖ νὰ γίνῃ... Θὰ τὰ ἐξηγήσω ὅλα στὸν ἀντικαταστάτῃ τοῦ Μπλάνταϊς, καὶ θὰ τοῦ ἀναθέσω ἀκόμα νὰ ἐξετάσῃ ἐπισταμένα τὸ μητρώο τοῦ καθενὸς ἐκεῖ μέσα. Θὰ τοῦ παραγγείλω νὰ πάρῃ καὶ πληροφορίες ἀπ' ὅπου τοῦ εἶναι δυνατό... Ἐλπίζω πὼς θὰ τὸν πιάσουμε τὸν προδότη!..

Ἀφρίξε σὰ λυσσασμένο σκυλί, ἡ φωνὴ του ὀλοένα ἀγρίεψε, ἀντελήφτηκε πὼς ἡ ὀργή του τὸν παράσυρε κι' ἐσώπασε γιὰ νὰ ξαναποκτήσῃ τὴν ψυχραιμία του. Σὲ λίγο τοὺς πρόσθεσε:

...Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ αὐτὸ θὰ πρέπη σεῖς νὰ μὴν ἔρχεστε σ' ἐπαφὴ μὲ κανέναν ἀπ' τοὺς ἄντρες τῆς Σκότλαντ Γιάρντ! . Θὰ κάνετε τίς ἐνέργειές σας μόνοι... Σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχατε γι' αὐτοὺς. Μόνον σεῖς οἱ δύο θὰ καταδιώκετε τὸ Γυπαετό καὶ τὴ συμμορία του...

Ὁ Ντεσάν τὸν ἀκούγε κι' ἀδημονοῦσε. Δὲν κράτησε ὡς τὸ τέλος καὶ τὸν διέκοψε:

—Καὶ πὼς θὰ κάμουμε ὅταν θάλλῃ ἡ στιγμή νὰ τοὺς συλλάβουμε;.. Θὰ τοὺς παρακολουθήσουμε πάλι στὴν ταβέρνα ἐκεῖνη...

Ταραγμένος κι' ὁ Γάλλος ἔχανε τίς ἐγγλέζικες λέξεις. Ὁ Ρόμπιν τὸν ἔβλεπε καὶ γέλοσε.

...Θὰ δεβαιωθοῦμε ἀπὸ ποιὲς μεριὲς ξεφεύγουν. Καὶ τότε θὰ μᾶς χρειαστῇ κάποια στρατιωτικὴ δύναμι. Με καταλαβαίνετε;

Σκέφτηκε ὁ σὲρ Χένρυ, ζάρωσε καὶ ξεζάρωσε τὸ κούτελό του, στὸ τέλος βρῆκε τὴ λύσι στὸ πρόβλημα καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε:

—Θᾶχετε γιὰ τὴ δουλειά σας τοὺς ἄντρες κάποιας ἄλλης φρουρᾶς. Θὰ παραγγείλω στὸ Ἐντιμπουργκ νὰ σχηματίσουνε μιὰ

ὀμάδα ἀπὸ διαλεχτὰ παλληκάρια τῆς ἀστυνομίας...

Ξαίρετε πὼς οἱ ἄντρες σ' ἐκείνη τὴν περιφέρεια ἔχουν μεγάλη φήμη γιὰ τὴν τόλμη τους, καὶ αὐτοθυσιάζονται μ' ἐνθουσιασμό... Θὰ κατασκηνώσουν κάπου, ἔξω ἀπ' τὸ Λονδίνο, καὶ θάβῃ στὴ διάθεσί σας εὐθὺς μόλις θὰ τοὺς χρειαστῇτε... Θὰ τὸ ξαίρωμε μόνον μεῖς οἱ τρεῖς. Οὔτε ἡ Σκότλαντ Γιάρντ θὰ τὸ πάρῃ εἰδῇσι, οὔτε κανένας ἄλλος

—Θαυμάσια! ξεφώνησε μὲ χαρὰ ὁ Ρόμπιν.

—Δαμπρά! εἶπε κατευχαριστημένος ὁ Ντεσάν. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

—Σὰς ἀφήνω, εἶπε τότε ὁ ὑφυπουργός. Πηγαίνω στοῦ Μαχαριαγιά. Εἶπα στὸν Ἐπιθεωρητὴ νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ.

—Προχωρήστε σεῖς καὶ θὰ σᾶς φτάσουμε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ντεσάν. Μὴ μετατοπίσετε τὰ πράγματα, γιὰτι δὲ θ' ἀργήσουμε. Νὰ συγυριστῇ μόνον ὁ Ρόμπιν λιγάκι, καὶ θάλλθουμε.

Ὁ ὑφυπουργός διάστηκε κι' ἔφυγε πρὶν ν' ἀκούσῃ καὶ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Γάλλου.

Γύρισε τότε αὐτὸς κι' ἐκύτταξε τὸ Ρόμπιν.

—Εἶσαι ἀρκετὰ δυναμωμένος γιὰ νάλλθῃς μαζί μου;

—Καὶ πολὺ! εἶπε ὁ Ρόμπιν, πηγαίνοντας νὰ φρεσκαριστῇ μὲ κρύο νερό.

ΑΦΗΣΕ ΙΧΝΗ Η ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΟΡΝΙΩΝ

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ πλυθῇ ὁ Ρόμπιν, νὰ ξαναζωηρέψῃ καὶ νὰ σιαχτῇ λιγάκι. Στὸ μεταξὺ διώρθωσε κι' ὁ Ντεσάν τὴν τουαλέττα του. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Γάλλος ἔμοιαζε σὰ συμβολαιογράφος ἀπὸ χωριό. Φοροῦσε κι' ἀπὸ κείνα τὰ παλὰ ματογυάλια, ποὺ ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ αὐγοῦ, καὶ τᾶσκετε στὴ μέση τῆς μῦτης του Ὁ Ρόμπιν ἀναρωτιόταν ποῦ εὗρισκε ὁ Ντεσάν ὅλες αὐτὲς τίς φορεσιὲς καὶ πὼς κατάφερνε νὰ μακιγιάρῃ τὸ πρόσωπό του τόσο ταιριαστά.

—Καὶ ποῦ νάβλεπε τί ἔχω ἀκόμα στὸ Παρίσι! τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ντεσάν. Ὅταν θάλλῃς, νὰ μοῦ θυμήσῃς νὰ σοῦ ἀνοίξω τὰ μπαούλα μου. Ὅσο γιὰ τὸ μακιγιάρισμα, πέρασα ἀπὸ σχολὴ εἰδική. Τὰ μαθήματα εἶναι ὑποχρεωτικὰ γιὰ κείνους ποὺ ἀναλαβαίνουν ἐξωτερικὲς ἀποστολές.

Κι' ὁ Ρόμπιν ζήλευε τὴν κατασκοπεῖα τῆς γαλλικῆς διπλωματίας.

—Μόνον τὸ δικό μας ὑπουργεῖο καθυστερεῖ σ' αὐτά, ἔλεγε τοῦ φίλου του. Θὰ δῶ καμμιά μέρα τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ θὰ τοῦ τὰ ἀναπτύξω, θὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀνάγκη γιὰ μιὰ τέτοια σχολή. Θὰ τοῦ φέρω γιὰ παράδειγμα ἑσένα.

—Ἄν καλέσετε ὀργανωτὲς ἀπ' τὸ Παρίσι, νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς!

—Ὅχι, βέβαια! Μὰ θὰ πρέπη νάχουμε συλλάβει τὸ Γυπαετό!

—Γι' αυτό άς μήν άργούμε. Πάμε!

Έτσι, με τ' άστεία τους και γεμάτοι ένθουσιασμό, οι δυο σπόρτομεν ξεκίνησαν για την πλατεία Μπελγκραϊντ. Ο Ρόμπιν αισθανότανε μια άδυναμία σ' όλο του το κορμί, άλλ' ώφειλε να παραδρίσκειται σέ όλα αυτά, για να μπορέση να άντιληφτή κάτι για να δουλέψη το μυαλό του. Η ευκαιρία αυτή ήταν έκτακτη, δέν έπρεπε να την χάση. Το έγκλημα είχε γίνει μόλις πριν από λίγη ώρα... Για να σκοτώσουνε πέντε ανθρώπους και να σηκώσουν όλο το θησαυρό του Μαχαραγιά, θάχε πάει σύσσωμη ό συμμορία. Θα βρίσκανε λοιπόν πρόσφατα ίχνη. Ένα λάθος του Γυπαετού, που δέ θα προλάβαινε να το ξαναδιορθώση, θα μπορούσε να τους φανερώση πολλά πράγματα. Αυτά σκεπτόταν ό Ρόμπιν, κι' άναστήναξε.

Τόν άκουσε ό Γάλλος και ταράχτηκε. Κατάλαβε πώς ό Ρόμπιν έπαυχε, πώς δέ θάντεχε άν τους ξαναπαρουσιαζότανε και καμμιά άλλη περιπέτεια. Και τόν συμβούλεψε πάλι σάν αδελφός:

Ρόμπιν! Δέν είσαι ακόμα αρκετά δυναμωμένος. Δέν ξαίρουμε τι μπορεί να μάς συμβή. Άφυσέ με και πήγαινε να ξεκουραστής. Δέν πρόκειται να συναντήσουμε κεί κανέναν απ' την συμμορία. Ό,τι κι' άν είναι, θα το δώ έγώ. Έχομε πολλά να κάμου με αύριο. Άκου κι' έμένα λιγάκι! Να πω του σωφέρ να γυρίση; Πηγαίνω έγώ με τα πόδια.

—Μή λές άνοησίες! του αποκρίθηκε κείνος, θυμωμένα σχεδόν. Πότε άλλοτε θα μάς ξανατύχη να τους παρακολουθήσουμε άμέσως μετά την πράξι τους; Είναι τόσο φρέσκο το λακούρημα που δέν μπορεί να μη φανερώση κάτι τί. Έξ' άλλου έγώ αισθάνομαι τόν έαυτό μου πολύ καλά.

Και σά να τόκανε για να τόν βεβαιώση, του πρόσφερε τὰ τσιγάρα του κι' άναψε κι' αυτός ένα. Η νικοτίνη του καπνού τόν ζωογόνησε, του ξανάφερε λίγη ευθυμία.

—Δες να του πήρανε και τὰ περίφημα μαργαριτάρια;

—Πολύ το φοβούμαι. Δέ μάς είπε ό ύφυπουργός πώς έσκότωσαν και τους τέσσερεις φύλακες; Πού βρίσκόντουσαν αυτοί, άν όχι κοντά στα μαργαριτάρια; Δέν πιστεύω να τους είχε ό Μαχαραγιάς για να φυλάγουνε μονάχα το κορμί του!

Φαντάστηκαν τόν ινδό βασιληά να κοιμάται μαζί με τους φρουρούς του κι' έγέλασαν... Το αυτοκίνητο σταμάτησε ξαφνικά. Είχαν φτάσει στο σπίτι του Μαχαραγιά. Βγαίνοντας έξω είδανε και τὰ δυο άλλα άμάξια, που στάθμευαν στην πόρτα μπροστά. Το ένα το γνώρισαν, ήτανε το αυτοκίνητο του σέρ Χένρυ. Το άλλο θα περίμενε τόν Έπιθεωρητή, που αντικαταστούσε το Μπλάνταϊς. Τόν θυμήθηκε ό Γάλλος και είπε:

—Θά μάς αξιώση άραγε ό Θεός να έλευθερώσουμε αυτούς τους αιχμαλώτους;

—Χρ! Έκαμε ό Ρόμπιν. Και μούλεγεσ να πάω να κοιμηθώ.

Άλλά σ' έρωτώ: Είναι ζωντανοί, ή μάς παρακολουθούν οι ψυχές τους χωρίς και να μπορούνε να μάς βοηθήσουν;

—Νά ξαίρης, Ρόμπιν, πώς οι κακούργοι δέ λένε φέμματα, παρά μόνο όταν είναι για να παραπλανήσουν το δικαστήριο. Είναι, αλήθεια, παράξενο πώς τους άπομένει αυτή ή άρετή, που λείπει από όλους τους άλλους ανθρώπους, σχεδόν... Δυο γράμματα έστειλε ό Γυπαετός στη Σκότλαντ Γιάρντ, και στα δυο έτόνισε πώς οι αιχμαλώτοι δέ διατρέχουνε κίνδυνο, ένόσω οι άστυνομικοί δέ βλέπουν τους συμμορίτες του. Και το πιστεύω αυτό..

Τους πλησίασε τότε κάποιος άστυφύλακας, που τους έμπόδισε να προχωρήσουν. Είχανε ξεχάσει πώς ήσαν μεταμφιεσμένοι και οι δυο τους. Ο Ρόμπιν παράσταινε ακόμα τόν άμογενή από την Αυστραλία... Έδειξαν τίς ταυτότητές τους. Ο άστυφύλακας τότε τους χαιρέτησε στρατιωτικά και χαμογελώντας.

Ένας άλλος άστυφύλακας, που φύλαγε μέσα απ' την έξω-πόρτα, τους έδειξε σέ ποιά κάμαρα είχαν βρή το δολοφονημένο Μαχαραγιά.

Επήγαν ως την άνοιχτή εκείνη πόρτα και σταθήκανε. Τους άνατρίχιασε ένα φρικτό θέαμα. Συνήλθαν απ' την πρώτη έντύπωσι, προχωρήσανε και πιό μέσα. Στο κρεβάτι άπάνω ό Μαχαραγιάς, με τὰ νυχτικά του ρυχα, έπλεε μέσα στο αίμα. Ο λαιμός του ήταν άνοιχτός. Το λαρύγγι του πετιόταν έξω. Η όψη του είχε το ίδιο χρώμα με το παγωμένο και μελανιασμένο αίμα του. Και σά να μην είχε ίκανοποιηθή ό φονηάς που τόν είδε έτσι, του έμπηξε ακόμα κι' ένα μαχαίρι στην καρδιά και το παράτησε κεί. Ήταν όλο χωσμένο μέσα, ως τη λαβή.

—Τί αίμοδορία! είπε ό Ρόμπιν.

—Αυτή είναι δουλειά του πατριώτη μου, του Λεμουάν, είπε ό Γάλλος. Είναι ό πιό θάρδαρος φονηάς της Γαλλίας. Κι' είναι το σύστημά του αυτό: ν' άνοίγη το λαιμό μ' αυτό τόν τρόπο και να παρατάη ένα μαχαίρι στην καρδιά του σφαγμένου!

—Πρέπει να το πάρη ό έπιθεωρητής το μαχαίρι, χωρίς να σκεπάζη τὰ δαχτυλικά άποτυπώματα του κακούργου.

—Φαντάζεσαι να μήν το ξαίρη αυτό ένας έπιθεωρητής της Σκότλαντ Γιάρντ; είπε ό Ντεσάν. Μα ό Λεμουάν δέν αφήνει δαχτυλικά άποτυπώματα. Έχει εξετάσει κι' ή δική μας άστυνομία τὰ μαχαίρια του Λεμουάν, αλλά ποτέ δέν τὰ βρήκε με άποτυπώματα. Δέν σκοτώνει στα ξαφνικά, είναι δολοφόνος. Προμελετάει το έγλημά του και θάζει γάντια πριν να το έκτελέση.

—Μπορεί να μήν είναι ό Λεμουάν, ώφείλουμε να τὰ εξετάζουμε όλα.

Έδωσαν έπειτα μερικές οδηγίες στον άστυνομικό που φύλαγε σ' εκείνη την κάμαρα, κι' άνέβηκαν να δούν και στο άπάνω πάτωμα. Έξω από μιá πόρτα στεκόταν ό σέρ Χένρυ. Το άντικρυνό φώς τόν χτυπούσε κατά πρόσωπο, κι' έφανέρωνε τη χλωμάδα του υ.

φυπουργού, έδειχνε τόν κρύο ιδρώτα πού τόν περεχούσε.

—Κυτιάζετε και πέστε μου, τούς έλεγε ο σέρ Χένρυ με φωνή πού έτρεμε. Τι λέτε να συνέβη σ'αυτούς τούς ανθρώπους;

Τόν κύτταξαν με άπορία, κι'εκείνος τούς έδειξε, με τó δάχτυλο τήν άντικρυνή κάμαρα. 'Η πόρτα ήταν άνοιχτή. 'Εφύλαγε κι'έκει ένας άστυνομικός. Μαζή τότε προχώρησαν κι'οί δυό τους και μαζή είδανε.

Ξαπλωμένα κατάχαμα ήσαν τέσσαρα πτώματα, πού άνήκανε σε γιγαντόσωμους άντρες. 'Ενα σεντόνι σκέπαζε και τά τέσσερα κεφάλια.

Ο άστυνομικός είδε τήν περιέργεια τών νεοφερμένων και τούς είπε:

—Τούς βρήκαμε και τούς τέσσερεις σωριασμένους σ' εκείνη κει τή γωνιά.

Μά τούς μιλούσε κι' έτρεμε σχεδόν. 'Ηταν κι' αυτός χλωμός και φοβισμένος, όσο κι' ο ύφυπουργός πού δέν ξανατολμούσε να μπή μέσα. 'Ηξαιραν πώς τó σέρ Χένρυ τόν τρόμαζαν ή πολιτικές συνέπειες πού θα άκολουθούσαν αυτό τó έγκλημα, μά δέν καταλαβαίνανε γιατί νάνε κι' ο άστυνομικός έτσι πολύ ταραγμένος.

Όλοι έχασαν τήν ψυχραιμία τους, ψιθύρισε τού Ντεσάν ο Ρόμπιν. Τι να τούς συνέβηκε;

—Κάτι θα τούς φόβισε, λές κι' είδανε τó θάνατο με τά μάτια τους!

Σκύβανε να ξεσκεπάσουν τó πλησιέστερο πτώμα, άλλ' ο άστυνομικός τούς σταμάτησε, βάζοντας ανάμεσα τó χέρι του.

—Καλύτερα να μήν τούς δήτε, έλεγε κι' έστρεψε τó κεφάλι του άπ' τήν άλλη μεριά.

Δέν έδωσαν προσοχή στα λόγια του. 'Ο Ντεσάν σήκωσε τήν άκρη τού σεντονιού. Και φάνηκε τó πρώτο κεφάλι...

Θάλεγε πώς κάποια σούστα τίναξε άμέσως και τούς δυό άνάστροφα. 'Εμειναν για μιá στιγμή σάν άφηρημένοι, έπειτα ο Ντεσάν γύρισε και κύτταξε τó Ρόμπιν. 'Εκύτταξε κι' ο Ρόμπιν τó Ντεσάν, σάν νάχανε μιλήσει, σά να περίμενε ο ένας κάποια άπάντησι άπό τόν άλλο. Και σά να τούς είχανε εξαπατήσει τά μάτια τους, έσκυψαν για να δούνε καλύτερα. 'Ενα κρύο ρίγος τράνταζε τά κορμιά τους.

—Πώς τόν έκαμαν έτσι; είπε με πνιγμένη φωνή ο Ρόμπιν.

Τότε ο Ντεσάν έσυρε τó σεντόνι ως πέρα. . Και τά τέσσερα πτώματα είχαν τά κεφάλια τους όμοια.

—Μόνο ο Θεός τó ξαίρει, τού άποκρίθηκε ο Ντεσάν. Μπορεί κι' ο διάβολος..

Τά κεφάλια εκείνα ήσαν χωρίς πετσά και χωρίς σάρκα. Κάποιο δυνατό δξύ είχε φάει ακόμα και τά κόκκαλα.

..Θάναι κανένα δξύ πού τó ξαίρουν πολύ λίγοι, πρόσθεσε ο Ντεσάν.

—Θά τούς βασάνισανε!

—Όχι, είπε ο Ντεσάν. Δέν βασανιστήκανε. Τά χημικά όγρά είναι καυστικά και ο θάνατος έπέρχεται Πώς... τó λέτε άγγλικά;

Είχε ταραχτή πάλι ο Γάλλος, και ξεχνούσε τίς λέξεις.

—Ακαριαίως, τού είπε ο Ρόμπιν.

—Ναί, έτσι. . άκαριαίως. Τó μαρτυρούν και τά δάχτυλά τους, πού έμειναν όπως ήσαν και ζωντανά. Δέν είχαν κανένα σπασμό. Τó φαρμάκι ή τó υγρό, δέν ξαίρω τί ήταν αυτό τó πράγμα, είσεχώρησε άμέσως ως τó μυαλό και τούς πέθανε μορμιās.

Όλο κάτι θυμόταν κι'ο Ρόμπιν άπ' τήν άνατομία και τή χημεία, μά τέτοια πράγματα δέν τάχε ποτέ διδαχτή. 'Εζήλευε τί γνώσεις τού Ντεσάν. Θα τάχε μάθει κι' αυτά στην προκαταρκτική εκείνη σχολή, για να ξαίρη πώς να προφυλάγεται.

—Θά κοιμόντουσαν, είπε ο Ρόμπιν.

—Δέν ξαίρω. Τó δέβαιο είνε πώς ο Γυπαετός έχυσε τó φαρμάκι του και στούς τέσσερεις συγχρόνως. Γι' αυτό

δέν άκούστηκε καμμιά στριγγλιά, καμμιά φωνή. Δέν άκουσαν οί άστυφύλακες απέξω, άλλά και οί άλλοι έδω μέσα, άπ' τήν άκολουθία τού Μαχαραγιά, δέν άντελήφτηκαν τίποτα.

Τόν ξάπλωσαν στη μέση τής κάμαρας

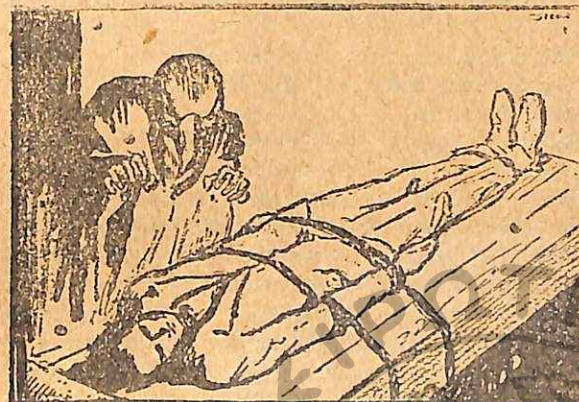
Ο Ρόμπιν ξανασκέπασε τά καμένα κεφάλια με τó σεντόνι κι' έσυρε άπ' εκεί τó Ντεσάν, τραβώντας τον άπό τó μπράτσο.

—Φτάνει, τού είπε. 'Ας αρχίσουμε κάποια δουλειά πού να μπορή να μάς οδηγήση σε μιá λύσι.

Κι' έτσι καταπιάστηκαν πρώτα με ό,τι βλέπανε σ' εκείνη τήν κάμαρα. 'Εξέτασαν τά ντουβάρια, και τó ταβάνι ακόμα, άλλά δέ βρήκανε κανένα ίχνος, πουθενά.

—Δέν τά παρατάμε αυτά στούς άστυνομικούς! είπε έπιτέλους ο Ντεσάν. Αυτοί ξαίρουν καλύτερα άπό μάς. 'Αλλη είνε ή δική μας έργασία. 'Αφήσαμε τó σέρ Χένρυ όλομόναχο...

Τό παραδέχτηκε κι' ο Ρόμπιν, πώς οί άστυνομικοί ήσαν οί

πιό κατάλληλοι για να μελετήσουν τις μικρές λεπτομέρειες... Πήραν λοιπόν απ' έξω τον Υφυπουργό και κλείστηκαν οι τρεις τους σ' ένα δωμάτιο, που ήτανε σά σαλονάκι. Κι' άρχισαν να συσκέπτονται.

—Λοιπόν! είπε ο σέρ Χένρυ. Τι καταλάβατε απ' ό,τι είδατε; Κούνησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους, γιατί δεν ήξαιραν τί να του αποκριθούνε.

—Πού βρίσκονται οι άλλοι Ίνδοι; ρώτησε ύστερα ο Ρόμπιν.

—Τους κλείδωσα όλους στο υπόγειο, είπε ο Υφυπουργός, 'Η περίστασι μ'ας δικαιολογεί για ό,τι μέτρο κι' αν λάβουμε. Ποιός μ'ας βεβαιώνει πώς κανένας απ' αυτούς δεν είχε σπιούνος του Γυπαετού; Έστειλα να τους εξετάσουν, τον καθένα ιδιαιτέρως, και να τους γυμνώσουνε. Μπορεί ανάμεσά τους ν'αναι και δικοί μας, που ν'άχουν μακιγιαριστή και να παρασταίνουν τους Ίνδους. Και τ'ό θέλω αυτό... Ο'α'χωμε επιτέλους και με'ς κάποιο έλαφρυντικό...

—Δαμπρά! είπε ο Γάλλος, τους ρωτήσατε τίποτα;

—Θέλεις να π'ης αν τους άνεκρινα; Μά βέβαια...

—Τι λένε αυτοί οι άνθρωποι;

—Πώς δεν άκούσανε τίποτα... 'Ο Έπιθεωρητής είχε δώσει έντολή στους άστυφύλακες, που φύλαγαν κρυφά απέξω, να τους χτυπήσουν την πόρτα για να βεβαιωθούνε πώς δε συνέβαινε και μέσα κανένα κακό. Έξύπνησαν, ρίξανε τή ματιά τους κι' άντιληφτήκανε τί ληστεία είχε γίνει!... Φαίνονται όλοι τους άληθινά τρομαγμένοι για τους ανθρώπους που χαθήκανε...

Έγινε μια λιγόστιγμη σιωπή. Τό βλέμμα του Υφυπουργού φανέρωνε την έμπιστοσύνη και τις έλπίδες που στήριζε πάνω σ' εκείνους τους δυο. Αυτοί πάλι άναρωτιόντουσαν τί άλλο θα έπακολουθούσε. Έδλεπαν τ'α κατορθώματα του Γυπαετού και ώμολογούσανε, ό καθένας από μέσα του, πώς δεν θα τον πιάνανε τόσο εύκολα όσο τό λογάριαζαν. 'Ο,τι είχαν κάνει ως εκείνη την ώρα, όχι μόνο άκαρπο ήταν αλλά και εύκόλυne τό Γυπαετό στη δουλειά του. Ήταν ένας δαιμόνιος άνθρωπος. Κατώρθωνε να μαθαίνη τί θα γινόταν έναντίον του, πριν ακόμα να τό αποφασίσουνε καλλή-καλά αυτοί οι ίδιοι. Έτσι αυτός τ'α γύριζε όλα σέ όφελός του. Αυτά σκεπτόταν ο Ρόμπιν κι' άπελπιζότανε.

—Μά από πού μπήκανε έδω μέσα; Είπε, σά να μονολογούσε.

‘Ο ύφυπουργός έκαμε κάποιο μορφασμό, αλλά τόσο κωμικό που ο Γάλλος ξερόδηξε για να μη γελάση.

—Δε μπορώ να φαντασθώ άλλο παρά πώς ένας απ' τους Ίνδους έπρόδωσε τον Μαχαραγιά. Μόλις έμάθαμε πώς νοίκιασε αυτό τό σπίτι, έγκαταστήσαμε δώ απέξω μια κρυφή φρουρά. Αυό άντρες φυλάγανε νύχτα μέρα σέ κάθε πλευρά του σπιτιού. Έκτός από τό Μαχαραγιά και την άκολουθία του, δε μπήκε άλλος άν-

θρωπος έδω μέσα.

—Ανεξήγητο, είπε ο Ντεσάν.

—Τού πήρανε και τ'α μαχαριτάρια; ρώτησε ο Ρόμπιν.

—Δεν άφησαν τίποτα, τους άποκρίθηκε, δακρύζοντας σχεδόν, ό ύπεύθυνος ύφυπουργός. Μ'ας τό βεβαίωσαν οι ίδιοι οι...

Άκούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα τους.

—Έμπρός! φώναξε ο σέρ Χένρυ

Ήταν κάποιος άστυνομικός, που χαιρέτισε κι' είπε:

—Μ'ας πληροφορούν από τή Σκότλαντ Γιάρντ, έξοχώτατε:

‘Η λαβή του μαχαριού δεν παρουσιάζει δαχτυλικά άποτυπώματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

—Εύχαριστώ.

—Θέλετε τίποτα;

ΒΙΑΣΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΡΙΣΤΗΝ

—Όχι. ‘Αν σέ χρειαστώ, θα σέ φωνάξω.

‘Ο άστυνομικός άποτραβήχτηκε. ‘Ο Ρόμπιν ~~είπε~~ τον Ντεσάν που κρυφογελούσε, σά ν'άθελε να δείξη πώς αυτός τ'ώξαιρε και τ'ώπε.

—Είναι τρομερό! ξεφώνησε ο Ρόμπιν.

—Σεις του άποκρίθηκε ο σέρ Χένρυ, εξετάζετε τό πράμμα μόνο από την άστυνομική του άποψη. Έγώ όμως βλέπω και πιό πέρα. ‘Ο Μαχαραγιάς αυτός ήταν ένας ύπουλος έχθρος τ'ης ‘Αγγλίας. Έλπίζαμε πώς ό έρχομός του έδω μ'ας έδινε μια εύκαιρία για να τον μαλακώσουμε λιγάκι, να τον φέρουμε κάπως με τ'α νερά μας. Σκεφθήτε τώρα τί θα συμβή! Οι ύπηκοοί του είναι όλοι άνθρωποι δάρδαροι και άπολίτιστοι. Ούτε κι' αυτός ό ίδιος είχε καμμιά μόρφωση, ή καμμιά φυσική ευγένεια άπάνω του. Όταν θα μάθουν οι πατριώτες του πώς έσκότωσαν έδω τό βασιλιά τους, θα λυσάξουν από μίσος. Θα μ'ας εκδικηθούν άλύπητα και σ'α φανερά. Ο'α'χουμε, ασφαλώς, κάποια επανάσταση, που θα δλάψη πολύ τ'α έμπορικά συμφέροντα του τόπου μας. Ο'α'χουμε και πολλά θύματα σ'α μέρη εκείνα... Αμφιβάλλετε πώς οι άρχηγοί τους δεν θα τους φανατίσουν έναντίον των ‘Αγγλων; Αμφιβάλλετε πώς δεν θα εκδικηθούνε τή δολοφονία του βασιλιά τους πάλι με δολοφονίες; Άλλοίμονο στους δικούς μας που βρίσκονται εκεί κάτω!...

—Δεν πρέπει να γίνη γνωστό, πριν λάβετε τ'α μέτρα που επιβάλλονται απ' την περίστασι, είπε ο Ντεσάν.

—Μά ως τότε θαρρείς πώς μπορεί να κρατηθή μυστικό ένα τέτοιο πράμμα; Δυό, τρεις μέρες τό πολύ... Έστερα θα μαθευτή. Μπορούμε να τους κρύψουμε την άλήθεια για πάντα; Φυσικά, θα δημοσιεύσουμε σ'ις έφημερίδες, και θα μηνύσουμε και σ'α διάδοχό του, ό,τι έκάμαμε για την ασφάλεια αυτού του Μαχαραγιά. Ο'α πούμε πώς του προσφέραμε μια σωματοφυλακή, αλλά δεν την δέχτηκε. Ο'α κάμουμε γνωστό πώς φυλάγαμε τό σπίτι του, μ' όλο που κι' αυτό ακόμα δεν τ'άθελε. Ο'α προσθέσουμε πώς για να επι-

χειρήσουμε ν' αποτρέψουμε τὸ κακό, κινδυνέψουμε νὰ χάσουμε δυὸ ἀστέρια τοῦ ἀθλητισμοῦ!...

Ὁ Ντεσάν κι' ὁ Ρόμπιν χαμήλωσαν τὰ κεφάλια τους, ὅταν ἄκουσαν πῶς ὁ σέρ Χένρυ τοὺς ὠνόμαζε ἀστέρια τοῦ ἀθλητισμοῦ! Ἀλλὰ δὲ θέλανε νὰ τὸν διακόψουν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ λέη:

...Δοξαριᾶστε τώρα τὸν πανικό ποὺ θὰ διαδοθῇ στοὺς δικούς μας ἐδῶ. Φανταστῆτε τί θὰ συμβῇ μέσα στὸ Λονδίνο, ὅταν θὰ μαθευτῇ πῶς ἡ ἀστυνομία μας ὄχι μόνο δὲ μπορεῖ νὰ σκορπίσῃ τὴ συμμορία τοῦ Γυπαετοῦ, ἀλλὰ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ προλάβῃ τίς ληστείες, νὰ προστατέψῃ τοὺς κατοίκους!...

Τῆξαιρε αὐτὰ ὁ Ρόμπιν, μὰ τὰ ξανάκουσε καὶ τὰ χώνεψε καλύτερα. Ὁ σέρ Χένρυ εἶχε δίκιο, οὔτε καὶ μεγαλοποιῶσε τοὺς φόβους του. Οἱ Τράπεζες θὰ ὠργάνωναν δικές τους φρουρές, μὰ οἱ κεφαλαιοῦχοι δὲ θὰ τοὺς εἶχαν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη. Θὰ σήκωναν τὰ λεφτά τους καὶ θάφευγαν ἀπ' τὸ Λονδίνο.

—Γιὰ πόσες μέρες μποροῦμε νὰ τὸ κρατήσουμε μυστικό; ρώτησε ὁ Ρόμπιν.

—Σὰς εἶπα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ὑφυπουργός. Δυό, τρεῖς μέρες... Ὅχι περισσότερο.

—Αὐτὸ σημαίνει πῶς πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε τὸ Γυπαετό, σήμερα ἢ αὔριο.

—Δὲ βλέπω τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι.

—Θὰ τὸν πιάσουμε! εἶπε ξαφνικά ὁ Ντεσάν, ποὺ τόσῃν ὥρᾳ ἦταν θυβισμένος σὲ σκέψεις.

—Θὰ τὸν πιάσουμε! πρόσθεσε κι' ὁ Ρόμπιν, λὲς καὶ μάντευε τί θὰ συνέβαινε μέσα σὲ λίγη ὥρᾳ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη.

—Εἶναι ἀξιεπαινος ὁ ἐνθουσιασμός σας τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ σέρ Χένρυ. Μὰ βλέπετε πόσο δύσκολο εἶναι νὰ τὸ πετύχουμε. Ἡ ἀποψινὴ βραδυνὰ μᾶς ἔδινε πολλὰς ἐλπίδες, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πῶς κοντέψαμε νὰ σὲ χάσουμε, Ρόμπιν! Γι' αὐτὸ μὴ λέτε μεγάλα λόγια.

—Πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε καὶ θὰ τὸν πιάσουμε! τοῦ ἐπανέλαβε ὁ Ρόμπιν.

Ὁ ὑφυπουργός γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ κάποιο φόβο. Μήπως τὸ πρόσφατο πάθημά του τὸν εἶχε πειράξῃ στὸ νευρικό σύστημα κι' εἶχε κλονίσει τὴν ἰσορροπία τῆς φαντασίας του; Ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν συμβουλέψῃ, νὰ τοῦ πῇ πῶς ἦταν ἡ ὥρᾳ νὰ πάῃ νὰ ξεκουραστῇ.

Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε, τὸν σταμάτησε ἓνα χτύπημα στὴν πόρτα.

—Ἐμπρός!

Ἦταν ἓνας ἀστυνομικός, ποὺ τοὺς εἶπε:

—Τοὺς ἐξετάσαμε ἐξοχώτατε, δλους. Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μαχαραγιᾶ εἶναι ἀπὸ ἰνδούς γνήσιους καὶ πιστοὺς. Κανέναν ὑποπτο δὲν ἀνακαλύψαμε.

—Διάβολε! ἔκαμε ὁ ὑφυπουργός, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του μπροστὰ στὸν κατώτερό του.

Τῷθελε τόσο πολὺ νὰ παρουσιαζόταν ἓνας προδότης ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως ἦλθε κι' ἓνας ἄλλος νεαρὸς ἀστυνομικός ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ ξεχάσουν τὴν ἀκολουθία τοῦ Μαχαραγιᾶ. Αὐτὸς στάθηκε μπροστὰ στὸ Ρόμπιν καὶ τοῦ εἶπε.

—Ἐπιτέλους, κ. Μέρντοκ! Βρῆκα τὰ ἴχνη τοῦ Γυπαετοῦ. Θέλετε νᾶλλεθε νὰ δῆτε καὶ σεῖς;

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΕΚΠΛΗΞΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Ὁ ἀστυνομικός τοὺς προσκαλοῦσε νὰ δοῦνε τὰ ἴχνη τοῦ Γυπαετοῦ.

Πρὶν ἀκόμα νὰ τοὺς τελειώσῃ τὴν κουβέντα, ἦσαν κι' οἱ τρεῖς ἔξω ἀπὸ τὸ σαλονάκι.

—Ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶμε; φώναξε ὁ Ρόμπιν.

—Στὴ σοφίτα.

—Ἐλα, λοιπόν, νὰ μᾶς οδηγήσῃς.

Κι' ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς μπήκε πρῶτος στὴ γραμμὴ. Προχωροῦσαν στὰ μισοσκότεινα, γιὰ τὸ σπῆτι ἦταν παληὸ κι' ἡ ἠλεκτρικὴ του ἐγκατάστασι εἶχε μεγάλα χάλια. Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα ὁ Ντεσάν μὲ τίς χωριάτικες ἀρβύλες του σκουντούφλησε.

—Προσέχετε, τοὺς φώναζε ὁ ὑφυπουργός, ποὺ ἀκολουθοῦσε τελευταίος καὶ λαχάνιαζε.

Ὁ ἀστυνομικός μπήκε στὴ σοφίτα καὶ τοὺς ἔδειξε, μὲ τὸ δάχτυλό του τὸν φεγγίτη.

—Ἐκεῖ!

—Ποῦ; ἔκαμε ὁ Ρόμπιν.

—Στὸ φεγγίτη!.. Θὰ σὰς βαστῶ τὴ σκάλα, ἀνεβῆτε. Θὰ πεισθῇτε πῶς τὸν ἔχουνε σπάσει αὐτὸ τὸ φεγγίτη. Ἀπὸ δῶ πέρασαν οἱ αἰτιμοί!

Ὁ Ρόμπιν τώρα φοβότανε καὶ τὴ σκιά του ἀκόμα. Δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν. Σκέφτηκε λιγάκι καὶ εἶπε:

—Ἀπὸ δῶ, λοιπόν! Ἐ; Καὶ δὲν τόβαλε ὁ νοῦς μας τόσῃν ὥρᾳ!...

Ὅλοι τοὺς πιά ἀναγνώριζαν τὸ Ρόμπιν γιὰ ἀρχηγό, καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν διακόψῃ. Λαχανιασμένους ὁ ὑφυπουργός, δὲν ἦταν ἀκόμα σὲ θέσι νὰ μιλήσῃ. Ὁ Ντεσάν συλλογιζότανε καὶ σούφρωνε τὸ κούτελό του, μὰ καθὼς ἦταν μακιγιαρισμένος, μὲ τὰ ματογυᾶλια του στὰ μισὰ τῆς μύτης, παρουσίαζε ἓνα κωμικὸ πρόσωπο. Κι' ὁ ἀστυνομικός γιὰ νὰ μὴν τὸν παίρνουν τὰ γέλια, κύτταξε τὸ πάτωμα.

Ὁ Ρόμπιν παρακολουθοῦσε μὲ τὴ φαντασία του πῶς εἶχαν

γίνει τὰ πράγματα: Είναι φανερό! ἔλεγε μέσα του. Για νὰ σπάσουνε τὸ φεγγίτη, θὰ πῆ πὼς ἦσαν ἔξω, στὴν ταράτσα. Ἦλθαν κι' ἐφυγαν ἀπὸ δῶ, γιατί στὴν πόρτα βρισκόντουσαν οἱ ἀστυφύλακες. Αὐτοὶ φύλαγαν τὸ σπίτι ἀπ' ὅλες τὶς μεριές του, ἀπὸ ποῦ σκαρφάλωσαν οἱ ἄθλιοι; Θὰ μπῆκαν ἀπ' τὸ διπλανό, ἢ ἀπὸ κανένα ἄλλο παράπλευρο σπίτι. Δὲ μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μάθουμε αὐτό. Ἡ ξενοικίαστο εἶναι κανένα σπίτι, ἢ αὐτοὶ ἐνοίκιασαν κάποιο ἐδῶ κοντά. Καὶ θὰ τῶπιασαν πρὶν ἀκόμα ν᾿ ἀλλθῇ ὁ Μαχα-ραγιάς. Μοῦ φαίνεται πὼς τῇ φορὰ αὐτῇ κάτι θ' ἀνακαλύψουμε!..

Ἦ ἄστυνομικὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ βαστάῃ τὴν ἀνεμόσκαλα. Εἶδε πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ Ρόμπιν φανέρωσε κάποια χαρά, κι' ἐτόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ:

—Θ' ἀναβῆτε κ. Μέρντοκ;

—Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Ἐβγα μόνος σου ἀπάνω καὶ προσπάθησε νὰ βρῆς ἴχνη, πού νὰ σὲ φέρουν στὸ σημεῖο τῆς ἀφετηρίας τους. Ἀν σκαρφάλωσαν ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ τοὺς δοῦνε οἱ ἀστυφύλακες, θάχουν ἀφήσει σημάδια στὸν τοῖχο. Μπορεῖ νὰ μπῆκαν ἀπὸ ἄλλο σπίτι καὶ νὰ σύρθηκαν ἀπὸ στέγη σὲ στέγη, καὶ τότε θὰ δῆς σκισίματα στὰ κεραμίδια. Ὅ,τι ἀντιληφθῆς, κράτησέ το μυστικό. Ὅχι μὴν τὸ πῆς ὅταν θὰ σὲ ρωτήσω.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῶθελε νὰ κάμῃ κάτι κι' αὐτός. Ἐσπευσε ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα καὶ νὰ χαθῇ ἔξω ἀπ' τὸ φεγγίτη.

Εἶμαι, ἀλήθεια, κουρασμένος, εἶπε ὕστερα ὁ Ρόμπιν στοὺς δυὸ ἄλλους. Μ' ἐπιασε δυνατὸς πονοκέφαλος. Φαντάζομαι πὼς καὶ σεῖς δὲν ἔχετε ὄρεξι νὰ βγοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ κεραμίδια, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι καὶ σκοτεινά.

—Κι' ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου, εἶπε ὁ Ντεσάν. Οἱ συγκινήσεις, ἡ κούρασι, ἡ ἀϋπνία, μ' ἔχουν ἀποκάνει.

Ἄς ἀφήσουμε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐξετάσουν, νὰ συντάξουν μιὰ λεπτομερῆ ἔκθεσι, κι' ἐξακολουθοῦμε τὶς ἐρευνές μας ἀργότερα, ἀφοῦ ἀκούσουμε καὶ τί θὰ μᾶς πῇ ὁ νεαρὸς, πού θάχῃ ὡς τότε παρακολουθήσει τὰ ἴχνη στὴ σκεπή. Τί λέτε, σέρ, Χένρυ;

Ἐσυμφώνησε κι' ὁ ὑφυπουργός, ἀλλὰ μὲ κακὴ καρδιά. Ἦξαιρε πὼς καὶ νὰ πῆγαινε νὰ κοιμηθῇ, δὲν θὰ τὸν ἐπαιρνε ὁ ὕπνος. Οἱ ἄλλοι ὅμως δυὸ εἶχανε δίκιο, ἔπρεπε νὰ ξεκουραστοῦν. Ὁ Ντεσάν ἔδωσε πρῶτος τὸ σύνθημα νὰ φύγουν.

—Σὰς καληνυχτίζω, κύριοι! τοὺς εἶπε. Ποιὰ ὥρα θὰ συναντηθοῦμε, Ρόμπιν;

Σκέφτηκε λιγάκι ὁ Ρόμπιν, πρὶν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

—Μπορεῖς ν᾿ ἀλλθῇς τὸ μεσημέρι, στὴ λέσχη;

—Σύμφωνοι! Καληνύχτα!

—Καληνύχτα!

Ὁ ὑφυπουργός τοὺς ἀκουσε πού ἔδωσαν ραντεβού γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ σκανταλιστήκε.

—Μὰ Ρόμπιν! Ξαίρεις πὼς χάνεται ἔτσι ὅλο τὸ πρωτῆ;

Ὁ Ρόμπιν κύτταξε τὸ ρολόι του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ξαίρετε τί ὥρα εἶναι τώρα; Παρὰ τέταρτο πέντε! Για νὰ ξεκουραστοῦμε πραγματικά, πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε τοὐλάχιστον ἕξη ὥρες. Εἴμαστε τόσο ἀποκαμωμένοι, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, πού δὲν μπορούμε νὰ συλλάβουμε νὰ ὄρνια τοῦ Γυπαετοῦ, ἀκόμα καὶ σπουργίτια ἂν ἦσαν.. Εἶδατε πὼς κι' ὁ Ντεσάν ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς ὥρες. Θὰ σὰς περιμένουμε κι' οἱ δυὸ τὸ μεσημέρι, στὴ λέσχη.

Ὁ σέρ Χένρυ δίστασε νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί του, μὰ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ ἀλλοιώτικα κι' εἶπε:

—Καλὰ, Ρόμπιν! Ὅπως τὸ θέλεις ἐσύ. Ὁ ξέλω νὰ σὰς βρῶ στὴ λέσχη. Μὰ πές μου σὲ παρακαλῶ, τώρα πού τὸ θυμήθηκα: Τί ἤθελες νὰ πῆς λέγοντας πὼς θὰ πιάσης τὸ Γυπαετὸ μέσα σὲ δυὸ μέρες; Μιλοῦσε σοβαρά;

Ὁ Ρόμπιν γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

—Τῶπατε σεῖς, πὼς πρέπει ὡς τότε νὰ τὸν ἔχουμε πιάσει;

—Ναί. Τὸ εἶπα.

—Ἐ, λοιπόν.. θὰ γίνῃ!

—Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς περισσότερα;

—Ὅχι αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἐξοχώτατε!.. Ἄν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

Ὁ σέρ Χένρυ βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι:

—Ἐχῶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, Ρόμπιν! Εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ σ' ὀδηγῇ στὰ δῆματά σου.

—Σὰς εὐχαριστῶ, σέρ Χένρυ!..

Κι' ἔκαμε γιὰ νὰ φύγῃ, μὰ θυμήθηκε κάτι καὶ τοῦ ξαναμίλησε:

—Ἐνα πρᾶμμα πρέπει νὰ σὰς θυμῶσω, σέρ Χένρυ! Μὰς εἶπατε γιὰ κάποια φρουρά ἀπὸ τὸ Ἐντιμπουργκ... Θὰ ἦταν βολετὸ νὰ τοὺς ἔχουμε αὐτοὺς τοὺς ἄντρες ὡς αὐριο; Ὡς ἀπόψε τὸ βράδυ, θέλω νὰ πῶ.

—Θὰ βρίσκωνται χωρὶς ἄλλο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κοντινά μας προάστια, πρὶν νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος.

—Λαμπρά!... Ὁρεβουάρ, λοιπόν, στὴ λέσχη.

—Στάσου νὰ φύγουμε μαζῇ!..

Ἐδωσαν μερικὲς ὁδηγίες στοὺς ἀξιωματικοὺς πού θάμεναν ἐκεῖ, καὶ βγήκαν ἔξω στὸ δρόμο. Ἦταν ἡ ὥρα πού τὰ πουλιά στίς φυλλωσιές ὕμνουσαν τὰ κάλλη τῆς Αὐγῆς, μὰ κι' ὁ ὑφυπουργός κι' ὁ Ρόμπιν εἶχαν ἄλλα βουητά στ' αὐτιά τους.

—Ἐλα, Ρόμπιν! εἶπε ὁ σέρ Χένρυ, προσκαλῶντας τὸ αὐτοκίνητό του τὸν πολύτιμο βοηθό.

—Ὅχι, ἐξοχώτατε! Σὰς εὐχαριστῶ. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνασάνω λίγο καθαρὸ ἀέρα. Ἐνας μικρὸς περίπατος θὰ μ' ὠφελήσῃ.

—“Όπως καταλαβαίνεις. Καλό ύπνο!

—Επίσης!

Ο ύφυπουργός κούνησε το κεφάλι του, σά να του λεγε πώς όσο δεν πιάνεται ο Γυπαετός τόσο δεν τον πιάνει κι' αυτόν ο ύπνος...

Ο Ρόμπιν τώρα βίαζε το βήμα του και προχωρούσε. Ήσαν στιγμές που θάλεγε πώς έτρεχε. Έφτασε στη λέσχη κι' ανέβηκε ίσια στο δωμάτιό του. Έδγαλε άμέσως τὰ ξένα ρούχα που τον στενοχωρούσαν. Άλλ' αντί να πάη κατά το κρεβάτι, πήγε κι' άνοιξε τή ντουλάπα του. Ντύθηκε μ' ένα δικό του κοστούμι, φόρεσε κάποιο τριμμένο έπανωφόρι του, έχωσε ως τ' αυτιά του μιὰ παλγορεμπουμπλικα, δεβαιώθηκε πώς το πιστόλι του ήταν γεμάτο, και ξανακατέβηκε.

Δέν βγήκε απ' τή μεγάλη είσοδο, αλλά πήγε κάτω στο ύπόγειο και πέρασε στο δρόμο από τήν πόρτα τής κουζίνας. Δέν είχε άρχισει ακόμα ή κίνησι στο Λονδίνο. Δέν βρήκε ούτε τράμ, ούτε ταξί. Έτρεξε όμως όσο μπόρεσε και δέν άργησε να ξαναγυρίση στην πλατεία Μπελγκραϊν. Τόν είδε ο αξιωματικός που καθόταν στο κατώφλι τής έξωπορτας κι' άπόρησε.

—Λοιπόν! Βρήκατε τίποτα;

—Όχι, κ. Μέρντοκ! Άκόμα,

—Δέν παρατηρήσατε κανένα άλλο ίχνος;

—Νά σάς πω τήν αλήθεια... Δέν ξανάδα από τότε το Στάντιγκ.

—Στάντιγκ είναι ο νεαρός που ανέβηκε στα κεραμίδια;

—Ναί.

—Καλά. Ξαίρε πώς τώρα πάω κι' εγώ εκεί, μαζή του.

—Καλά, κύριε Μέρντοκ...

Συλλογισμένος ο Ρόμπιν ανέβαινε τὰ σκαλιά άργά-άργά. Η έκφρασι στο πρόσωπό του φανέρωνε άνθρωπο που τον βασάνιζαν αλλόκοτες σκέψεις. Και σάν να επικράτησε ξαφνικά μιὰ απ' όλες αυτές, και τόν έσπρωξε να κάνη πιδ γρήγορα, ο Ρόμπιν ετάχυνε το βήμα του και μπήκε στη σοφίτα. Ρίχτηκε στην ανεμόσκαλα σάν γάτος και σε λίγο ήταν έξω στα κεραμίδια. Έκύταξε δεξιά-αριστερά. Δέν είδε τίποτα. Έξάπλωσε κι' άρχισε να προχωράη, σέρνοντας το κορμί του πάνω στη σκεπή, όπως είχε κάνει απο βραδύς κι' ο Γυπαετός με τὰ όρνια του.

Έκαμε πρώτα μιὰ βόλτα γύρω στο φεγγίτη Παρεξενούτηκε πολύ, γιατί ξεχώριζε χειροπιαστά σημάδια. Δέν πίστευε πώς τὰ όρνια του Γυπαετού θάφηναν τόσο έντονα ίχνη στο διάβα τους. Και στράφηκε κατόπιν προς τὰ πέρα, με τήν έλπίδα πώς θάβρισκε όμοια σημάδια και πάρα κάτω. Άφησε τή στέγη του Μαχα-ραγια κι' επέρασε πάνω από δυο άλλες. Πηγαίνοντας έτσι, εξέταζε προσεχτικά και τις μετόπες των σπιτιών, τις καμινάδες και τους φεγγίτες. Άλλά πέρα από το άνοιγμα εκείνο στη σοφίτα του Μαχαραγια, δέν είδε καμμιὰ άλλη άταξία. Ήσαν όλα κατα-

σκονισμένα και άγχιχτα, και δείχνανε πώς ούτε γάτα δέν πατούσε κει-ψηλά. Άφου, λοιπόν, έρεύνησε και τις δυο άλλες ταράτσες, έγύρισε πίσω για να πάη κι' από τήν αντίθετη μεριά.

Ξανάλθε στο φεγγίτη του Μαχαραγια κι' εξακολούθησε σά φίδι τους έλιγμούς του, μ' ακόμα περισσότερη προσοχή. Είχε ξεμερώσει, κι' ο Ρόμπιν τάβλεπε όλα γρήγορα και καθαρά. Έφτανε έτσι στην τρίτη σοφίτα, μετρώντας απ' το φεγγίτη του Μαχαραγια. Και στάθηκε κει.

—Από δω, λοιπόν, ξετρύπωσαν τὰ όρνια του Γυπαετού! έλεγε μονολογώντας φωναχτά, απ' τή χαρά του. “Όσο γι' αυτό δέν άμφιβάλλω. Έδώ σταματάνε οι περπατησιές τους, κι' ο φεγγίτης αυτός είναι άνοιγμένος. Άλλά τί θα γίνη παρακάτω; Αυτό δέν ξαίρω! Νά μπω μέσα; Νά προχωρέσω στο δάθος του σπιτιού; Το πιστόλι μου τ' έχω, μὰ αν είναι ακόμα εδώ όλοι τους; Όχι! Άφου ο ποντικός δε μπαίνει σε φάκα που μυρίζει από ψοφίμι, θα μπω εγώ δω-μέσα; Όχι!

Και γελώντας, με το περιστροφο πάντα στο χέρι, στράφηκε για να γυρίση πίσω. Άλλά καθώς έπεσε ή ματιά του λιγάκι πιο αριστερά, είδε κάτι κι' άπόμεινε κει να το βλέπη, σάν παραλογισμένος. Κόπηκε και το γέλιο του, κόπηκαν όλα...

Πίσω από μιὰ στενόμακρη καμινάδα, που βάσταζε άπάνω της τρία φουγάρα, πρόβαλλε κάποιο ανθρώπινο πόδι, που φαινόταν ως τόν αστράγαλο μονάχα. Έδλεπε ένα άντρικό παπούτσι, λίγη κάλτσα και λιγάκι απ' το πατελόνι. Το άλλο του κορμιού του τ'όφραζε ή στενόμακρη καμινάδα.

Τόν παρέχουσε ένας κρύος ιδρώτας και στάθηκε άποσβολωμένος για μιὰ στιγμή, που του φάνηκε ολάκερος αιώνας. Κατάλαβε πώς τόση ώρα στερνόταν έκτεθειμένος από παντού, πώς κάποιος τόν είχε παρακολουθήσει. Και το αίμα του πάγωσε... Έκαμε πάλι κουράγιο... Σκοπεύοντας το πόδι εκείνο, εφώναζε:

Παρουσιάσου, όποιος κι' αν είσαι!

Καμμιὰ απάντησι! Το πόδι δε σάλευε!

—Αν δε φανερωθής ώσπου να σου τελειώσω αυτή δω τήν κουβέντα, θα σε πυροβολήσω!...

Όυτε φωνή, ούτε ακρόασι! Το παπούτσι έμενε ακούνητο, λες κι' ήταν κουκλίστικο... Χωρίς να χάνη το στόχο του απ' τήν κάννα του πιστολιού, ο Ρόμπιν άρχισε να σέρνεται, για ν' αντι-κρύση τόν άγνωστο απ' τὰ πλάγια κι' από μακριά... Άλλά μόλις το βλέμμα του έφτανε κι' ως το πίσω μέρος τής καμινάδας, ο Ρόμπιν χαμήλωσε το περιστροφο... Είχε μπροστά του έναν πε-θαμένο! Τόν πλησίαζε δακρύζοντας κι' έννοιθε τή στοργή να τόν πλημμυράη... Έδλεπε: Θά προηγήθηκε κάποια προσπάθεια πριν πέση ο πεθαμένος, γιατί είχε μιὰ αφύσικη στάσι. Το στήθος κι' ή μούρη του άκουμπούσαν στην καμινάδα, που τή γράπωνε με τὰ νύχια του, ενώ τὰ πόδια του ήσαν τεντωμένα χάμω. Κι' είχε

στήν ὠμοπλάτη του ἓνα μαχαίρι, μπηγμένο μέσα-και-μέσα, ὡς τῇ λαβῇ. . Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Στάντιγκ, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ποὺ τὸν εἶχε στείλει ὁ Ρόμπιν νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἔχνη τοῦ Γυπαετοῦ!

Ὁ Ρόμπιν ἀνασηκώθηκε λιγάκι κι' αἰσθάνθηκε πὼς ἔτρεμε. Εἶχε κι' αὐτὸς δὴ τὸ θάνατο ἀπὸ κοντά, πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες. Δὲν ἄντεχε πιά νὰ βλέπῃ ὅλο τέτοια φρικτὰ θεάματα. Κι' εἶχε δὴ τόσα πολλά, τόσο ἀνατριχιαστικὰ πράγματα στὸ σπίτι τοῦ Μαχαραγιᾶ!... Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὴ στιγμὴ γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸ του νὰ λιγοψυχήσῃ. Ἀπεναντίας, ὥφειλε νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ πολὺ σύντομα.

Δὲν ἤθελε νὰ μετατοπίσῃ τὸ νεκρὸ πρὶν νὰ τὸν δοῦνε, ἔτσι ὅπως στεκόταν, οἱ εἰδικοί ἀπὸ τῇ Σκότλαντ Γιάρντ. Ἀλλὰ τὸν ἐξέταξε, δίχως νὰ τὸν ἀγγίξῃ, καὶ ἀνακάλυψε κάτι τί: Σ' ἓνα νύχι τοῦ πεθαμένου εἶχε μπλεχτὴ κάποια μικρούλα κλωστή. Τὴν κλωστή αὐτὴ τὴν πῆρε ὁ Ρόμπιν, μὲ μεγάλη-μεγάλη προσοχή, μὴν τυχόν καὶ τοῦ κορόμπανε, καὶ τὴ φύλαξε στὴν ἀσημένια ταμπакέρα του. Ἀφῆσε ὕστερα τὸ νεκρὸ κι' ἔσπευσε νὰ κατεβῇ ἀπ' τὴν ἐπίφοδες ταράτσες. Ἐστήριξε τώρα ὅλες τὶς ἐλπίδες του πάνω σ' ἐκείνη τὴν κλωστούλα... ἐφώνασε ἰδιαίτερως τὸν Ἐπιθεωρητὴ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ μίλησε:

—Πόσους ἄντρες ἔχεις ἐδῶ, τῇ στιγμῇ αὐτῇ;

—Μόνο τέσσερεις.

—Στείλε τους ὅλους ἀμέσως νὰ σταθοῦν, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ εἶναι δεῦτερο ἀπὸ δῶ, πρὸς τὰ δεξιά. Δυὸ ἄντρες στὴ μιά του πρόσοψι καὶ δυὸ στὴν ἄλλη. Ἄν κανέννας κάμῃ νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα, νὰ τὸν συλλάβουν εὐθύς. Ἄν τοὺς φέρῃ ἀντίστασι, νὰ τὸν ξαπλώσουν χάμω νεκρὸ, χωρὶς νὰ διστάσουν καθόλου. Μὲ κατὰλαδες;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν κύτταξε κι' ἔμενε ἐκστατικός.

—Ναί, κύριε Μέρντοκ! τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐκατάλαβα, καὶ θὰ τὰ ἐξηγήσω στοὺς ἄντρες, ἔτσι ὅπως μοῦ τᾶπατε.

—Τηλεφώνησε στὴ Σκότλαντ Γιάρντ νὰ σοῦ στείλουνε κι' ἄλλους βοηθοὺς, μὲ τὸν ὅπλισμό τους. Ὅταν θὰ ἔλθουν, κάμετε αἰφνιδιασμό. Ψάξτε καλὰ ὅλο τὸ σπίτι καὶ συλλάβετε ὅποιον κι' ἂν βρῆτε. Μὰ καὶ ὑπηρέτρια ἂν εἶναι, νὰ τὴν πιάσετε καὶ νὰ τὴν δέσετε. Κι' ἂμα θάχετε τελειώσει πιά, τότε ἀνέβα μὲ δυὸ ἄλλους ὡς τὰ κεραμύδια ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ. Κυττάξτε πίσω ἀπ' τὴν καμινάδα μὲ τὰ πολλὰ φουγάρα. Θὰ βρῆτε ἓναν νεκρὸ. Γράψε, πρὶν νὰ τὸν μετακινήσετε, τὴ χρειάζουμένη ἐκθεσι. Ἐπειτα, κι' οἱ τρεῖς μαζῇ, σηκώστε τον ἀπὸ κεῖ, σὰν καλὰ ἀδελφία...

Τὸν ἄκουσε ὁ ἐπιθεωρητὴς κι' ἀνατρίχιασε:

—Ποιὸς εἶναι;

—Ὁ Στάντιγκ!

—Τὸν σκότωσαν οἱ κακοῦργοι;

—Ναί! .. Γι' αὐτὸ σοῦ παράγγειλα νὰ τοὺς σκοτώνετε καὶ σεῖς αὐτούς, ἄφοβα.

Ἐχῆσαν πάλι ἓνα παλληκάρι, ποὺ τὸ καμάρωναν ὅλοι μέσα στὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς, γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἐδάκρυσε. Ἐδῆλας τὸ μαντήλι του κι' ἐσκούπισε τὰ βουρκωμένα μάτια του. Συνήλθε ὅμως γρήγορα. Ἐτρεμε ἀκόμα, μὰ ἦταν ἀπὸ μῆσος, κι' ὄχι ἀπὸ συγκίνησι. Ἀνυπομονοῦσε τώρα νὰ ἐκδικηθῇ. Ἀφῆριζε κι' ἐδάγκωνε τὰ χέρια του.

Τὸν εἶδε ὁ Ρόμπιν καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Φεύγω ἐγώ, τοῦ εἶπε. Κάμε ὅπως σοῦ ὑπέδειξα. Δὲ θ' ἀργήσω νὰ ξαναγυρίσω.

Κι' ἔτρεξε νὰ βγῇ στὸ δρόμο. Ἀντάμωσε κάποιο ταξί, μὰ ἦταν τῆς «νυχτὸς» καὶ πήγαινε γιὰ τὸ γκαράζ. Ἀναγκάστηκε νὰ προχωρήσῃ κάμποσο μὲ τὰ πόδια, ὥσπου νὰ βρῇ ἓνα ἄλλο.

—Τράβα ἴσια γιὰ τὴν δὸδ Χάμπστεντ, εἶπε διαστικὰ στὸ σωφὲρ καὶ κρύφτηκε στὴ γωνιά τοῦ ἀμαξιοῦ.

Σὲ λίγο ὁ Ρόμπιν ἐμπαινε πάλι ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου τὸν εἶχαν βγάλει ἀναίσθητο πρὶν λίγες ὥρες. Βρῆκε τὸν ἐπιθεωρητὴ, ποὺ φύλαγε μαζῇ μὲ κάτι ἄλλους ἀστυφύλακες τὸ σπίτι καὶ τὸν ρώτησε.

—Εἶδατε τίποτα;

—Τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε κείνος μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο. Ἄν δὲν ἐβλεπα τὰ κομμένα σύρματα, θὰ στοιχημάτιζα πὼς δὲν πάτησε ἄνθρωπος ἐδῶ μέσα. Εἰστε βέβαιος πὼς ὁ Κόρακας μπηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο; Δὲν δείχνει σὰν νὰ τὸ βίλασε κανένας ἀπέξω.

—Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὸ πιστέψουμε πὼς ἀπὸ κεῖ ἦλθε. τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρόμπιν, κάνοντας ἓναν ἀνεξήγητο μορφασμό. Ἐκτὸς κι' ἂν ἔχητὴ δύναμι νὰ περνᾷ μὲς ἀπὸ τὰ γτουβάρια Ἐγὼ εἶχα κολλημένα τὰ μάτια μου πάνω στὴν πόρτα, ὅλην τὴν τὴν ὥρα.

—Δὲν ξαίρω τί νὰ φανταστῶ! Χρόνια καὶ χρόνια ἔχω σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, μὰ ποτὲ δὲν μοῦ παρουσιάστηκε τέτοια περίπτωσι. Ἄν δὲν ἦταν καὶ τὸ χάλασμα στὸ ἤλεκτρικὸ κύκλωμα θάμμενα μὲ τὴν πεποθήσι πὼς καὶ σεῖς κι' ὁ κύριος Ντεσάν γινήκατε θύματα κάποιας ἀσυνείδητης αὐτοῦποβολῆς.

Ὁ Ρόμπιν δὲν τοῦ ἔδωσε ἀμέσως ἀπάντησι. Τοῦ πρόσφερε τσιγάρο κι' ἄναψε κι' αὐτὸς ἓνα. Κάπνιζαν χωρὶς νὰ μιλάνε.

Μιὰ στιγμὴ ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶδε τὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ Ρόμπιν καὶ τοῦ εἶπε;

—Πρέπει ν' ἀναπαυθῆτε!

—Καὶ σὺ τὸ ἴδιο, καὶ ὅλοι. Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀφήνει ὁ τρισεκατάρτος Γυπαετός!

—Σᾶς καταλαβαίνω! Τὸν παρακολουθατε κι' ἀπὸ κάπου

άλλου;

— 'Από παντού. 'Ερχόμουν με την ελπίδα πώς κάτι θα μου λεγες από τα τόσα που εξέτασες δω μέσα. Παρατήρησες καλά και στην αύλη;

— Δεν έμεινε πέτρα που να μην την κυττάξω! Το ίδιο και με τα ντουδάρια, και με τα πατώματα. Μά και φάντασμα νάτανε. πάλι θ' άφηνε κάποιο ίχνος στο διάβα του!

Τότε ο Ρόμπιν πήρε ύφος έμπιστευτικό και του είπε.

— Πρόσεξε να με καταλάβης. Είναι κανένas άξιωματικός στη Σκότλαντ Γιάρντ που να μην άκουσε ακόμα για το Γυπαετό και τη συμμορία του;

— 'Ο επιθεωρητής σ' έφτηκε κάμποσο και του άπάντησε.

— Ποιός λίγο, ποιός πολύ, δλι μας ανακατευτήκαμε στην καταδίωξη αυτής της συμμορίας. Μά είναι κι' ένας, ο Τζώνσον, που λείπει δδομάδες τώρα στο Χάμπσερ. Πήγε για κάποια κλοπή που έγινε σ' ένα αγρόκτημα. Αυτός, ασφαλώς, δεν έχει ιδέα για όλα αυτά. Τόν περιμένουμε να γυρίση σήμερα. Μπορεί να βρίσκεται κιόλας στη Σκότλαντ Γιάρντ.

— 'Ωρατα!... Θα σου αναθέσω, λοιπόν, μιá σπουδαία δουλειά. 'Εγγυάσαι για την έχεμύθεια του Τζώνσον;

— Είναι ένας πολύ σοβαρός άντρας.

— Εύτυχώς!.. 'Ακουσε!...

— 'Εδγαλε τότε την άσημένια ταμπακέρα του και την άνοιξε.

— 'Ο επιθεωρητής δεν έβλεπε μέσα τσιγάρα κι' άπορούσε.

— ...'Εχω μιá μικρούλα κλωστή εδώ...

— 'Α! έκαμε ο επιθεωρητής, που άρχισε να καταλαβαίνει.

— ...Θά τη δώσης εσύ στο Τζώνσον, για να του την εξετάσουν σαν κάτι που σχετίζεται με την κλοπή στο Χάμπσερ. Πέστου πώς είναι από μιá ξένη έρευνα, ιδιαίτερη. Δεν πρέπει να γνωρίζη πώς προέρχεται απ' την υπόθεσι του Γυπαετού, ή της συμμορίας του. Και θά μείνη ή εξέτασι αυτή σαν ένα μυστικό των δυό σας.

— 'Ο επιθεωρητής άπόμνε έκστατικός, άλλ' έσπευσε να ήσυχάση το Ρόμπιν, λέγοντας:

— Δε θά μάθη κανένas τίποτα.

— ...Θέλω να την πάη στον ειδικό, που χειρίζεται το μικροσκόπιο, κι' ύστερα να τη δώση στο χημικό. Μου χρειάζεται να ξαίρω το χρώμα της κλωστής, και σέ τη φορεσιά πάνω ήτανε ύφανμένη... 'Αρμήνεψε το Τζώνσον να με φωνάξη απ' το τηλέφωνο, εϋθύς μόλις πάρη την πληροφορία αυτή. Μά θά πρέπει να με καλέση από κάποιο κίosκι του δρόμου, κι' όχι απ' τη Σκότλαντ Γιάρντ, ή από κανένα παράτημά της. Πέστου πώς διαζομαι πολύ να μάθω το άποτέλεσμα.

Κι' επaráδωσε την κλωστή στον επιθεωρητή, που την έκαμε κόμπο στο μαντήλι του, και του ξανάπε:

— Σας βλέπω πολύ χλωμό, κ. Μέρντοκ! Δεν είναι προτιμότε.

ρο να ξεκουραστήτε λιγάκι; Θα πω στο Τζώνσον να σας καλέση απ' το τηλέφωνό σας στη λέσχη.

— 'Ο Ρόμπιν κούνησε λυπημένα το κεφάλι του:

— Θάσσουνα και σύ ίδιος με μένα, αν είχες νοιώσει στο λαιμό σου τα νύχια του Γυπαετού!...

— 'Αναψαν πάλι τσιγάρο. Και του πρόσθεσε:

— ...'Εμεινα άραγε για πολλή ώρα άναίσθητος; Θάταν μισή απ' τα μεσάνυχτα, το πολύ μιá παρά τέταρτο. όταν ήλθε από πίσω μου ο Γυπαετός... Τόν άπασχόλησα με τα λόγια μου όσο μπόρεσα, αλλά για πόσο;... Εαίρεις τι ώρα ήταν όταν σας παρουσιάστηκε ο κ. Ντεσάν, κάτω στο υπόγειο;

— Μά θάταν πάνω-κάτω δυό ή ώρα.

— Δυό; 'Ωστε τόν καθυστέρησα το Γυπαετό περισσότερο απ' όσο ενόμισα. 'Αν δεν έφτανε κείνη τη στιγμή ο κ. Ντεσάν, θάμουνα τώρα πεθαμένος!

— 'Ο επιθεωρητής έκαμε για να γελάση:

— Μου φάνηκε πώς ο κ. Ντεσάν σας είχε για πεθαμένο, όσο σας σήκωνε στη ράχι του. 'Εκανε σαν παλαδός απ' τόν καϋμό του! Δεν τόν άδικώ, γιατί με βρήκε σέ κακό χάλι, και γιατί κι' ο ίδιος είχε χτυπηθί απ' το Γυπαετό κι' είχε ζαλιστή. Και θά πιστευε, ασφαλώς, πώς ο Γυπαετός

δριςκόταν άκόμα μέσα στο σπίτι!

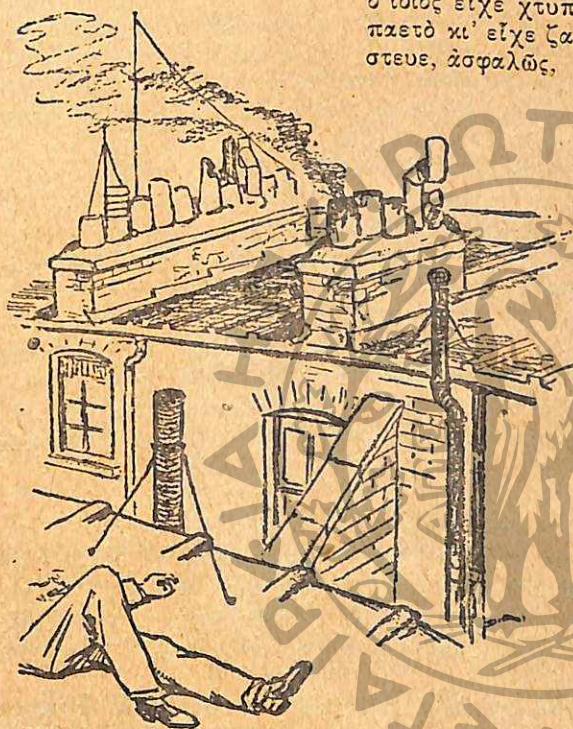
— Και μολαταύτα! Είχε μεγάλο θάρρος.

— 'Εγώ τώρα πρέπει να φύγω, φρόντισε γρήγορα για την κλωστή, όπως σου είπα.

— Θα πάω να δω άμέσως το Τζώνσον στη Σκότλαντ Γιάρντ.

— Πές του πώς διαζομαι ν' άκούσω το άποτέλεσμα.

— Μένετε ή-συχος.

Είχε μπροστά του έναν πεθαμένο!

—Εὐχαριστῶ.

Καὶ χωρίσανε γιὰ νὰ πάη ὁ καθένας στὴ δουλειά του. Ὁ Ρόμπιν προχωροῦσε καὶ συλλογιζόταν. Ὁ θάνατος τοῦ Στάντιγκ ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα μεγάλο πρόβλημα. Ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία του τὴν ταρατσα μὲ τὰ κεραμίδια, τὴν καμινάδα τὸ μαχαιρωμένο πτώμα. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀναπαραστήσῃ τί εἶχε συμβῇ ἀπάνω κεῖ, στὰ ψηλά... Ὁ Γυπαετός θάχε μείνει σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι... Μὰ ἐνοίωσε τὸ Στάντιγκ νὰ πλησιάζῃ στὸ φεγγίτη; Γιατί δὲν τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ κάτω; Δὲν τοῦ ἦταν ἀσφαλέςτερο νὰ τὸν σκοτώσῃ μέσα στὸ σπίτι; Ἄν εἶδε πῶς ὁ Στάντιγκ ἀνακάλυψε τὸ μέρος καὶ στράφηκε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους, γιατί νὰ μὴν φύγῃ τότε κι' αὐτός;.. Λογικὸ θὰ ἦταν ἂν ὁ Γυπαετός ἀπόφευγε νὰ δώσῃ καὶ ἄλλῃ ἀφορμὴ, εὐθὺς μετὰ τὰ κακουργήματα στὸ σπίτι τοῦ Μαχαραγιά.. Εἶχε δοσκήσῃ τὰ πεινασμένα μάτια του στὸ αἷμα κι' εἶχε χορτάσει, ἀλλὰ θὰ ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ κι' ἄλλον καινούργιο φόνο... Τὸ πιθανώτερο ἦταν πῶς ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὁ Γυπαετός κρυβότανε πίσω ἀπ' τὴν καμινάδα. Ὁ Στάντιγκ θὰ πῆγε νὰ κυττάξῃ κατὰ κεῖ, κι' ὁ Γυπαετός τὸν χύμηξε. Ἡ κλωστή, στὸ νύχι τοῦ σκοτωμένου μαρτυροῦσε πῶς εἶχε γίνει κάποια πάλῃ...

Πόσο δύσκολο τοῦ ἦταν νὰ φτάσῃ σ' ἓνα βέβαιο συμπέρασμα! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ρόμπιν βίαζε τόσο πολὺ τὴ φαντασία του. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ τὸν κούραζε πολὺ. Γιὰ ν' ἀπομακραινῇ τὸν ὕπνο, ποὺ ὅλο γύριε κι' αὐτὸς νὰ τὸν κυριέψῃ, ἐκάπνιζε τῶνα σσιγάρο πάνω στ' ἄλλο.

...Ὅστε τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ Γυπαετός, ἢ κάποιος ἄλλος συμμορίτης του, θρυσκόταν ἀκόμα ἐκεῖ-κοντά!... Ἐνῶ αὐτοὶ μὲ τὸν ὑφυπουργὸ συζητοῦσαν στὸ σαλονάκι τοῦ Μαχαραγιά! Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν ἔχουν φύγῃ ὅλοι οἱ κακούργοι, ἀφοῦ ἡ δουλειὰ τους στὸ σπίτι τοῦ Ἰνδοῦ εἶχε τελειώσει ἀπὸ πολὺ πρὶν;..

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σταμάτησαν οἱ στοχασμοὶ τοῦ Ρόμπιν, ὅταν ἔφτασε καὶ πάλι στὴν πλατεῖα Μπελγκραϊν. Πηγαίνοντας κατὰ τὴν πόρτα τοῦ Μαχαραγιά, ἔρριχνε καὶ λοξὲς ματιεὲς πρὸς τὸ παράπλευρο σπίτι τοῦ Γυπαετοῦ. Μὰ τῷδελεπε κατὰκλειστο. Δὲν θάχε γίνει ἀκόμα ὁ αἰφνιδισμός. Προχωρῶντας ἀπάντησε τὸν ἐπιθεωρητή.

Λοιπόν;

Ὁ ἀστυνομικὸς κούνησε μ' ἀπελπισία τὸ κεφάλι του.

—Ἐκτελέσαμε τίς διαταγές σας, κύριε Μέρντοκ! Μᾶς ἤλθε ἡ ἐπικουρία ἀπ' τὴ Σκότλαντ Γιάρντ. Κάμαμε τὸν αἰφνιδισμό. Δὲν ἀφήσαμε τίποτα ἀνεξέταστο. Μὰ οὔτε ἄνθρωπο δρῆκαμε, οὔτε ζῶο, οὔτε κανένα ἄλλο πρᾶμμα. Μόνο ὁ φεγγίτης στὴν ταρατσα εἶναι πειραγμένος.

Μιά βαθεῖα ἀπογοήτευσι συνεπῆρε τὸν κουρασμένο Ρόμπιν.

—Σηκώσαμε καὶ τὸ Στάντιγκ, τοῦ πρόσθεσε ὁ ἐπιθεωρητής.

Ὁ Ρόμπιν δὲν τοῦ ἔδινε καμμιά ἀπάντησι. Ἦταν θυσιζόμενος στοὺς συλλογισμούς του. Στὸ τέλος ἔστρεψε τὰ μάτια του, κύτταξε μὲ παράξενο ὕφος τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν ρώτησε:

—Φύλαγες καὶ σὺ ἐδῶ, πρὶν ἀκόμα νᾶλθῃ ὁ Μαχαραγιά;

—Ναί! Ἐγὼ ἀνάλαβα τὴ φρουρὴσι τῆς κατοικίας του ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.

—Δὲν παρατήρησες νὰ γίνεταί καμμιά κίνησι σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι;

Ἦταν τέτοια ἡ ἐρώτησι αὐτῇ, ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς στενοχωρήθηκε.

—Νὰ σᾶς πῶ, ἔλεγε, κι' ὅλο σταματοῦσε. Μόνο χεῖς τὸ βράδυ ἀντελήφτηκα κάτι, λὲς καὶ δεχόντουσαν καλεσμένους σὲ δείπνο. Καὶ τῶπα μάλιστα στὸν Κότρελ, ὅταν εἶδα τὸ ὠραῖο αὐτοκίνητο ποὺ στάθμεψε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα... Νὰ τὸς ὁ Κότρελ!

Κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκαμε νόημα στὸν Κότρελ νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Ἦταν κάποιος ὑπαξιωματικός, ποὺ θὰ τὸν ἐπαιρνε γιὰ μαθητὴ ἂν δὲ φοροῦσε τὴ στολή του. Ἀλλ' ἦταν λεβεντόπαιδο. Τὰ μάτια του φλογίζανε σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

—Θὰ τὸ γνῶρίζεις αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ἂν τὸ ξανάβλεπες; ρώτησε τὸν Ἐπιθεωρητὴ ὁ Ρόμπιν.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε κεῖνος χαμογελῶντας. Ἄν κι' αὐτὰ τὰ Ρόλς-Ρόις εἶναι ὅλα ἓνα σκαρί. Ἦταν ἀπ' τὴ μάρκα ποὺ τὴν προτιμοῦνε ἡ κυρίες; Λουσόξο κι' ἀνοιχτόχρωμο.

—Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δρῶ! πετάχτηκε κι' εἶπε ὁ Κότρελ μὲ παιδιᾶστικο ἐνθουσιασμό.

—Μπορεῖς; ἔκαμε ἀμφιβάλλοντας ὁ Ρόμπιν. Μπράβο σου ἄλλὰ πῶς;

—Δὲν ξαίρω γιατί, ἔλεγε ὁ νεαρός, καὶ τὸ πρόσωπό του κοκκίνιζε. Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ, καθὼς ἔπεσε τὸ μάτι μου στὴν πινακίδα, μοῦρθε ἡ ἰδέα νὰ γράψω τὸν ἀριθμὸ του...

—Μπᾶ! ἔκαμε ὁ Ρόμπιν, κρύβοντας ὅσο μποροῦσε τὴ χαρὰ του. Δεῖξε μᾶς τον.

Τότε ὁ Κότρελ ἔδγαλε τὸ ἀστυνομικὸ του σημειωματᾶριο καὶ τοὺς διάβασε:

—ΧΥ50550.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τοῦρθε ζαλάδα τοῦ Ρόμπιν. Ἐτρίκλισε, τὰ γόνατά του λυγίσανε, ἔκαμε γιὰ νὰ πέσῃ. Τὸν ἀγκάλιασε ὁ Ἐπιθεωρητὴς καὶ τὸν συνεκράτησε. Ἐτρεξε κι' ὁ Κότρελ καὶ τοῦ φερε μιὰ καρέκλα. Ὁ Ρόμπιν ἐκάθισε, μὰ ἔτρεμε σύγκορμος. Ἦταν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, πὺλ κίτρινο κι' ἀπ' τὸ σούφρανο.

—Εἰστε πολὺ κουρασμένος, κύριε Μέρντοκ! τοῦ εἶπε ὁ Κότρελ. Μόνο ἓνας καλὸς ὕπνος θὰ σᾶς ξεκουράσῃ.

—Δὲν εἶναι τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ρόμπιν, προσπαθῶντας νὰ ψευτογελάσῃ. Μὴν ἀνησυχῆτε, θὰ μοῦ περάσῃ. Σᾶς εὐχαριστῶ. Ἐχουν πειραχτῇ τὰ νεῦρα μου, ἀπ' τὸ περιστατικὸ ποὺ

μουλάχε με τὸν Κόρακα. Σὰς βεβαιώνω πὼς αἰσθάνομαι πάλι καλὰ τῇ δυνάμει μου...

Ἦταν ἀληθινὰ γενναῖος ὁ Ρόμπιν. Εἶχε μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἀντοχή. Μὰ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐβλεπε τὰ πράγματα γύρω του νὰ χορεύουνε. Ἐλεγε ψέμματα. Ἡ ζαλάδα του δὲν ἦταν ἀπ' τὸ πάθημά του μετὸν Κόρακα. Κάτι ἄλλο τοῦ συνέβηκε... Τοὺς ἄκουσε νὰ λένε γιὰ ἓνα γνωστό του ἀμάξι... Μήπως ὁ Κότρελ εἶχε διαδάσει κακὰ τὸν ἀριθμό;... Μὲ τὸ γυναικεῖο Ρόλς-Ρόις, ποὺ τὸ θαύμασε ὁ ἐπιθεωρητής, εἶχε πάει κι' αὐτὸς περίπατο, πολλὰς φορές. Ἐχρησίμευε, λοιπόν, καὶ γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν ὄρνων;... Εἶχε σταματήσει, νὰ δουλεύῃ τὸ μυαλὸ τοῦ Ρόμπιν, γιατί τὸ αὐτοκίνητο ἐκεῖνο, ὅπως τοῦ τὸ περιγράφανε καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό, ἦταν ἡ Ρόλς-Ρόις τῆς Λουέλλας!

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΖΕΤΑΙ

Δὲν ἤθελε ὁ Ρόμπιν νὰ τὸ σκέπτεται, πὼς ἡ Λουέλλα ἔθετε τὸ ἀμάξι τῆς στὴ διάθεσι τοῦ Γυπαετοῦ καὶ τῆς συμμορίας του. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ κι' ἄλλοιῶτα. Ἐπρεπε νὰ τρέξῃ ἀμέσως, νὰ ἐξετάσῃ, νὰ μάθῃ. Πῶς! Ἡ Λουέλλα ἦταν συμμορίτισσα τοῦ Γυπαετοῦ; Μποροῦσε ποτὲ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα; Τὸ ἄγνὸ ἐκεῖνο κορίτσι δοῖτο ἓναν κακοῦργο; Καὶ πόσες φορές δὲ συζητήσαν οἱ δύο τους γιὰ τὴν αἰμοδορία αὐτοῦ τοῦ ληστή! Ἡ Λουέλλα, λοιπόν, τὸν ἐξαπατοῦσε...

Κι' ἐγύρισε ξαφνικὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν ὑπαξιωματικό:

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ τὸν ἀριθμό, Κότρελ;

— Ναί, κύριε Μέρντοκ!

— Τί ἀκριδῶς χρῶμα εἶχε αὐτὸ τ' ἀμάξι;

— Τὸ ὄλο του ἦταν κίτρινο ἀνοιχτό. Τὰ φτερά του μόνον ἦσαν λιγὰκι πιὸ σκούρα, με μαῦρες ρόδες...

Δὲν τοῦμενε πιὰ καμμιά ἀμφιβολία τοῦ Ρόμπιν, γιατί ἤξειρε πὼς τὸ ἀμάξι τῆς Λουέλλας ἦταν μοντέλλο, πὼς δὲν εἶχε βγῇ ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο ἄλλο ὅμοιο μ' αὐτό... Ἐκύτταξε τότε τὸ ρολοῖ του. Ἦταν ἐπὶ τὴν ὥρα, πρωί... Πόσα πράγματα δὲν τοῦχαν συμβῇ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ εἰκοσιτετράωρο! Καὶ τί θὰ ἐπακολούθοῦσε τώρα;...

Ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Μοῦ φαίνεται εἶπε στοὺς ἀστυνομικούς, πὼς πρέπει ν' ἀκούσω τὴ συμβουλή σας. Θέλω νὰ πάω νὰ ξαπλώσω λιγὰκι στὸ κρεβάτι μου. Ἐχουμε νὰ κάμουμε ἄλλο τίποτα αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Ὁχι, κύριε Μέρντοκ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιθεωρητής. Ὅ,τι ἦταν γιὰ νὰ γίνῃ, ἔγινε. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν τύχῃ κανένα ἔκτακτο θὰ σὰς τηλεφωνήσω,

— Ναί, σὲ παρακαλῶ! Θὰ εἶμαι στὴ στρατιωτικὴ λέσχη. Ἄν λείψω ἀπ' ἐκεῖ, θὰ σοῦ πῇ ἡ Σκότλαντ Γιάρντ σὲ ποῖο μέρος θὰ

δρίσκωμαι.

— Καλὰ, κύριε Μέρντοκ! Πιστεύω πὼς θάχετε τὸν καιρὸ ν' ἀναπαυτῆτε ἀρκετά. Ἐγὼ θὰ μείνω. Μπορεῖτε ν' ἀπασχολήσετε τὸ αὐτοκίνητό μας μετὸν σωφὲρ του, γιὰ ὅση ὥρα θέλετε.

— Εὐχαριστῶ...

Κι' ἐστὶ ὁ Ρόμπιν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του τῆς λέσχης. Δὲν ἐξάπλωσε στὸ κρεβάτι, γιατί αἰσθανόταν τὰ νεῦρα του σὲ μεγάλη διέγερσι. Κι' οὔτε θὰ ἡσύχαζε ἂν δὲν τελείωνε τίς δουλειές του ὅλες. Γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, ἔκαμε κάτι πιὸ πρόχειρο: Ἐπλυνε καλὰ τὸ κορμί του ὅλο με ζεστὸ νερό, κι' ἤπιε ἓνα δυναμωτικὸ ζουμί. Ἐυρίστηκε ὕστερα κι' ἐφρεσκάρισε.

Ἦθελε ν' ἀναβάλῃ ὅσο τὸ δυνατόν τὴν συνάντησί του μετὰ τῇ Λουέλλᾳ. Ἐβλεπε, μετὰ τὴ φαντασία του, τὴ λυπημένη μορφὴ τῆς. Ἡ ἔκφρασί τῆς τοῦ φανέρωνε ἓνα πικρὸ παράπονο. Κι' ὁ Ρόμπιν ἔκλεινε τὰ μάτια του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεχάσῃ, γιατί εἶχε νὰ σκεφθῇ καὶ γι' ἄλλα πράγματα. Δὲν κακόβαζε γιὰ κανένα. Τοῦ χρειαζόντουσαν ὅμως ἀποδείξεις καὶ γι' αὐτὲς τίς ἀποδείξεις θὰ δούλευε τώρα. Ἐνοιῶθε πὼς δὲν θὰ ἡσύχαζε ἀλλοιῶτα, καὶ διαζόταν νὰ τελειώσῃ τὴν τουαλέττα του γιὰ ν' ἀρχίσῃ τίς καινούργιες του ἐνέργειες. Καμμιά φιλία δὲν θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸν σταματήσῃ. Κακὰ ἔκανε νὰ ὑποπτευεταί τῇ Λουέλλᾳ πρὶν ἀκόμα νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ λόγια τῶν ἀστυνομικῶν. Ἀλλὰ ἂν τὴν εὕρισκε ἐνοχῇ, δὲν θὰ δίσταζε νὰ τὴν καταγγεῖλῃ.

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις στὸ κεφάλι εἶχε ἀρχίσει νὰ γδύνεται γιὰ νὰ πλυθῇ, καὶ μ' αὐτὲς ἀπόφαγε καὶ ξαναβγήκε στὸ δρόμο. Ἦταν ἀκόμα πολὺ πρωί. Τὸ ρολοῖ του ἔδειχνε ὀκτῶ καὶ δέκα.

Ἡ πρώτη του ἐνέργεια ἦταν νὰ ἐπισκεφτῇ κάποιον συνομηλικό του, ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ στὴ λέσχη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶχε ἀκόμα ξυπνήσει. Σηκώθηκε ὅμως ἀπ' τὸ κρεβάτι μετὰ μεγάλη προθυμία, κι' ὑποδέχτηκε τὸ Ρόμπιν σὰ φίλο, σὰν ἓναν γνῶριμό του. Θὰ κουδέντιασαν πάνω-κάτω μισὴ ὥρα. Στὸ τέλος γελάσανε κι' οἱ δύο, κι' ἔσφιξαν τὰ χέρια τους σὰ νὰ κλείναν καμμιά συμφωνία.

Βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ, ὁ Ρόμπιν φώναξε ἓνα ταξί, κι' εἶπε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τῆς Λουέλλας. Τὸ σπίτι τῆς φιλενάδας του ἦταν σὲ μιὰ πολυκατοικία μετὰ πολλὰ πατώματα. Ὁ Ρόμπιν μπήκε στὸ ἀσανσὲρ καὶ τὸ σταμάτησε στὸν τρίτο ὄροφο. Ἡ ὀνηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ τὸν καταλάβαινε τὸν Ρόμπιν ἀπ' τὸ χτύπημά του. Φαίνεται ὅμως πὼς ἐκεῖνο τὸ πρωί τῆς ἐπέισε τὸ κομπιὺ τοῦ κουδουνιοῦ κάπως ζωηρότερα, γιατί τοῦ παρουσιάστηκε τρομαγμένη. Δὲν ἐπερίμενε πὼς θάταν αὐτὸς κι' ἐσάστισε ὅταν τὸν εἶδε.

— Σεῖς εἶστε κ. Ρόμπιν; Μὲ φοβίσατε!

— Φοβήθηκες; Γιατί!

— Μοῦ κόψατε τὴ χολή μου πρωί—πρωί μετὰ τὸ κουδούνι—

σμά σας!

— Έχεις δίκιο..., Συγγνώμη!... Σηκώθηκε ή δεσποινίς Λουέλλα;

— Όχι. Μά έχει ξυπνήσει. Της πήγα το γάλα της στο κρεβάτι. Θέλετε να την ειδοποιήσω πώς ήλθατε;

— Όχι!

Κι' έπροχώρησε να πάη να μπή στην κάμαρα της Λουέλλας. Τόν είδε ή ύπηρέτρια κι' έτρεξε να τον σταματήσει. Ήλθε και στάθηκε ανάμεσα σ' αυτόν και στην πόρτα λέγοντας:

Μά κ. Ρόμπιν! Δεν σάς επιτρέπεται να..!

— Δεν μου επιτρέπεται; της είπε και την έσπρωξε από μπροστά του, λιγάκι θάναυσα. Συγγνώμη, Ρόζα! Έχω κάτι σπουδαίο ν' αναγγείλω στην κυρά σου.

Κι' ανοίγοντας την πόρτα χωρίς να χτυπήση, μπήκε μέσα. Ακούστηκε τότε μια στριγγλιά απ' το κρεβάτι. Και σέ λίγο:

— Ρόμπιν! Πώς έτόλμησες; Έδγα άμέσως έξω!

Της απάντησε μ' ένα χαμόγελο μόνο, κι' απόμεινε να βλέπη ζαλισμένος. Η κοπέλλα μισόγυμνη, με λυμένα μαλλιά, ήταν άνασηκωμένη πάνω στο κρεβάτι κι' άκουμπούσε το δίσκο με το γάλα στα γόνατά της. Έτσι, δεν μπορούσε να σύρη ψηλότερα τα σκεπάσματα. Εκείνος την κύτταζε κι' ένοιωθε το αίμα του να χτυπάη στα μελίγρια.

— Φύγε, Ρόμπιν! Θα με κάμης να μπήξω τα κλάματα!

— Συγγνώμη, Λουέλλα! της έλεγε χαμογελώντας. Για να παρουσιάζομαι μ' αυτό τον τρόπο, υπάρχει κάποια αίτια. Είμαι πολύ διασπασμένος και θάθελα.

Τότε ή Λουέλλα τον πρόσεξε περισσότερο κι' άντελήφτηκε πόσο πολύ χαλασμένη ήταν ή ψυχή του. Τό μετάνιωσε πού τον προπήρε στην άρχή και τον διέκοψε:

— Τι έπαθες κι' είσαι έτσι; Τι έχει ο λαιμός σου; Είσαι άρρωστος;..

Τό ύφος της, τό βλέμμα, ό τόνος της φωνής της, και όλα, μαρτυρούσαν καθαρά πώς τον άγαπούσε και τον πονούσε.

...Μή μ' κυττάζεις έτσι, δέ θέλω! Πές μου, τί σου συνέδηκε;

Ήθελε ό Ρόμπιν να την πλησιάση, να την άρπάξη στην άγκαλιά του, να τη σφίξη άπάνω του. Μά δεν έπρεπε να τό κάμη. Κι' έχαμήλωσε τό βλέμμα του.

— Σε παρακαλώ, Ρόμπιν, βγές έξω! του ξανάπε κείνη.

Τή φορά αυτή ό Ρόμπιν συμμορφώθηκε με την έπιθυμία της άγαπημένης του. Έφευγε απ' την κάμαρα κι' άκουγε τή Λουέλλα πού του μιλούσε:

— Σ' εύχαριστώ. Δέ θ' άργήσω. Κάθησε στην τραπεζαρία.

Πές στη Ρόζα να σου φέρη ό,τι γουστάρεις...

Εκείνος έκλεισε την πόρτα. Βρέθηκε πάλι με τή Ρόζα, πού

ήταν θυμωμένη μαζί της.

— Έννοια σου, Ρόζα! της είπε σέ τόνο φιλικό. Της κυράς σου δέν της κακοφάνηκε, γιατί έσύ να θυμώνης; Θα δής πού θάλλη σε λίγο να συζητήσουμε.

Έκαταλάβαινε κι' αυτός πώς έλεγε άνοησίες, μά σάν τι άλλο μπορούσε να πη σ' εκείνο τό άγριοκόριτσο; Αυτός τώρα πετούσε απ' τή χαρά του, κι' ώμολογούσε πώς ώφειλε να ζητήσει συγγνώμη κι' από την άγαπημένη του, κι' από τή Ρόζα. Ό αίφνιδιασμός στην κάμαρα της κοπέλλας του άπόδειξε μέσα σέ λίγες στιγμές ό,τι ποθούσε. Αν την θάραινε κι' ή παραμικρή ένοχή, θα τό καταλάβαινε αυτός με την πρώτη ματιά. Την ήξαιρε καλά την άγαπημένη του. Κάθε της έκδήλωσι ήταν άληθινή απ' την καρδιά της. Δέ θα μπορούσε να του φερθή μ' αυτό τον τρόπο άν κάποια τύχη την έκαιγε από μέσα της.

Άλλά να πάλι ό κακός δαίμονας πού τον κυρίευε. Η Λουέλλα ήταν θεατρίνα! Ό κόσμος όλος την θαύμαζε για την τέχνη της. Μπορούσε να παίξη και τό δυσκολώτερο ρόλο, στην έντέλεια! Μά ό Ρόμπιν ένοιωθε πώς ήταν ένα κακό δαιμόνιο πού τούδαζε στο νού αυτές τίς σκέψεις, για να τον τυραννάη. Και τοδιωχνε απ' τό κεφάλι του. Αυτός θάδινε πίστι μόνο σ' ό,τι θα άντιλαμβανόταν με τίς δικές του, τίς φυσικές του αισθήσεις.

Η Ρόζα τον ρώτησε άν θάπαιρνε καφέ ή τίποτ' άλλο.

— Όχι, Ρόζα, της άποκρίθηκε. Εύχαριστώ. Έχω φάει. Φέρε μου μόνο τό τασάκι για τα τσιγάρα.

Εκάθησε κοντά στο παράθυρο, για να διασκεδάξη με την κίνηση του δρόμου. Κι' έκάπνιζε, για να καθαρίζει τό μυαλό του απ' τίς κακές, τίς άνεπιθύμητες ιδέες. Η Λουέλλα δέ θ' άργούσε ναλθθ, τούχε δώσει τό λόγο της γι' αυτό.

Και πράγματι, ή κοπέλλα, μπήκε ξαφνικά στην τραπεζαρία, πιδ όμορφη και πιδ έλκυστική παρ' ότο την ήξαιρε ως τώρα ό Ρόμπιν. Είχε ρίξει άπάνω της μια λεπτή μεταξωτή ρόμπα, πού φανέρωνε τίς πλαστικές γραμμές του κορμιού της. Άλήθεια τό διασπαστικό της ντύσιμο την έδειχνε πολύ ώραία. Με τα μαλλιά τεντωμένα προς τα πίσω, έξεσκέπαζε τό θείο μέτωπο, άυστηρά γαληνεμένο, πού έκανε μια παράξενη άντίθεσι με τα μάτια της. Είχε μεγάλα, αισθηματικά μάτια, ρωμαντικά όπως είναι σ' όλες τίς νόστιμες έγγλέζες, γεμάτα μια τρυφερότητα έγκάρδια. Ένα μέρος από τό μαυράδι τους ήταν σκεπασμένο από τό πάνω ματόφυλλο κι' αυτό έκανε τή γοητεία της σχεδόν άκαταγώνιστη. Ήταν όλη μια δροσιά, κι' ό Ρόμπιν την καμάρωνε σά λιμασμένος, έτοιμος να πέση στο πάτωμα γυρεύοντας με κλάματα συχώρησι και οίκτο.

Τόν είδε κι' εκείνη, και κατάλαβε πώς κάτι έκτάκτο τούχε συμβή:

— Φλίνεσαι, άγαπητέ μου, σάν πιωμένος.

‘Ο Ρόμπιν τίναξε τὸ κεφάλι του κι’ ἐγέλασε. Ἦταν ἀστεῖο νὰ τὸν παίρνη γιὰ μεθυσμένο, ὅστερα ἀπὸ ὅσα εἶχε τραθήξει κείνη τῇ νύχτα!

— Μὴ μὲ παραξηγήης, τοῦλεγε μὲ γλυκὸ παράπονο. Θέλω νὰ βρῶ κάποια δικαιολογία γιὰ τὸ φέρεσίμ σου. Πῶς ἐκκαμες αὐτὰ τὰ φοβερὰ σημάδια στὸ λαιμό σου;

— Ἀκουσε, Λουέλλα! τῆς εἶπε μὲ ὕψος σοβαρό. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα μιὰν ἄλλη φορά, ὅταν θὰ εὐκαιρῶ Δὲν ἔπαθα τίποτα σοβαρό. Συχώρεσέ με γιὰ τὴν ἀδιαντροπιά μου. Εἶχα λόγο γιὰ νὰ φερθῶ ἔτσι. Ὅχι, δὲν εἶμαι πιωμένος! Ἐχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Μπορεῖς νὰ μὲ πιστέψης μ’ αὐτὰ τὰ λίγα ποῦ σοῦ λέω;

Ἡ κοπέλλα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκαμε σὰ νὰ δίσταζε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Ναί! τοῦ εἶπε σὲ γλυκὸ, ἀπαλὸ τόνο. Ὅ,τι μοῦ λὲς ἐσύ τὸ πιστεύω.

‘Ο Ρόμπιν ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

— Σ’ εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου!... Κι’ ἐγὼ πιστεύω ὅ,τι ἀκούω ἀπὸ τὰ χεῖλή σου... Πές μου, σὲ παρακαλῶ, σὲ ποιὸν ἐδᾶνεῖσες τὸ αὐτοκίνητό σου χθὲς τὸ βράδυ;

Ταράχτηκε ἡ κοπέλλα μὲ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐρώτησι, κι’ ἀπόσυρε ἀπότομα τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του. Ὁ Ρόμπιν τὴν ἔνοιωσε ποῦ ἀναντινάχτηκε, εἶδε τὸ ἐλαφρὸ ρόδισμα στὰ μάγουλά της.

— Θᾶθελα κι’ ἐγὼ νὰ τῷξαιρα! εἶπε ἡ Λουέλλα.

— Τί νᾶξαιρες... Τί θέλεις νὰ πῆς Λουέλλα; Σοῦ μιλῶ πολὺ σοβαρά. Μὴν παίζης μὲ λόγια αὐτὴ τῇ στιγμῇ... Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο.

— Δὲν παίζω μὲ λόγια. Σοῦ λέω τὴν καθαρὴ μου σκέψι. Ζητοῦμε κι’ οἱ δυὸ νὰ μάθουμε τὸ ἴδιο πράμμα.

‘Ο Ρόμπιν τὴν κύτταζε μὲ μάτια πλατειὰ ἀνοιχτά. Τοῦ χαμογέλασε ἐκείνη κι’ ἔσκυψε ποῖο κοντά του γιὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Καλέ μου, Ρόμπιν! Ἦμουν ἄυπνη ὅλη τὴ νύχτα σχεδόν. Μόλις μ’ ἔπαιρνε λιγάκι ὁ ὕπνος, ἔβλεπα φρικτὰ πράγματα. Ὁνειρευόμουν πῶς ἄνθρωποι κακοὶ ἐρχόντουσαν νὰ μὲ πάρουν ἀπ’ τὴν κάμαρά μου. Ἐτρόμαζα καὶ ξυπνοῦσα μὲ ρίγος. Ποτὲ δὲν ἔνοιωσα τόσο φόβο στὴ ζωὴ μου, μ’ ὅλο ποῦ ἦταν ἓνα ὄνειρο. Μὰ τῷδλεπα καὶ τὸ ξανάδλεπα. Δὲν μπορούσα νὰ τὸ υποφέρω περισσότερο, καὶ σηκώθηκα ἀπ’ τὸ κρεβάτι...

Τοῦ μιλοῦσε, κι’ ἡ ἀνάσα τῆς ἔχανε τὸ ρυθμὸ τῆς.

.. Δὲν κύτταξα τὸ ρολόι, καὶ δὲν ξαίρω νὰ σοῦ πῶ τί ὥρα ἦταν. Αἰσθανόμουν ἓνα δᾶρος στὴν καρδιά μου, καὶ τὸ λαρύγγι μου στέγνωσε καὶ μ’ ἔκαιγε. Ἦταν ἓνας φοβερός ἐφιάλτης ποῦ μὲ τυραννοῦσε, καὶ ποθοῦσα νᾶχα κάποια συντροφιά τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, γιὰ νὰ κουδεντιάσω, νὰ ξεχάσω. Δὲν ἤθελα ν’ ἀνησυχίσω τὴ Ρόζα, κι’ ἀνοιξα τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φρεσκάρω τὸ κε-

φάλι μου μὲ δροσερὸ ἀέρα. Ἦσαν ὅλα κατασκότεινα, δὲν εἶχε χαράξει ἀκόμα ὁ ἥλιος...

Ἀκούμπησε τότε τὸ τρεμάμενο χέρι τῆς στὸ γόνατο τοῦ Ρόμπιν, ποῦ τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν ξεθαρρέψῃ.

— Σ’ ἀγαπῶ, Λουέλλα! Λέγε μου. Σ’ ἀκούω.

Στεκόμουν ὀρθὰ κι’ ἔβλεπα τὰ ἄστρα, ποῦ μοῦ φαινότουσαν σὰν καλοὶ σύντροφοι. Κι’ ἀλήθεια, μὲ παρηγορήσανε, μὲ ἡσύχασαν. Ἐψυχράμην. Γύρισα κι’ εἶδα τὸ κρεβάτι μου, κι’ ἐγέλασα μὲ τὸν παιδιάτικο φόβο ποῦ μ’ εἶχε κυριέψῃ. Στράφηκα νὰ

κλείσω τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ξαναπέσω στὸ κρεβάτι. Δὲν ξαίρω πῶς μούρθε κείνη τὴν ὥρα κι’ ἔσκυψα νὰ κυττάξω στὸ δρόμο. Κι’ εἶδα κάτι ποῦ μ’ ἐξέπληξε.

Ἀσυνείδητα ἡ κοπέλλα χαμήλωνε τὸν τόνο τῆς φωνῆς της. Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴν ἀκούῃ, ὁ Ρόμπιν χαμήλωνε τὸ κορμί του κι’ ἔριχνε μπρὸς τὸ κεφάλι του.

... Ἦταν

... Ἦταν ἓνα πουλὶ, ἓνα αὐτοκίτρομακτικὸ ὄρνις...

... νητο, ὁλοτε-

λα ὁμοιο μὲ τὸ δικό μου, ποῦ ἐρχόταν νὰ σταμάτησῃ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ χιτρινοῦ ἐδῶ.

Κι' όταν έπλησίασε και στάθηκε στο φως τής πόρτας, ξεχώρισα καλά και το χρώμα του... Δεν πίστεψα πώς ήταν το δικό μου άμάξι. Ένόμισα πώς το έργοστάσιο έδγαλε κι' ένα δεύτερο ίδιο μοντέλο, και στενοχωρήθηκα λιγάκι... Για πέντε χρόνια δέ θ'άβαφαν έτσι άλλο άμάξι τής μάρκας αυτής. Μας τώπανε, το θυμάσαι;

— Ήταν, Λουέλλα, το δικό σου αυτοκίνητο!

— Τό ξαίρω!... Περίμενε να σου τ'α πω όλα... Βγήκε από μέσα μια κοπέλλα, που κάτι παράγγειλε του σωφέρ κι' ύστερα προχώρεσε στην είσοδο. Τό αυτοκίνητο στράφηκε τότε κι' έφυγε... Καθώς τραβήχτηκα απ' το παράθυρο, πήρε το μάτι μου τ'α πορτοκάλια, πουχαν μείνει αποβραδός στο πιάτο, κι' έπιασα να παστρέψω ένα. Μούρθε έτσι ή όρεξι να ξεπλύνω το στόμα μου με λίγο κονιάκ, που θ'α μου χαλάρωνε τ'α νεύρα και θ'α μου ευκόλυνε τόν ύπνο. Κι' επέρασα δώ στην τραπεζαρία, ν' ανοίξω το μπουφέ... Γονάτισα να πιάσω το μπουκάλι απ' το κάτω ντουλαπάκι, και τότε άκουσα έναν ήχο παράξενο για κείνη την ώρα. "Εμπάξαν στο γκαράζ κάποιο αυτοκίνητο!... Χαίρεις, από τούτο το παράθυρο βλέπει κανένας όλη την αυλή με τίς ρεμίζες...

Κι' έπήρε το Ρόμπιν απ' το χέρι, για να τόν πάη ως το παράθυρο και να του δείξη.

... Έπείστηκα, λοιπόν, πώς ήταν το δικό μου αυτοκίνητο, γιατί πιά το διέκρινα καθαρά με τ'α μάτια μου, και είδα πώς ο σωφέρ το τακτοποίησε στη ρεμίζα μου!

Ο Ρόμπιν την έβλεπε σαστισμένος. Δεν τολμούσε να τής ανοίξη την κουβέντα για τόν Κόρακα ή το Γυπαετό.

— Γιατί με κυττάξεις έτσι; τόν ρώτησε πάλι.

— Άπορώ με την άδιαφορία σου.

— Κακό είναι, δέν αντιλέγω... Μά δέν είναι και πρωτάκουστο!

— Ποιό, έκαμε κείνος, σ'αν παραλογισμένος.

— Τό ίδιο συνέβηκε και με τή Μπέττυ, την καρατερίστα του θιάσου μας. Την χαίρεις...

— Δέ σε καταλαβαίνω.

— Κι' εκείνης ο σωφέρ τή νύχτα τής έπαιρνε το αυτοκίνητο κι' έκανε κούρσες για λογαριασμό του. Τόν έδιωξε, όπως μου πε...

Τι περίεργο! Δεν είχε πάει καθόλου ο νους του στο σωφέρ τής αγαπημένης του. Ο Ντέντ αυτός του ήταν σχεδόν άγνωστος.

Κι' άξαφνα, ενώ συλλογιζόταν και ζάρωνε το πρόσωπό του, ανατινάχτηκε από χαρά.

— Θεέ μου, θεέ μου! ξεφώνησε, λές και τόν θάμπωσε κάποια λάμψη. Πόσα, πόσα πράγματα έξηγοούνται τώρα!

Η Λουέλλα δέν τόν κατάλαβε. Σηκώθηκε κι' έκαμε για να βγή απ' την τραπεζαρία, λέγοντας:

— Δέ βαστιέμαι! Πάω να κάνω μια προκαταρκτική ανάκρισι τής Ρόζας.

— Στάσου, Λουέλλα! Στάσου!

Ο τόνος τής φωνής του ήταν επιτακτικός. Η Λουέλλα στάθηκε άξαφνα σμένη. Εγύρισε και τόν κύτταξε με παράπονο, γιατί πιά κατάλαβε πώς κάτι τής έκρυβε.

— Τι τρέχει, Ρόμπιν;

Ο Ρόμπιν σκέφτηκε πολύ πριν να τής απαντήσει. Η κοπέλλα αυτή δέν ήταν μια άπλη φιλενάδα του. Την αγαπούσε, θ'α την έκανε άργότερα γυναίκα του.

Άρχισε, λοιπόν, να τής λέη μέσες-άκρες.

— Λουέλλα!.. μ'ην π'ης ούτε λέξι στο Ντέντ ή στη Ρόζα για το αυτοκίνητό σου. Η όργάνωσι του Γυπαετού είναι τόσο μεγάλη και ισχυρή, ώστε δέν μπορούμε να χαίρουμε ως που φθάνουν οι διακλαδώσεις της. Στη συμμορία αυτή μπορεί ν' άνήκουν άνθρωποι που δέν τούς βάξει ο νους μας. Καταλαβαίνω πώς το χρήμα ρέει άφθονο απ' τα ταμεία τής πανούργας συντροφιάς. Μά όταν συλλάβουμε τόν άρχηγό, τότε όλοι αυτοί θα πέσουν σ'αν από σεισμό. Θα τούς πιάσουμε όλους μέσα σε μια μέρα...

Η κοπέλλα τόν άκουγε με μεγάλη προσοχή.

... Δόξα τω Θεώ! Είμαι τώρα βέβαιος πώς πολύ γρήγορα θα χωμε στα χέρια μας τόν Γυπαετό με τ'α επικίνδυνα όρνια που τόν περιστοιχίζουν. Όσο για τ' άλλα, τ'α διασπαρμένα δώ και κει μπορεί να σκορπίσουν, μά στο τέλος θα πιαστούν κι' αυτά... Έχω, λοιπόν, το λόγο σου πώς δέ θα μιλήσης σε κανέναν;

Η κοπέλλα δίστασε λιγάκι πριν να τού άποκριθή:

— Ναί, φίλτατε! Άφού το θέλεις εσύ, θα τ'α κάμω. Άλλ' είναι γελοίο να πηγαίνη ο νους σου και στη Ρόζα ακόμα! Την έχω χρόνια κοντά μου και...

— Χαίρω, έσπευσε να την διακόψη ο Ρόμπιν. Κι' ο ύφυπουργός και οι άλλοι το ίδιο φρονούσαν για την υπηρεσία τους: πώς δέν ήταν δυνατό να ύπαρχη προδότης στους κόλπους τής Σκότλαντ Γιάρντ. Και όμως!... Γίνεται προδοσία κι' από κει ακόμα!... Μά μου φαίνεται πώς τόν χαίρω τώρα αυτόν τόν προδότη... Γι' αυτό θέλω να προσέχης και ν'άσαι πολύ επιφυλακτική στα λόγια σου.

— Ναί, αγαπητέ μου! είπε κείνη, με ύφος που έδειχνε την ύποταγή της. Άλλά δέν μούπες τί άφορμή σούδωσε το αυτοκίνητό μου. Είδες τόν Ντέντ να κάνει τίποτα;

— Εύχομαι, για το καλό του, να μ'ην ήταν αυτός που το ώδηγούσε. Άν το πήγε ως εκεί και τ'άφερε πίσω πάλι ο ίδιος, τότε άσφαλώς είναι κι' αυτός ένα μέλος τής άτιμης συμμορίας... Λουέλλα! χθές τή νύχτα έγινε μια μεγάλη ληστεία με μια πεντάδιπλη δολοφονία! Το αυτοκίνητό σου μεταφερε έναν απ' τούς συμμορίτες! Με κατάλαβες τώρα;

— Ρόμπιν!... Ήταν ο Γυπαετός;

— Ναί!

Η Λουέλλα ανατρίχιασε. Έτρεμε σ'αν το ψάρι. Την ήσύχα-

σε ο Ρόμπιν και στο τέλος της είπε:

—Θά τ'όθελα πολύ νά μπορούσα νά μείνω σήμερα μαζί σου. Μά πρέπει νά σ' αφήσω. Μὲ περιμένουν ἐκεῖ οἱ ἀξωματικοὶ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ. Θά σέ ξαναδῶ, ἀν ὅχι σήμερα, αὐριο χωρίς ἄλλο. Μὴν κάνεις ἀταξίες!

—Θάμαι φρόνιμη! τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας, ἀλλὰ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Κι' ἔτσι ἔφυγε ὁ Ρόμπιν καὶ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Λουέλλας, γιὰ νά ξαναγυρίσει στὸ δωμάτιό του τῆς λέσχης. Τώρα στὴν ἐπιστροφή του ἦταν πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ ὅταν ἐπῆγαινε στῆς φιλενάδας του. Θά ἦταν ὅμως τόσο ἡσυχος ἀν ἄκουγε καὶ τὰ τελευταῖα της λόγια, ἀφοῦ τὸν ἐχαιρέτησε κι' ἐκλείσει τὴν πόρτα;...

—Καλὰ...Καλὰ, λατρευτό μου παλληκάρη! Θέλεις νάμαι ἔξω ἀπ' ὅλα αὐτά... Δὲν μοῦ λές τίποτα, γιὰ νά μὴ μπορῶ νά συντελέσω σέ κάτι, νά μὴ μπορῶ νά σέ βοήθῃ. Φοβάσαι μήπως ἐκτεθῶ, καὶ βρεθῇ κανένας νά μὲ χτυπήσει. Τὸ ἴδιο φοβάμαι κι' ἐγὼ γιὰ σένα. Θά πάω, λοιπόν, μοναχὴ μου νά μάθω. Θά σέ βοηθήσω μ' ὅ,τι τρόπο μπορέσω, κι' ἂς μὴ σ' ἀρέσει αὐτό!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Ὁ Ρόμπιν ἔφτασε στὴ λέσχη περασμένες δέκα. Ἐπῆγε ἴσια στὸ καμαρίνι τοῦ τηλεφώνου καὶ μίλησε μὲ τὸ Παρίσι. Ἐνόμιζε πῶς τὸ Κέντρο θ' ἀργοῦσε νά τοῦ δώσῃ τὴ γραμμὴ, κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ ὅταν μετὰ λίγη ὥρα ἄκουσε τὴ φωνὴ ἀπ' τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Κι' ὅταν ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ καμαρίνι, τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ζωνερὴ χαρά.

Μπήκε ὕστερα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἰσόγεια σαλόνια τῆς λέσχης, ὅπου ἐδιάλεξε τὴν πιὸ παράμερη γωνιά γιὰ νά καθήσῃ. Καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις καὶ σὲ στοχασμούς.

Ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του κι' εἶδε πῶς εἶχε καιρὸ γιὰ νά πάῃ κάπου καὶ νά ξαναγυρίσει.

Ἐμπῆκε, λοιπόν, σ' ἓνα ταξί κι' ἄρχισε νά γυρίξῃ στὰ μεσιτικά γραφεῖα. Ἐπῆγαινε νά μάθῃ ποῖος εἶχε νοικιάσει τὸ σπίτι ἐκεῖνο, παράπλευρα τοῦ Μαχαραγιά. Ρωτοῦσε δῶ, ρωτοῦσε κεῖ, μὰ κανένας δὲν ἤξαιρε νά τοῦ πῇ. Ἐφτασε ἐπὶ τέλους καὶ στὸ μέρος πῶς πρεπε...

Ναί, αὐτοὶ ἀντιπροσώπευαν τὸ σπίτι ἐκεῖνο στὴν πλατεῖα Μπελγκραϊνθ. Τί κρίμα! Τῶχαν πιὰ δώσει σὲ κάποιον ἄλλο. Ὅχι, δὲν ἦταν πολλὲς μέρες, καμμιά δεκαπενταριά. Ναί, θάχε κουβαλήσει τώρα τὰ πράγματά του. Λυπόντουσαν πολὺ, ἀλλὰ ὁ κανονισμὸς τοῦ γραφείου δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νά δώσουν προσωπικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν ὑπενουκιστὴ. Μποροῦσε νά πάῃ νά μάθῃ ὁ ἴδιος ἀπ' ἐκεῖ...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἦταν ἀπασχολημένος, θάπρεπε ὁ κύριος νά πάρῃ σειρὰ γιὰ νά τὸν δῇ. Πῶς... Ὁ κύριος ἦταν ἀπὸ τὴ Σκότλαντ Γιάρντ; Καὶ γιὰτὶ δὲν τοὺς τῶπε;

Κι' ἔτσι ὁ Ρόμπιν προχώρησε καὶ πρὸ μέσα, γιὰ νά μιλήσῃ μὲ τὸ γενικὸ προϊστάμενο. Ἦταν ἓνας ἡλικιωμένος κύριος, μακρὺς-μακρὺς κι' ἀδύνατος. Ἐτσι πρὸς ἔγερνε τὸ κεφάλαιό του, φαινόταν ἡ σοφὴ ἐργασία ποῦχε γίνῃ γιὰ νά στρωθοῦνε στὸ κρανίό του δίκαια οἱ πλαϊνὲς τρίχες, ποῦχαν ἐπιστρατευτῇ γιὰ τὴν προκάλυψι τῆς φαλάκρας. Αὐτὸς ἦταν ὁ Σμιθ...

Κύριος ἦ κυρία; Μιὰ νέα. Μποροῦσε νά τοῦ τὴν περιγράψῃ; Εὐχαρίστως; Ἐανθὰ μαλλιά, σκοῦρα. Χρῶμα μελὶ πρὸς τὸ ρόδινο. Τὰ μαλλιά της; Ναί, ἦσαν κι' αὐτὰ καστανά, μὰ ξέθωρα, ποῦ φαινόntonτουσαν σὰν ξανθὰ. Γερὸ καὶ μεστωμένο κορίτσι, ὡμορφο καὶ δροσερό. Ἐλκυστικὴ; Ναί, ἐξαιρετικὰ γοητευτικὴ...

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Σμιθ!

Θά σὰς πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, πρόσθεσε ὁ γενικὸς προϊστάμενος, πρόθυμος πάντα νά ἐξυπηρετῇ τὴν ἀστυνομία. Φαινόταν καὶ πολὺ πλούσιος. Δὲν νοιαζότανε γιὰ τὰ λεφτά. Ἐπροπλήρωσε μιὰ ἐξαμηνία, χωρὶς νά μοῦ ζητήσῃ νά κάμω τὴ συνηθισμένη ἐκπτώσι. Τὸ αὐτοκίνητό της ἦταν «Ρόλς-Ρόις» πολυτελέστατο

—Τί μέρα ἦταν;

—Χρμ!... Ὁ καττάξω τὸ βιβλίο μου... Ἐχω σημειώσει: ἡμέρα Τετάρτη. Ὅχι αὐτὴ ποῦ μὰς πέρασε, τὴν προηγούμενη.

—Εἶχε πρῶνὴν παράστασι! μουρμούρισε ὁ Ρόμπιν.

Πῶς εἶπατε;

—Ὅχι, τίποτα... Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Σμιθ!

—Παρακαλῶ! Μήπως συνέβηκε καμμιά ἀταξία;

—Ἄ, ὅχι! Ἄλλος εἶναι ὁ σκοπός μου... Σὰς εὐχαριστῶ. Χαίρετε! εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ρόμπιν.

Κι' εἶχε δίκην νά χαμογελάσῃ. Ἐξακρίβωνε κάτι πολὺ σπουδαῖο. Καθυστέρησε ὅμως μὲ τὸν κύριο Σμιθ, καὶ τώρα διαζότανε. Ἐανῆλθε στὴ λέσχη ἀκριβῶς μεσημέρι. Τὸν εἶδε ὁ πορτιέρης καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάποιος κύριος σὰς περιμένει πάνω. Θά τὸν ὁρῆτε στὸ καπνιστήριο.

—Ἡλικιωμένος;

—Ὅχι, μεσόκοπος. Ἐνας μὲ φαβορίτες.

—Τὸν ξαίρω... Θά μὲ ζητήσῃ καὶ κάποιος ἡλικιωμένος κύριος. Πές του πῶς τὸν περιμένω.

—Μάλιστα, κύριε!

Στὸ καπνιστήριο ἦταν ὁ Ντεσάν. Κι' ἀλήθεια, ὁ μελαχρινὸς Γάλλος, μὲ τίς φαβορίτες του, ἀποτελοῦσε μιὰ χτυπητὴ παραφωνία ἀνάμεσα στὰ ξυρισμένα καὶ ροδομάγουλα ἐγγλεζοπαῖδα. Ὁ Ρόμπιν πῆγε ἴσια στὸ τραπέζι τοῦ φίλου του.

— Καλημέρα, αγαπητέ!
— Πού ήσουν; Δεν κοιμήθηκες;
— Κοιμήθηκα λιγάκι. Βγήκα να ζεσταθώ στον ήλιο. Έδω απέξω ήμουνα.

— Πώς πάει το κεφάλι, σου πέρασε;
— Ούτε το αισθάνομαι πιά, είπε ψέματα ο Ρόμπιν. Το λαρύγγι μου είναι ακόμα στεγνό και με καίει, μα θά γιατρευτή κι' αυτό, μήν ανησυχείς. Ξεκουράστηκες έσθ' αρκετά;

— Ο Γάλλος έρώτησε:
— Είπες μιὰ αινιγματική κουβέντα χθές τη νύχτα, πώς θά συλλάβης τόν Γυπαετό πριν νά περάσουν αυτές οι δυο μέρες. Τι έχεις στο νοῦ σου νά κάμης;

— Ο Ρόμπιν τόν κύτταζε κατάματα:
— Ναί! Τό είπα! Δεν άκουσες τὰ λόγια του σέρ Χένρυ; 'Η κατάστασι ήταν άπαρχής κρίσιμη. Βρισκόμαστε σέ άδιέξοδο μέ την αίχμαλωσία του Μπλάνταις, του Τιούντορ και του Μπράντ. Μά τώρα, έπειτα άπ' τή ληστεία και τή δολοφονία αυτών των 'Ινδών, τὰ πράγματα πήραν άλλη όψη. Ο Γυπαετός, όπως βλέπεις, δεν περιορίζεται σέ κλοπές μόνο. Δημιουργεί έξωτερικά διπλωματικά ζητήματα, που φέρνουν τό Κράτος σέ δύσκολη θέσι. Ο ύφυπουργός μας τό εξέγηγε αυτό, καλά... Σκέψου το και σύ, μα σαν 'Αγγλος... Πώς θά φερόσουν αν αυτά συνέβαιναν στον τόπο σου, στο Παρίσι;

— Πώς θά φερόμουν; Όπως φέρομαι κι' εδώ!... Θά τὰ κάμουμε όλα «θάλασσα», αλλά θά τους πιάσουμε, θά ξεκαθαρίσουμε την άνυπόφορη αυτή κατάσταση!

— Αυτό τό πνεῦμα είχε κι' ή κουβέντα μου
— Ωραία! Και σου προτείνω μιὰ αποφασιστική ενέργεια, μιὰ τελική μάχη

— Σ' ακούω. Λέγε!
— Λοιπόν... Έρχεται ο σέρ Χένρυ... Έγύρισε τότε κι' ο Ρόμπιν κι' είδε. Ο μικρός τής λέσχης τους έφερε τον ύφυπουργό. Σηκώθηκαν κι' οι δυο νά τόν υποδεχτούνε.

— Σας περιμέναμε, του είπε ο Ρόμπιν. Κανένα όρεκτικό; Τι συνειθίζετε;

— Όχι. Σας εύχαριστώ. Θέλω νάχω τό μυαλό μου καθαρό. Θά πάω και σ' άλλο ραντεβού έπειτα... Άλλά τό μέρος εδώ δεν είναι κατάλληλο για τή συζήτησί μας.

Ο ύφυπουργός μιλούσε κι' εκύτταζε τόν κύριο μέ τις φαβορίτες. Δεν τόν ήξαιρε.

— Είναι ο κύριος Ντεσάν! του ψιθύρισε γελώντας ο Ρόμπιν. Έγέλασε κι' ο ύφυπουργός, κι' έσφιξε τό χέρι του Γάλλου.

— Τά συγχαρητήρια μου! του είπε μέ σιγανή φωνή.
— Όσο για τό μέρος όπου θά γινόταν ή συνομιλία τους; ο Ρόμ-

πιν είχε φροντίσει.

— Σκέφτηκα, τους είπε, νά σας δεχόμουνα στο δωμάτιό μου, αλλ' είναι μικρό. Θά στενοχωρεθίτε... Είναι κάποιος φίλος μου εδώ απέναντι, που για νά συμπληρώνη τό μισθό του κάνει και τό φωτογράφο. Έχει ένα εργαστήριο που είναι, τι πρέπει για μυστικές συνεδριάσεις. Τόν είδα πριν λίγη ώρα και τόν παρακάλεσα γι' αυτό. Δεν θά δουλέψη σήμερα εκεί.

— Είμαστε σύμφωνοι, Ρόμπιν! είπε πάλι ο Ντεσάν.
Του πήρε, λοιπόν, ο Ρόμπιν και τους πήγε στο σπίτι όπου είχε ξαναπάει μόνος του τό πρωί, πριν ακόμα νά επισκεφτή τή Λουέλλα. Τους υποδέχτηκε ο ίδιος ο Τζέρυ Τραϊνβερς και τους ώδήγησε ευγενέστατα στο εργαστήριό του.

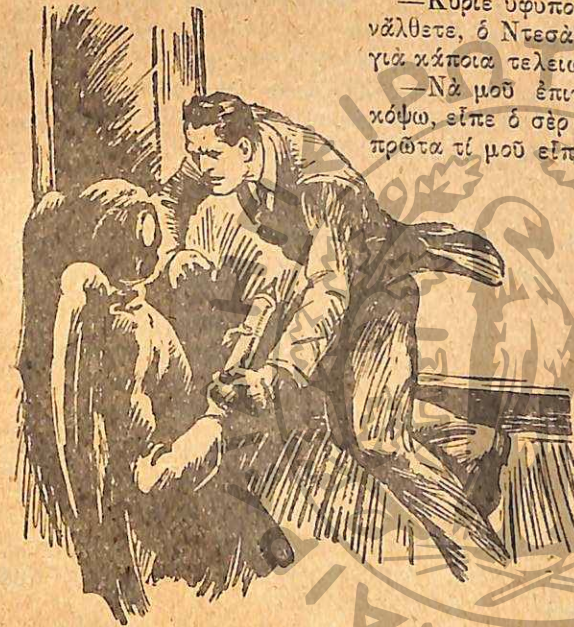
— Μόνο που θ' αναγκαστήτε νάχετε τό φως αναμμένο, τους είπε. Τό δωμάτιο αυτό έχει χτιστή ξεπίτηδες έτσι, ώστε νά μή μπαίνουν μέσα ή άχτίνες του ήλιου. Θάχετε για άντιστάθμισμα τήν ήσυχία και τήν άνεσί σας.

Μας υποχρεώνεις πολύ, του είπε ο Ρόμπιν.
— Παρακαλώ! Θά είναι τιμή μου νά σας δέχουμαι δώ συχνά. Σας άφήνω... Τό κουδούνι βρίσκεται σ' αυτήν εκεί τή γωνιά.
Αφού έφυγε ο Τραϊνβερς, οι τρεις έχθοι του Γυπαετού κάθισαν γύρω στο στρογγυλό τραπέζι της μέσης. Τήν έναρξι του συμβουλίου την έκαμε ο Ρόμπιν, λέγοντας:

— Κύριε ύφυπουργέ! Λίγο πριν νάλθετε, ο Ντεσάν κι' εγώ λέγαμε για κάποια τελειωτική λύσι...

— Νά μου επιτρέψης νά σέ διακόψω, είπε ο σέρ Χένρυ. Άκούστε πρώτα τί μου είπε ο κύριος πρωθυπουργός, κι' ύ-

στερα προχωρούμε στη συζήτησί μας. Έπήγα και τόν έβρήκα τό πρωί σ' τό γραφείο του. Του είπα λεπτομερώς όλα όσα συνέβησαν χθές τη νύχτα. Μ' άκουγε και τραβούσε τὰ μαλλιά του, αλλ' αυτό δέ μ' έ-

Ο Μπράντ χύθηκε σαν άστραπή στο γυπαετό. Ξέπληξε. Το ὁ

εξηγήσα τους φόβους μου, ότι δηλαδή είπα και σε σάς, λέξι προς λέξι. Συμφωνεί κι' αυτός σε όλα Προσπάθησα να τον πείσω πως πρέπει να το κρατήσουμε μυστικό. Τουφερα δσα επιχειρήματα μπόρεσα, άλλ' ήταν άμετάπειστος. Στο τέλος, ύστερα από πολλά, δέχτηκε να μη το αναγγείλη νωρίτερα από αύριο... "Αν μπορή, λοιπόν, να γίνη κάτι, όφείλετε να το κάμετε ως αύριο το μεσημέρι...

—Θά τους πιάσουμε πολύ πιό πριν, του άποκρίθηκε ο Ντεσάν.

Τόν κύτταξε ο Ρόμπιν με μεγάλη έκπληξη. Παραξευύτηκε με το ύφος του Γάλλου, γιατί ως τώρα ήταν επιφυλαχτικός και με λόγια μετρημένα. Το παρετήρησε κείνος και γέλασε.

—Δέν τό λέω για να καυχηθώ, του είπε. Έσπασα το κεφάλι μου για να θρω τί είναι το πιό φρόνιμο να κάμουμε. Και καταστάλαξα σε μιá λύσι. Μπορεί να μην πετύχουμε, μα οι κόποι μας δέν θά... Πώς τό λέτε σεις οι Έγγλέζοι;

—Δέ θά πάνε στα χαμένα...

—Ναί! Δέ θά πάνε στα χαμένα. Δέν παραδέχεστε και σεις πως ο Γυπαστός θά μαζώξη κάπου τα όρνια του, για να τους μοιράση το θησαυρό του Μαχαραγιά;

—Τό πιστεύω, είπε ο ύφυπουργός.

—Και πού άλλου μπορούνε να πάνε, παρά στην ταβέρνα που ξαίρομε; .. Έκει, λοιπόν. θά τους καταδιώξουμε. Δέν έχομε καιρό για να μάθουμε αν υπάρχει κανένα κρυφό πέρασμα. Θά προχωρέσουμε τώρα στην τύχη. Θά πάρουμε τους άντρες απ' το Έντιμπουργκ και θά τους δάλουμε γύρω στο χτίριο. Θά μπορούμε μέσα δια της δίας και θά τους συλλάβουμε. "Αν δέν παραδοθούν, θά τους πυροβολήσουμε. Όποιος κάμει για να ξεφύγη, θά πέση στα χέρια της φρουράς μας απέξω. Όμολογώ πως είναι ένα ριψοκίνδυνο δι. . δι...

—Διάθημα...

—Μπράβο! Ένα ριψοκίνδυνο διάθημα. Άλλά δέ μας μένει καιρός να έτοιμαστούμε και για τίποτ' άλλο. Έγώ ελπίζω πως θά τους πιάσουμε. Τί φρονείτε σεις;

Ό ύφυπουργός κύτταξε το Ρόμπιν. Αυτός έδλεπε το πάτωμα και ζάρωνε το κουτέλιό του. Στο τέλος σήκωσε το κεφάλι του και είπε:

—Ναί! Είμαι σύμφωνος. Άλλη λύσι δέν υπάρχει. Θά αφήσουμε ένα μέρος στην τύχη. Έχω ένα προαίσθημα πως θά επιτύχη ή ένέργειά μας. Έξάλλου, δέ μπορούμε να κάμουμε άλλοι-ώτικα. Δέ μας μένει καιρός. Τί λέτε και σεις, σέρ Χένρυ.

—Έγώ, σ' αυτό, δέν έχω γνώμη, του άποκρίθηκε ο ύφυπουργός. Είναι δική σας δουλειά. Άφού είστε σεις οι υπεύθυνοι, θά κάμετε όπως ξαίρετε.

Και προσφέροντας τα τσιγάρα του στα δυό άξιέπαινα παλληκάρια, έπρόσθεσε:

—Ρόμπιν! Άφού πρόκειται να κάμετε μιá τέτοια δουλειά απόψε, πρέπει να πās να κοιμηθής, για ναχής δυνάμεις. Δέ βλέπω να σ' ώφέλησε ο πρωϊνός σου ύπνος. Είσαι σάν πεθαμένος!

Ό Ρόμπιν έγέλασε.

Κι' όμως αιστάνομαι τον έαυτό μου φρέσκο και δυναμωμένο. Άλλά θά πάω απ' έδω ίσια για το κρεβάτι μου. Έχομε να άποφασίσουμε γι' άλλο τίποτα;

—Όχι, είπε ο Ντεσάν. Σε προσκαλώ να δειπνήσουμε απόψε μαζί. Θά σε περιμένω στο ξενοδοχείο μου. Θάχω έτοιμες τίς φορεσιές μας. Πάρε μόνο το πιστόλι σου.

Ό Ρόμπιν πάλι χαμογέλασε.

—Καλά το σκέφτηκες, του είπε. Σ' ευχαριστώ. Νάλλω κατά τίς όχτώ ή ώρα;

—Δέ σου φαίνεται πως θάναι πολύ νωρίς; Θά φάμε κι' έπειτα δέ θά ξαίρομε τι να κάμουμε. Έλα λίγο άργότερα.

—Σύμφωνοι!

—Θέλετε να είδοποιήσω τους άντρες, για τον αϊφνιδιασμό που θά κάμετε απόψε; ρώτησε ο ύφυπουργός.

—Άφήστε το αυτό σε μένα, έσπευσε να άπαντήσει ο Ρόμπιν. Θά φροντίσω γι' αυτούς έγώ. Πήτε μου μόνο σε ποιό μέρος θά τους βρω.

—Νά σου το γράψω! είπε, και σημείωσε πάνω στο έπισκεπτήριό του κάποια διεύθυνσι. Θά παραγγείλω στο διοικητή τους να μη δεχτή διαταγές από κανέναν άλλο.

—Ναί, σέρ Χένρυ! Σας ευχαριστώ

Κι' άφού χαιρέτησαν κι' ευχαριστήσανε τον Τραϊνθερς, δγήκαν έξω στο δρόμο. Έκει χωρίσανε. Ό ύφυπουργός είχε και κάποιο άλλο ραντεβού. Ό Ντεσάν μπήκε σ' ένα ταξί. Έαναγύριζε στο δωμάτιό του, για να φάη και να κοιμηθί. Ό Ρόμπιν στάθηκε τους είδε που χάθηκαν πέρα απ' το σταυροδρόμι και ξανάλθε πίσω, στο ίδιο σπίτι.

—Λοιπόν, Τζέρυ; ρώτησε το φίλο του το φωτογράφο.

—Στην έντέλεια δλα!

—Πότε θάσαι έτοιμος;

—Πριν να σουρουπώση.

—Λαμπρά! Άς όρίσουμε, λοιπόν, για τίς έξήμιση το θράδυ. Σύμφωνοι!

Τόν άφησε τότε ο Ρόμπιν και πήγε ίσια στη λέσχη Έκάθη-σε στην τραπέζια κι' έφαγε. Έτοιμαζόταν ν' άνεθί στην κάμαρά του, αλλά τον σταμάτησε ο μικρός πουχε τα μεγάλα χρυσά κουμπιά.

—Σας θέλει κάποιος απ' το τηλέφωνο, κύριε!

Ό Ρόμπιν έτρεξε άμέσως και χώθηκε στο καμαρίνι, κλείνοντας την πόρτα για να μην ακούγεται έξω ή φωνή του. Ποιός άρα-

γε τὸν ἤθελε ἐκείνη τὴν ὥρα;

— Ἐμπρός!.. Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Τζώνσον!.. Ἔτσι; Ἀπὸ φορεσιά, λοιπόν, σταχτόμανυρη... Καμμιά ἀμφιβολία, εἶπες;.. Ὁρατα!.. Ναί, ναί... Ἀρκετό, δέβαια! Σ' εὐχαριστῶ πολύ, φίλτατε! Ὁρεβουάρ....

Ἐ, καιρὸς ἦταν πιά νὰ ξεκουραστῇ κι' αὐτὸς λιγάκι. Γιὰ τὴν ὥρα, εἶχε τελειώσει ὅλες τὶς βιαστικὲς δουλειές του. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καὶ γδύθηκε. Ἐπесе στὸ κρεβάτι καὶ σκεπάστηκε. Κάνοντας γιὰ νὰ βολευτῇ πάνω στὸ στρώμα, ἀποκοιμήθηκε.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΗΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΕΙΔΗΣΙ

Τοῦ χτυποῦσαν τὴν πόρτα, ἀλλὰ πού ν' ἀκούσῃ ὁ Ρόμπιν!

Ὁ Τζέρρυ μῆκε μέσα δίχως νὰ περιμένῃ ἀπάντησι.

— Εὐπνά, λοιπόν, ὕπναρ!

Ὁ Ρόμπιν τὸν ἐγνώρισε. Πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Ἐφόρεσε μιὰ ρόμπα κι' ἐπῆρε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιῦ. Κι' ὅταν παρουσιάστηκε ὁ ὑπηρετῆς, ρώτησε τὸ φίλο του:

— Τί θὰ πάρῃς, Τζέρυ;

— Παράγγειλε σύ, ὅ,τι θέλεις.

— Φέρε μας δυὸ ζεστὲς λεμονάδες καὶ κύτταξε νὰ δῇς ἂν ἔχω κανένα γράμμα.

Ὁ ὑπηρετῆς ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία.

— Δὲν τῶλαδες ἀκόμα; ρώτησε ὁ Τζέρρυ.

— Πιστεύω νᾶφτασε. Μοῦπαν πῶς θὰ τῶστελναν μ' ἀεροπλάνο.

Ὁ ὑπηρετῆς ἦλθε. Ἐφερε μαζὴ μὲ τὶς λεμονάδες ἕνα μεγάλο φάκελλο, ποῦχε γαλλικὸ γραμματόσημο, καὶ ξανάφυγε. Ὁ Ρόμπιν τὸν ἀνοίξε. Εἶχε μέσα μιὰ φωτογραφία κι' ἕνα χαρτί μὰ ἀριθμοὺς καὶ μετρήματα.

— Ἀς δοῦμε τώρα καὶ τὴ δική σου ἐργασία; εἶπε ὁ Ρόμπιν.

Τότε ὁ Τζέρρυ ἔλυσε τὸ πακέτο του κι' ἔπλωσε πάνω στὸ τραπέζι κάμποσες φωτογραφίες. Ὁ Ρόμπιν ἔπιασε μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ τὴν κύτταξε προσεχτικὰ.

— Στάθηκαν τυχερός, Τζέρρυ! Πέτυχες ἴσα ἴσα τὴ γραμμὴ ποῦ χρειαζόμαστε.

— Γιατί λὲς πῶς στάθηκαν τυχερός, καὶ δὲν λὲς πῶς εἶμαι τεχνίτης; Εἰρῶ, φίλε μου, νὰ κάνω τὴ δουλειά μου!

— Τὸ βλέπω, Τζέρυ, καὶ σὲ συγχαίρω... Ἀπορῶ πῶς τὰ κατὰφες ἔτσι καλά!

Ἐβαλαν τότε τὴ φωτογραφία ἀπ' τὸ φάκελλο, ποῦ τοὺς εἶχαν στείλει ἀπ' τὸ Παρίσι, στὴ μέση τοῦ τραπέζιου. Ἐτοποθέτησαν ὁλόγραφά της καὶ κοντὰ κοντὰ τὶς ἄλλες, ποῦ τὶς εἶχε βγάλει ὁ Τζέρυ ἀπ' τὸ πακέτο του. Καὶ γιὰ μισή ὥρα, πές, τὶς ἐξέταζαν. Τὶς μετροῦσαν μὲ διαβήτες, μὲ γωνιές, σὰν κι' αὐτὲς ποῦχουν οἱ σχεδιασταί, μὲ ὑποδεκάμετρα. Τὶς παρατηροῦσαν κι' ἐσύγ-

κριναν ἐκείνη τοῦ Παρισιῦ μὲ μιὰ-μιὰ ἀπὸ τὶς γύρω. Μπορεῖ νὰ δάσταξε αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ πάνω ἀπὸ μισή ὥρα. Ὅλες αὐτὲς οἱ φωτογραφίες ἦσαν ὅμοιες. Ἐδειχναν δηλαδὴ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο σὲ διάφορες στάσεις. Ἀλλ' αὐτὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἦταν παρμένη μόνον ἀπὸ προφίλ.

Κρατοῦσαν κι' οἱ δυὸ τοὺς σημειώσεις μὲ ἀριθμούς, γιὰ νὰ θε μετρημα ἢ σύγκρισι. Καὶ μ' ὅλο πού ἡ μεσιανὴ φωτογραφία φαινόταν ἴδια μὲ τὶς ἄλλες, οἱ ἀριθμοὶ στὸ τέλος ἔδειξαν χεροπιαστές διαφορές.

— Πῶς πείθουνε τελοςπάντων τὸν ἄνθρωπο αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ! εἶπε ὁ Ρόμπιν μὲ κάποια ἐκφρασι θαυμασμοῦ.

Ἐνα χαμόγελο τοῦ Τζέρρυ φανέρωσε τὴν ἱκανοποίησί του:

— Δὲ μένει πιά καμμιά ἀμφιβολία, Ρόμπιν! Τὸ μακιγιάρισμά του εἶναι ἀληθινὰ τέλειο, μὰ οἱ ἀριθμοὶ μᾶς δείχνουν ἕναν ἄλλον ἄντρα. Ὅλα εἶναι διαφορετικά:

Ἐκαμαν ἔτσι μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐργασία, ποῦ τοὺς ἔπεισε. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ τοὺς ὅλο χαρά.

— Ναί, εἶπε ὁ Ρόμπιν ἐτελειώσαμε.

— Εἶσαι ἱκανοποιημένος; ρώτησε ὁ Τζέρυ.

— Παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιημένος. Καὶ τὸ χρωστάω σὲ σένα. Φεύγω, Ρόμπιν, γιὰ νὰ μὴ σ' ἀπασχολήσω περισσότερο ἀπ' τὴ δουλειά σου. Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σου. Καλὴ ἐπιτυχία!

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε κείνος, σφίγγοντας φιλικὰ τὸ χέρι τοῦ πρόθυμου φίλου...

Ἐπειτα ὁ Ρόμπιν κατέθηκε στὸ δρόμο.

Ἐσταμάτησε τὸ πρῶτο ταξὶ ποῦ τοῦλαχε κι' εἶπε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ σὲρ Χένρυ.

Ὁ ὑφυπουργὸς δὲν τὸν περίμενε καὶ ξαφνιάστηκε.

— Συγγνώμη, σὲρ Χένρυ! Σᾶς γίνομαι πολὺ ὀχληρός.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Ρόμπιν! Ὅθ πῆς ἕνα σοά;

— Εὐχαριστῶ. Εἶμαι βιαστικός. Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ δώσω ὁδηγίες.

— Ὁδηγίες; Τί θές νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ σοῦ πῇτε τί νὰ κάμω, τοῦ ἀποκρίθηκε γελῶντας. Εἰρῶ, φυσικά, ποῖα εἶναι ἡ δουλειά μου, ἀλλὰ μὲ φοβίζει κάπως ἡ εὐθύνη.

— Μὰ τί συμβαίνει πάλι; Ἐξήγησέ μου γιὰ νὰ καταλάβω.

— Νά, θυμᾶστε πού σᾶς ἔλεγα χθὲς τὴ νύχτα πῶς θάπιανα τὸ Γυπαετὸ πρὶν νὰ περάσῃ κι' ἡ αὐριανὴ μέρα;

Τὰ μάτια τοῦ ὑφυπουργοῦ φωτίστηκαν ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμφι. Κι' ἔσκυψε πρὸς κοντὰ στὸ Ρόμπιν.

— Τὸ θυμᾶμαι μπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς;

— Δὲν εἶμαι ὁλότελα βέβαιος. Μοῦ φαίνεται πῶς μπορῶ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ βρίσκομαι σὲ θέσι νὰ συλλάβω κάποιον καὶ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω. Κι' ἂν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Γυπαετός, θάναί ὅμως

έναν απ' τους ανώτερους υπασπιστές του. Μά σ'ας όμολογώ πώς άλλη είναι ή δική μου επιθυμία. Θάθελα νά τον άφηνα νά παίξει ακόμα λιγάκι. Έξάλλου, δέν έχω πειστή πώς αυτός διέπραξε τίς δολοφονίες. Άλλ' είναι πολύ πιθανό νά γιναν μέ δικές του όδηγίες... Λοιπόν, τί θέλετε νά κάμω;

Ο ύφυπουργός δέν ήξαιρε τί νά του άπαντήσει. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα του κι' άρχισε νά πηγαινοέρχεται μέσα στην τραπεζαρία, χωρίς νά μιλάη. Βυθιζόταν σέ σκέψεις. Ήταν φανερό πώς δέν του άρεσε νά πη αυτός ποιά άπόφασι έπρεπε νά πάρουν. Έσταμάτησε άξαφνα μπροστά στό Ρόμπιν. Τόν κύτταξε κατάματα και του είπε:

— Χθές τή νύχτα έδήλωσες πώς μπορείς νά συλλάβης τόν Γυπαετό.

—Ναί. Και τό ξαναλέω.

Τότε ο ύφυπουργός πήρε άπότομα την άπόφασί του. Και είπε:

—Ναί! Κάμε, παιδί μου, όπως έσύ ξαίρες, όπως έσύ τό θέλεις. Άλλά για τό Θεό! Πρόσεχε μή λαθέψης πουθενά!

Αυτή την έξουσιοδότησι χρειαζόταν ο Ρόμπιν. Και σηκώθηκε άμέσως απ' τή θέσι του:

—Εύχαριστώ, σέρ Χένρυ! Θέλω τώρα νά γράψω δυό λέξεις.

Ο ύφυπουργός του έδειξε μέ τό δάχτυλο πού νά πάη νά καθήση. Είδε ο Ρόμπιν τό γραφείο στη γωνιά κι' έσπευσε νά τελειώση κι' αυτή τή δουλειά. Έδωσε ύστερα του σέρ Χένρυ έναν άνοιχτό φάκελλο:

—Είναι μιá διαταγή για τό διοικητή τής φρουράς απ' τό Έντιμποργκ. Διαβάστε τη και τείς, και κατόπι τή σφραγίζετε. Θά σ'ας είναι βολετό νά του τή στείλετε, επειδή έγώ διάζομαι;

—Ευθύς άμέσως!

—Όρεβευάρ, σέρ Χένρυ! Σ'ας εύχαριστώ για όλα.

—Στό καλό, Ρόμπιν! Καλή επιτυχία! του άποκρίθηκε κείνος, δακρύζοντας σχεδόν, και τουσφιξε τό χέρι.

Ο Ρόμπιν πήρε πάλι τό ταξί για νά πάη στό ξενοδοχείο του Ντεσάν. Ήταν ίσα-ίσα ή ώρα του ραντεβού τους.

Η ΓΕΝΝΑΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

Άλλοτε ή Λουέλλα κανόνιζε και πήγαινε στό θέατρό της λίγο πριν απ' τό άνοιγμα τής σκηνής. Όμως εκείνη τή βραδυά ή άποφασιστική κοπέλλα βρισκόταν από νωρίς στό καμαρίνι της.

Σκεπτότανε την πρωινή συνομιλία της μέ τό Ρόμπιν. Τί νάχε κάνει άραγε αυτός ο Ντέντ μέ τό αυτοκίνητό της; Έβλεπε για πρώτη φορά πώς τόν είχε τρείς μήνες σωφέρ της, χωρίς νά γνωρίζη τί άνθρωπος ήταν, κι' άπορούσε γι' αυτή την άμέλειά της. Τής είχε παρουσιάσει καλές συστάσεις, άλλ' ώφειλε κι' ή ίδια νά ζητήσει νά μάθη για τίς σχέσεις του. . Αυτή έκανε πάντα

τίς δουλειές της αθόρμητα, δίχως σκέψι, αλλά και ποτέ δέν την ξεγέλασε τό ένσυνκτό της... Μισόκλεινε τά βελουδένια μάτια της κι' όμολογούσε στόν έαυτό της πώς όλα ήταν πολύ παράξενα πράγματα...

Έτσι της ξαναλθαν οι φόβοι για τόν αγαπημένο της... Φυσικά, δέν ήταν γυναίκα του για νά της τά λήη όλα. Εκείνος δέν ήθελε νάναι ή γυναίκα του θεατρίνα... Κι' ή Λουέλλα είδε μόνη της στόν καθρέφτη πώς κείνη τή στιγμή τό πρόσωπό της έκοκκίνισε... Τί ώφειλε, λοιπόν, νά κάμη; Τόν αγαπούσε, κι' ήξαιρε πώς κι' αυτός την έλάτρευε. Έπρεπε νά τόν άποφεύγη, ώστε σιγά-σιγά νά την ξεχνάη και νά μή ζητά νά τή δλέπη; . Έβαστούσε τό κραγίονι κι' έχάιδευε μ' αυτό τά χείλια της. Τό πέταξε τότε μέ όρμή, εκύτταξε μέ θάρρος τόν καθρέφτη κι' έθεσε στόν έαυτό της τό έρώτημα: Τί προτιμούσε, την έλεύθερη ζωή στό θέατρο ή τή γλυκειά συμβίωσι μέ τό Ρόμπιν;

Στάθηκε για μιá στιγμή ακούνητη, λές και τό μυαλό της έπαυε νά δουλεύη. Έπειτα άπλωσε ξαφνικά τό όμορφοπλασμένο μπράτσο της κι' έπίεσε τό κουμπι του κουδουνιού, πού βρισκόταν άπάνω στό τραπέζακι της. Παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά της τό κορίτσι του θεάτρου...

—Άννυ! Είναι εδώ ο κύριος Μόρτον;

Τό κορίτσι έδειξε, μέ την έκφρασι στό πρόσωπό του, πώς παραξευέτηκε. Τί τόν ήθελε τό θεατρώνη αυτή τή στιγμή; Μετά από λίγα λεπτά θάρχιζε ή παράστασι!

—Ναί. Εργάζεται στό γραφείο του.

—Πές του, σέ παρακαλώ, πώς θέλω νά του μιλήσω.

—Εύχαρίστως! είπε ή Άννυ κι' έφυγε, πηδώντας σαν πουλάκι.

Η πρόσκλησι απ' την πρωταγωνίστρια ήταν για τό θεατρώνη, ό,τι και μιá προσταγή απ' τό κοινό. Έπαράτησε τή δουλειά του κι' έτρεξε στό καμαρίνι.

—Μέ ζήτησες, Λουέλλα; είπε ο Μόρτον μέ ύφος φοβισμένο, σά νά προμάντευε κανένα κακό.

—Έχω νά σου αναγγείλω κάτι.

—Γιά τό Θεό! Μή μου πης πώς δέ θά παίξης! Μή μου πης πώς είσαι άρρωστη!

—Τίποτ' απ' αυτά. Άκου με, δίχως νά μέ διακόπτης.

Σκεπτόταν, βέβαια, κι' ο Μόρτον έσο την άκουγε, αλλά δέν την διέκοπτε. Και τούλεγε ακόμα κι' άλλα, πολλά.

—Μου υπόσχεσαι; πώς δέ θά σταματήσης τή δουλειά σου ξαφνικά, πριν νά τελειώση ή προθεσμία μας σύμφωνα μέ τό συμβόλαιο;

—Όχι μόνο σου τό υπόσχομαι, αλλά και σέ βεβαιώνω πώς δέ θ' άποτραδηγτώ άν δέ βρης πρώτα μιάν αντικαταστάτρια, όπως θά τή θέλης έσύ.

—Σ' ευχαριστώ, Λουέλλα! Ευχομαι να ζήτε ευτυχισμένοι. Είναι πολύ τυχερός ο φίλος σου... Κι' αν πάλι... "Αν καμμιὰ φορά θέλεις να ξαναγυρίσεις στο θέατρο, τότε...

—Θά προτιμήσω το θέασό σου, είπε κείνη χαμογελώντας. "Εννοια σου!.. Μά δὲν τὸ πιστεύω πὼς θὰ συμβῇ.

Ὁ Μόρτον κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ μὴ συμφωνοῦσε μὲ τὴ γνώμη της, τῆς φίλησε τὸ χέρι κι' ἔφυγε. Κι' ἡ Λουέλλα, λὲς κι' εἶχε κιόλας πραγματοποιήσει τὴν ὑπόφασί της, αἰστάνθηκε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι. Ἀναλογιζόταν πόσο τὴν εἶχε βασανίσει ἡ ἰδέα αὐτῇ, ἀπὸ πόσον καιρὸ μπορούσε νὰ τῷχε κάνει αὐτὸ τὸ διάδημα! Τὶ θάλεγε ὁ Ρόμπιν ὅταν θὰ διάβαζε τὴν ἀγγελία τοῦ θεάτρου στὴν ἐφημερίδα;

Μόλις τέλειωσε ἀπ' τὴ δουλειά της, γύρισε ἴσια στὸ σπῖτι της. Ξανάφερε στὸ νοῦ της τὰ πρῶινὰ λόγια τοῦ Ρόμπιν. Ὁ Ρόμπιν εἶχε πῆ πὼς τὸ αὐτοκίνητό της ἐξυπηρετοῦσε τὴ συμμορία τοῦ Γυπαετοῦ!..

Τότε ἡ Λουέλλα ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι της κι' ἐκύτταξε τὸ ταβάνι. Ἐκεῖ ἀπὸ πάνω ἦταν τὸ σπῖτι κάποιου κοριτσιοῦ!..

Πὼς φέρνει ἡ μιὰ σκέψι τὴν ἄλλη!

Ἡ Λουέλλα στενοχωρέθηκε πού τὸ μυαλό της δούλευε τόσο ἄργα. Καὶ σηκώθηκε αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν καρέκλα της.

—Ὅχι, Ρόζα! Δὲ χρειάζομαι τίποτα. Θά πεταχτῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπάνω, πού θέλω νὰ πῶ κάτι στὴ μίς Νταίηλ.

Ἡ Λουέλλα ἀνέβηκε τὴ σκάλα κι' ἐχτύπησε.

—Καλησπέρα, μίς Νταίηλ! Δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἀνησύχησα.

—Μπα! Καθόλου!.. Ἐ. Ἐτοιμαζόμουν νὰ πέσω στὸ κρεβάτι, μὰ δὲν εἶναι καμμιὰ βία νὰ κοιμηθῶ!

Ἡ Λουέλλα, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη πρόσκλησι, προχώρησε καὶ μέσα ἀπ' τὴν πόρτα. Καταλάβαινε πὼς ἡ ἐπίσκεψί της ἦταν ἀνεπιθύμητη, ἀλλ' ἀδιαφοροῦσε. Ἐκλείνε τὴν πόρτα κι' ἀερολογοῦσε, καρφώνοντας τὸ βλέμμα της στὴ μίς Νταίηλ. Τὴν ἔδλεπε πού φοροῦσε πράγματι μιὰ φιλή ρόμπα καὶ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ καὶ παρατηροῦσε πὼς τὰ μαλλιά της ἦσαν χτενισμένα. Θὰ στοιχημάτιζε ἡ Λουέλλα πὼς οἱ τρίχες αὐτῆς ἔχουν στρωθῇ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Κι' εἶδε πὼς αὐτὴ ἦταν ἀκόμα μὲ τίς κάλτσες της καὶ μὲ παπούτσια μαύρα.

—Μπορῶ νὰ μπῶ; ρώτησε ἡ Λουέλλα, τάχα μὲ ἀφέλεια, κι' ἀφοῦ πῶς ἦταν πολὺ ἄργα γιὰ νὰ τῆς πῇ ἡ ἄλλη νὰ φύγῃ. Ἐχῶ νὰ σοῦ πῶ κάτι.

—Ἐλα, βέβαια μέσα!

Ὅσο προχωροῦσαν, ἡ Λουέλλα ἐξέταζε κρυφὰ τὴ νοικοκυρά. Οἱ σπασμωδικὲς κινήσεις τῆς Νταίηλ φανέρωναν τὴν ταρὰ τῆς.

—Εαίρεις, Νταίηλ; φεύγω ἀπ' τὸ θέατρο!

—Ἀλήθεια;...

—'Αποφάσισα νὰ παντρευθῶ.

Ἡ Λουέλλα ἔλεγε ἀσυνάρτητες ἀλλὰ ἐντυπωσιακὲς κουδέντες. Δὲν ξεκολλοῦσε τὸ βλέμμα της ἀπ' τὴ συνομιλήτριά της. Ἄλλὰ κι' αὐτὴ ὄλο κύτταζε κάτι, ψηλά καὶ πίσω ἀπ' τὴν ἐπισκέπτρια. Αὐτὸ ἔβαλε σὲ πειρασμὸ τὴ Λουέλλα, πού σηκώθηκε ὀρθία, τάχα ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμὸ της. Πηγαινοερχόταν καὶ ἐξιστοροῦσε τὰ ἀγαθὰ τοῦ γάμου. Ἔτσι εἶδε, τι ἤθελε. Ἡ Νταίηλ παρακολουθοῦσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον τοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ, πού κρεμόταν στὸν τοῖχο. Γιατὶ ἡ τόση αὐτὴ προσοχή στὴν ὥρα;

Ἡ θεατρίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη ἀερολογήματα, μὲ τέχνη ὅπως κι' ἀπάνω στὴ σκηνή. Τὰ ντουβάρια αὐτὰ εἶχαν κάποιον μυστικό. Τῶνιωθε κι' ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ, γιατί μπορεῖ νάχε μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ τὸ Ρόμπιν. Ἐκάθησε πάλι στὴν καρέκλα της. Σηκώθηκε ὅμως τότε ἡ Νταίηλ:

—Τὶ κρίμα, Λουέλλα, νὰ μὴ μπορῶ ἀπόψε νὰ συζητήσω μαζί σου! Καὶ πὼς μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ θέμα! Ἄλλ' εἶμαι τόσο πολὺ κουρασμένη!.. Δὲν φαντάζεσαι πόσο κοπιᾶζομε ὅλοι μας στὴ Σκότλαντ Γιάρντ! Μᾶς ἔχει ἀναστατώσει ὁ καταραμένος Γυπαετός. Χθὲς τὴ νύχτα ἔκαμε πάλι ἄλλη ληστεία!.. Μὴ μὲ παρεξηγήσης πού σὲ παρακαλῶ ν' ἀναβάλουμε τὴν ὥραία μας συζήτηση γιὰ αὔριο τὸ βράδυ. Θάλλω ἐγὼ κάτω, γιὰ νὰ μοῦ τὰ ξαναπῆς. Τὸ πιστεύεις; Ἀπὸ τὴ νύστα μου δὲ σ' ἀκούω, οὔτε σὲ βλέπω.

—Γιατὶ δὲν μοῦ τῶπες ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς; Κι' ἐγὼ πού καυχίεμαι γιὰ τὴν εὐγένειά μου! Κακὸ παιδί! Μ' ἀφήνεις νὰ φλυαρῶ, ἐνῶ σὺ υποφέρεις. Μὴ νομίσῃς πὼς εἶναι ἡ ἀποφινὴ χαρὰ μου πού μὲ κάνει ἔτσι. Εαίρεις, εἶμαι μαθημένη στὰ ξενύχτια καὶ ξεχνῶ πὼς οἱ ἄλλοι ἐργάζονται ὅταν ἐγὼ κοιμάμαι. Λαίπν, ἄς μὴ σὲ τυραννῶ περισσότερο. Φεύγω. Τὰ λέμε, αὔριο, ἢ καμμιὰ ἄλλη βραδυά!..

Ἐλεγε πολλὰ, ὥσπου μόρεσε κι' ἔριξε τὴ ματιά της καὶ στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐκαληνύχτησε ὕστερα τὴ φιλενάδα της κι' ἔφυγε.

Κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα κι' ἔσπευσε νὰ σύρῃ τὴν κουρτίνα στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας της. Μὰ τὴν ἔβαλε ἔτσι πού νὰ μπορῇ νὰ παραμονεύῃ αὐτὴ ἀπὸ μέσα καὶ νὰ μὴν τὴν δλέπουν ἄλλοι ἀπ' ἔξω. Εὐτυχῶς, τὸ φῶς ἀπ' τὸ φανάρι τῆς αὐλῆς ἔπεφτε ἴσα ἴσα πάνω στὴν πόρτα τοῦ δικοῦ της γκαράζ. Εὐθὺς ἔπειτα ἐκάλεσε ἀπ' τὸ τηλέφωνο τὴ Σκότλαντ Γιάρντ:

—Ναί. . Ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Μέρντοκ. Στείλετέ μου ἀμέσως ἓναν ἀξιωματικὸ μὲ δυὸ ἀστυφύλακες. . . Ἐ. . . Ναί, ἀμέσως! . Ὅχι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσω στὸν ἴδιο. Εαίρω πού ὁρᾶσκαται, εὐχαριστῶ!..

Σὲ λίγο ἦλθαν οἱ ἀστυνομικοί, ντυμένοι μὲ πολιτικὰ ρούχα. Ἡ Λουέλλα ἐξήγησε στὸν ἐπιθεωρητὴ γιὰ τὴ δουλειὰ τοὺς κάλεσε. Ἦταν ἓνας ἔξυπνος νέος, πού δὲν ἔδειξε οὔτε ἀπορία, οὔτε

προσποιητή προθυμία. Ἐξαιρε καλὰ ποιὰ ἦσαν τὰ καθήκοντά του καὶ τί ὄφειλε νὰ κάμῃ.

—Ἦσυχάστε, δεσποινίς! τῆς εἶπε κι' ἐχτύπησε τὰ τακούνια του, ἀναστηλώνοντας τὸ κορμί του. Μένετε σεῖς ἐδῶ. Ἐμεῖς θά-μαστε ἀπέξω, στίς θέσεις μας.

Τὸν εὐχαρίστησε ἡ Λουέλλα. Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ περισσότερον καιρό, ἐσθυσε καὶ τὸ ἡλεκτρικὸ τῆς τραπεζαρίας. Ἐκάθησε μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀκουμπώντας τὸ δεξιό της ἄγκωνα στὸ πρεβάζι ἀπάνω, κι' ἐπαραιμόνευε. Ἡ αὐλὴ ἦταν ἀρκετὰ φωτισμένη. Ἡ Λουέλλα θὰ ξεχώριζε καὶ τὸ παραμικρὸ πού θὰ γινόταν ἐκεῖ-κάτω. Κι' ἐκαθόταν ἔτσι στὰ σκοτεινά.

Πράγματι, δὲν πέρασαν πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας... Μιά σκιά, πού βγήκε ξαφνικά ἀπὸ τὴν πέρα σκοτεινὴ γωνιά, ἤλθε κι' ἀνοιξε τὸ δικό της γκαράζ. Κι' ἄρχισε νὰ βάζῃ σὲ κίνησι τὸ ἀμάξι...

Ἡ Λουέλλα δὲν πρόλαβε νὰ τρομάξῃ. Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, τρεῖς ἄλλες σκιὲς ξεπετάχτηκαν, χωρὶς νὰ δῇ κανέναν ἀπὸ πού, καὶ φράξανε τὴν εἴσοδο τοῦ γκαράζ. Ἡ κοπέλλα ἀνεστέναξε κι' ἐσπευσε νὰ στρέψῃ πάλι τὸ διακόπτη. Τὸ φῶς πλημμύρισε τὴν τραπεζαρία, κι' ἐφεγγε κι' ἐξω στὴν αὐλὴ. Δὲν ἔμεινε πολλὴ ὥρα μοναχὴ τῆς, ὥστε ν' ἀνυπομονήσῃ. Ἐχτύπησε σὲ λίγο ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς πού τῆς ἔφερνε τὴ μίς Νταίηλ. Ἀλλὰ πόσο ἀλλαγμένη ἦταν τώρα αὐτὴ ἡ μίς Νταίηλ! Κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι, μὲ θλοσυρὰ μάτια, λουομένη στὸν κρύο ἰδρώτα καὶ ντυμένη σὰν πρόστυχη τῆς τελευταίας ὑποστάθμης... Τὴν ἀρχηγία τὴν εἶχε τώρα ἡ Λουέλλα.

—Μίς Νταίηλ! τῆς ἔλεγε. Σὲ κατηγορῶ πὼς κάθε τόσο παίρνεις σὰν κλέφτρα τὸ αὐτοκίνητό μου. Δὲν σὲ ρωτᾶω τί τὸ κάνεις, ἀλλὰ σοῦ λέω: Εἶναι στὸ χέρι σου νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ξελαφρώσῃς τὴ θέσι σου. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἀυξήσῃς μόνη σου μὲ φέματα τὴν κατηγορία πού σὲ θαραίνει.. Θὰ μοῦ πῆς τώρα τί πηγαινες νὰ κάμῃς;...

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Λουέλλα ξεκινούσε ἀπὸ τὸ σπίτι της, διαστικὴ καὶ ἀκατάστη. Δὲν εἶχε προσέξει καθόλου τὸ ντύσιμό της. Ἐπῆγε ἴσια στὴ λέσχη, γιὰ νὰ βρῇ τὸ Ρόμπιν. Ἀλλ' ὁ ἀγαπημένος της ἔλειπε. Εἶχε βγῆ ἐξω ἀπὸ νωρίς.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΡΟΜΠΙΝ

Ὁ Ρόμπιν κι' ὁ Ντεσάν καθόντουσαν στὴν πιδ σκοτεινὴ γωνιά τῆς βρωμερῆς ταβέρνας, ὅπου πιδ μέσα βρισκόταν τὸ καταφύγιο τῆς ληστρικοσυμμορίας. Ὁ Ρόμπιν παρὰσταине τὸ λιγδιασμένο σωφὲρ κι' ὁ Ντεσάν τὸν μαουινιέρη. Ἀνυπομονούσανε. Ὁ Ρόμπιν ἔλεγε μὲ σιγανὴ φωνή· καὶ μὲ ὕφος ἀπελπισμένο:

—Ἡ ὥρα πέρασε. Ὁ κάπηλας τώρα θὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του.

Δὲν εἶδαμε κανέναν νὰ περνᾷ ἀπ' ἐκείνη τὴν πόρτα. Τί θὰ κάνουμε;

—Δὲν πιστεύω πὼς θὰ κλείσῃ ὁ κάπηλας τὴν ταβέρνα του ἀπὸ τώρα. Θὰ περιμένῃ νάλλουν πρῶτα τὰ ὄρνια καὶ ὁ Γυπαετὸς τους. Θὰ συναχθοῦν ἀργότερα, γιὰ νάχουνε ἡσυχία. Δὲ μοῦ τὸ βγάζεις ἀπ' τὸ νοῦ πὼς ἀπόψε θὰ γίνῃ ἡ μοιρασὶὰ τοῦ θησαυροῦ. Πρέπει νάμαστε ὑπομονητικοί. Ἄν συμβῇ ὅπως μοῦ τὸ λέει τὸ προαίσθημά μου, θάναί μιὰ περίστασι πού δὲ θὰ μᾶς ξαναπαρουσιαστή.

—Φοβοῦμαι, Ντεσάν, πὼς μὲ τὸ προαίσθημά σου θὰ χάσουμε ἀδίκῃ τὴ βραδυὰ μας ἐδῶ μέσα, ξανάλεγε ὁ Ρόμπιν.

Μὰ, πρὶν ἀκόμα ἀποτελειώσῃ τὴν κουδέντα του, φάνηκε τὸ πρῶτο ὄρνιο. Θάλεγε πὼς ἦταν ἡ σκιά κάποιου πού περνοῦσε ἐξω ἀπ' τὴν τζαμόπορτα τῆς ταβέρνας, τόσο ἀνάλαφρα ἤλθε καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' τὸν μπάγκο.

—Συγγνώμη, φίλτατε! ἐπρόσθεσε τότε ὁ Ρόμπιν. Εἶχα ἀδίκῃ νὰ μὴν πιστεύω τὸ προαίσθημά σου.

Ὁ Γάλλος δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτα. Ἀρκέσθηκε μόνο νὰ γελάσῃ... Ἐμετροῦσε τὰ μέλη τῆς συμμορίας, πού ἐμπαιναν σὲ ἴσα χρονικά διαστήματα κι' ἐξαφανιζόντουσαν χωρὶς νὰ προκαλοῦν τὴν προσοχὴ κανενός. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς κάθησε γιὰ λίγο ἐκεῖ πού ἦταν τὸ πιδ λίγο φῶς. Θὰ περίμενε, φαίνεται, νάρθῃ ἡ σωστή του ὥρα.

Ἀφοῦ πέρασε καὶ τὸ πέμπτο ὄρνιο, ὁ κάπελας ἐσθυσε τὰ φῶτα τοῦ μαγαζιοῦ, ἀφήνοντας μόνο ἓνα μικρὸ, πού ἐφεγγε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ μπάγκο. Κι' ἐφώναζε:

—Παιδιά! εἶναι ὥρα νὰ κλείσουμε.

Ὁ Ρόμπιν ἔρριξε τότε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιὰ στὸ Γάλλο, κι' αὐτὸς τοῦκαμε νόημα νὰ κυττάξῃ στὸ τραπέζι, πού ἦταν κάτω ἀπ' τὰ θαρέλια.

—Θάχῃ φασαρίες ὁ κάπελας μ' αὐτὸν ἐκεῖ τοῦ ψιθύρισε. Μόλις τσακωθοῦν, ἐμεῖς θὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπ' τὸ μπερντέ τοῦ νεροχύτη.

Ὁ Ρόμπιν ἐκύτταξε κατὰ κεῖ κι' εἶδε: Ἦταν ἓνας μεθυσμένος χαμᾶλης πού κοιμότανε, γέροντας τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ του στὸ τραπέζι. Εἶχε καὶ παρέα, ἓνα λούστρο, πού τὸν τράνταζε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ροχάλιζε. Ἡ κατάστασι προμηνούσε, ἀλήθεια, καυγᾶ. Ὁ Ρόμπιν εἶδε καὶ κατὰ τὸ μέρος τοῦ νεροχύτη. Ἔτσι στὰ σκοτεινά, θὰ τοὺς ἔκρυβε ὁ μπερντές γιὰ κάμποση ὥρα. Ὅσο πιδ πολὺ, τόσο τὸ καλύτερο...

—Ἐτοιμάσου, εἶπε σιγανὰ ὁ Ντεσάν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ταβερνιάρης πῆγαινε κατὰ τὸ τραπέζι τοῦ κοιμισμένου.

—Σήκω, μάστορα! τοῦ φώναζε ἀπὸ μακριά.

—Μὴν τὸν πειράξῃς, εἶπε ὁ λούστρος, μπαίνοντας ἀνάμεσα

στον δρόμο.

Ο κάπηλας έσπρωξε το λούστρο με δάναυσο τρόπο. Ο λούστρος το πήρε «στο φιλότιμο» κι' έτράβηξε τον κάπηλα απ' το μανίκι. Εκείνος αντίσταθηκε, ώσπου έσκισε το ρούχο του. Άρχισαν τότε οι γροθιές. Πού έπέτρεψαν στους δυο ντετέκτιβ να κρυφτούν στο νεροχύτη, χωρίς να τους πάρη κανένας είδησι.

— Γονάτισε και κρύψου, είπε ο Ντεσάν του Ρόμπιν. Έχε έτοιμο το πιστόλι σου.

Ο Ρόμπιν χαμογέλασε και ζάρωσε κι' αυτός κάτω απ' την πέτρινη σκάφη. Ο καυγας εξακολουθούσε τη φυσική του πρόοδο. Κάθε τόσο έρχόταν απ' έξω κι' ένα καινούργιο όρνιο, που προσπερνούσε αδιάφορα και πήγαινε να προστεθεί με τ' άλλα. Ο Ντεσάν είχε και το νου του να μετράη τους συμμορίτες. Έκρατούσαν κι' οι δυο την ανάσα τους, για να μην αυτοπροδοθούνε. Ο ταβερνιάρης είχε καθαρίσει πια το μαγαζί κι' από κείνους τους «μπελάδες». Καθόταν τώρα μπροστά στο μπεζαχτά και μετρούσε κάτω απ' το φως του μικρού λαμπτήρα την πούλησι.

Μπήκε τότε απ' το δρόμο κάποιο όρνιο. Μπορεί ναταν ο Γυπαετός, γιατί ρώτησε τον κάπηλα για τα παλληκάρια που-χαν έλθη.

Καλά! του αποκρίθηκε. Έπειτα απ' την κοπέλλα, θάναι ακόμα άλλος ένας. Ξαίρε το, για να κλειδώσης την πόρτα.

Τάκουσαν οι δυο ντετέκτιβ και κράτησαν τα μάτια τους πλατειά ανοιχτά, για ν' αντιληφτούνε την κοπέλλα που θάφτανε προτελευταία. Από το μέρος όπου κρυβόντουσαν, βλέπανε μόνο τα ποδάρια των ληστών. Η ώρα περνούσε, κι' ο Ρόμπιν άρχιζε να μουδιάζει.

Αυτή είναι, του ψιθύρισε ο Ντεσάν στ' αυτί.

Ο Ρόμπιν ανασήκώθηκε και την είδε, μ' όλο που ο Γάλλος τον τράβηξε απ' τη μπλούζα για να μην εκτεθεί πολύ. Ήταν ή γνώριμή του κατσιδέλα, εκείνη που σκέπαζε το κεφάλι της μ' ένα μαύρο μποξά και που τον είχε παρακολουθήσει στο δρόμο, την πρώτη βραδιά.

Την πρόσεξα, είπε του Ντεσάν. Είναι κείνη ή παληά...

— Μά τί, ήθελες νάνε καμμιά άλλη; του απάντησε ψιθυριστά και χαμογελώντας.

Ο Ρόμπιν δεν κρατιόταν απ' την ανυπομονησία του.

Σε λίγο ήλθε και το τελευταίο όρνιο. Ο ταβερνιάρης άφησε το μπεζαχτά και πήγε να κλείση την έξορτα. Άλλά τη στιγμή που ο άνίδεος καταστηματοάρχης σήκωνε τη βαρεία σιδερένια μπάρα, για να στερεώσει ασφαλέστερα την πόρτα του μαγαζιού του, σωριάστηκε κατ' γής με τη μπάρα στα χέρια.

Τούχε έπιτεθεί από πίσω ο Ντεσάν, που ξεπετάχτηκε άξαφνα από το νεροχύτη. Τον χτύπησε κατακέφαλα με μια σιδερένια

γροθιά, και τον άφησε μονομιάς αναίσθητο.

— Κάλεσε τώρα τη φρουρά, Ρόμπιν! είπε ο Γάλλος.

Ο Ρόμπιν άνοιξε χαμογελώντας την έξορτα κι' έκαμε κά-ποιο σύνθημα με το ηλεκτρικό του φανάρι. Σε λίγο ή ταβέρνα γέμισε από αστυνομικούς με πολιτικά ρούχα, ο καθένας με το πιστόλι στο χέρι. Ήσαν οι άντρες εκείνοι, που τους είχε φέρει απ' το Έντιμπουργκ ο σερ Χένρυ.

Ο Ντεσάν μίλησε στο διοικητή τους :

— Ο κύριος Μέρντον κι' εγώ θα προχωρήσουμε πιο μέσα απ' εκεί του έλεγε δείχνοντας την έσωτερική πόρτα, πίσω απ' το μπάγκο. Δεν ξαίρομε τί θα δούμε, ούτε και με ποιους θα βρε-θούμε. Σεις θα μείνετε εδώ. Άν δητε πως περνάει ένα τέταρτο της ώρας κι' έμεις ακόμα δεν έχουμε γυρίσει, νάλθετε να μās ζητήστε. Νά ψάξετε και να μās βρήτε!

— Να! πρόσθεσε κι' ο Ρόμπιν χαμογελώντας.

Ο διοικητής τους έδλεπε έτσι ευθυμους κι' άπορούσε. Έθαύ-μαζε το θάρρος τους.

Σας συγχαίρω! τους είπε. Προχωρήστε ξέγνοιαστοι. Άν δέν σας ξαναδούμε εδώ μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας, θα μās δητε σεις, όπου κι' άν βρισκόσαστε.

Πήρε τότε ο Ντεσάν το Ρόμπιν. Πέρασαν απ' τη συστηριώδη πόρτα. Έξαφανίστηκαν κι' αυτοί, σαν τα όρνια του Γυπαετού... Το θάρρος τους ήταν κάτι τι άπίστευτο. Με τα ηλεκτρικά φανάρια τους, δε βρήκαμε καμμιά δυσκολία στο δρόμο. Βγήκαν από τη πίσω κάμαρα της ταβέρνας, ήλθαν στην αυλή και μπήκα-νε ως την άποθήκη. Εκεί ή πορεία τους έσταμάτησε. Έρριξαν φως λόγυρά τους, μα δέν είδανε πουθενά έξοδο.

— Θα ύπάρχη κάποια καταπακτή, είπε ο Ντεσάν. Άς ψά-ξουμε χάμω.

Παραμέριζαν από παντού τα άχαρα, ώσπου στο τέλος φάνηκε ή πέτρα με το χαλκά. Την ανασήκωσαν. Είδανε τα σκαλιά. Και προχώρησαν στο ύπόγειο...

— Για την ώρα, έλεγε ο Ντεσάν, δέν είδαμε νάχουν άλλη έ-ξοδο. Θα τους πιάσουμε σαν ποντίκια!

Τι παράξενο! Μιλούσανε φωναχτά! Ήξαιραν πως μετά λίγα δήματα θα πέφτανε στα νύχια των όρνιων, κι' ούτε καν τη φωνή τους έχαμήλωναν!

— Τι βλέπω; έκαμε άξαφνα ο Ντεσάν, σδύνοντας το φανά-ρι του.

Άμέσως κι' ο Ρόμπιν έσδυσε το δικό του.

Βρέθηκαν άπότομα μπροστά σε μια πόρτα. Θα ήσαν εκεί τα όρνια, γιατί απ' την κάτω χαραμάδα της πόρτας έβγαινε φως.

Ο Ρόμπιν, έτσι καθώς βρισκόταν στο σκοτάδι μέσα, άνέβασε το πιστόλι του, λες κι' ήθελε να πυροβολήση κάποιον, εκείνη τη στιγμή. Κι' ήλθε και στάθηκε πίσω από το Ντεσάν.

—Θ' ανοίξω τὴν πόρτα, ψιθύρισε ὁ Ντεσάν. Εἶσαι ἔτοιμος;
Τότε ὁ Ρόμπιν ἀκούμπησε τὴν κἀνήν τοῦ πιστολίου του στὸ
ραχοκόκαλο τοῦ Ντεσάν, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ, μὲ ὕφος ἐπιτα-
κτικό:

—Σ' ἤθελα, Γυπαετέ, γιὰ νὰ μοῦ δείξης σὲ ποιά φωλιά κορ-
νιάζουνε τὰ ὄρνια σου. Τὸν αἰφνιδιασμό θὰ τὸν κάμω ἐγώ, μόνος
μου. Ἐλα νὰ πάμε πίσω. Μὴν κἀνης πὼς φέρνεις ἀντίστασι, γιὰ-
τί θὰ σὲ πυρ..

Δὲν πρόλαβε νὰ πῇ περισσότερα ὁ Ρόμπιν. Δὲν ἔδλεπε μέσα
στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ ἐνοιῶθε νὰ τὸν τριγυρᾶνε πολλὰ χέρια. Ἐνα
ἀπ' τὰ χέρια αὐτὰ τοῦ ἄρπαξε τὸ πιστόλι. Κάποιο ἄλλο τοῦ σή-
κωσε τὸ πόδι. Κι' ἓνα τρίτο χέρι τὸν ἔσπρωξε. Ἐπὶ βαρεῖα χά-
μω. Ἐνοιῶθε πὼς τοῦ δένανε τὰ χέρια μὲ σίδερα. Οὔτε νὰ φωνά-
ξη ἐπροσπάθησε, οὔτε νὰ κουνηθῇ. Τὶ τὸ ὄφελος; Ὁ Γυπαετός
καὶ τὰ ὄρνια του τὸν αἰχμαλώτιζαν μέσα στὴ φωλιά τους!

Κάποιο χεροδύναμο ὄρνιο ἀνασήκωσε τὸ Ρόμπιν ἀπὸ χάμω
καὶ τὸν ἔστησε ὄρθιο. Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐνα δυνατὸ φῶς χτύπη-
σε ἀπότομα τὸ Ρόμπιν στὰ μάτια, καὶ τὸν ἐθάμωσε. Τὸν ἔσπρω-
χναν δάναυσα κατὰ μέσα. Ἐπροχωροῦσε ἄθελα. Βολεύτηκαν τὰ
μάτια του στὸ φῶς. Καὶ εἶδε:

Μπροστὰ ἀπὸ ἓνα στενόμακρο τραπέζι στεκόντουσαν τέσσε-
ρεις ἄντρες, δεμένοι χεροπόδα καὶ σφιχτά.

Ἄλλ' ἔταν εἶδε καὶ τὸν τέταρτο, ἔφριξε, κλονίστηκε.
Καὶ θὰ ξαπλωνόταν κατάχαμα, ἂν δὲν προλαβαίνανε νὰ τὸν βα-
στάξουν τὰ γύρω του ὄρνια. Ὁ τέταρτος αὐτὸς αἰχμαλώτος ἦταν
ὁ φίλος του, ὁ ἀνώτερος διπλωματικὸς υπάλληλος ἀπ' τὸ Παρίσι...
Ἦταν ὁ ἀληθινὸς Ντεσάν!...

Τὰ ὄρνια δέσανε καὶ τὰ πόδια τοῦ Ρόμπιν μὲ σίδερα. Ἐπει-
τα ἐσκόρπισαν, χαθήκανε.

Πόσα ὄρνια εἶδε ὁ Ρόμπιν μέσα στὰ λίγα ἐκεῖνα λεπτὰ τῆς
ῥας! Καὶ τί μεγάλα, τί φοβερά! Ἐνα μόνον ἔμενε ἀκόμα κοντὰ
του. Ὁ Ρόμπιν δὲν ἔδλεπε ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά, ἀλλ' ἡ-
ξαίρετοι ποῖδες ἀνθρώποις κρυβόταν μέσα ἀπ' τὸ τρομαχτικὸ ράμφος,
κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα φτερά, μ' ὄλο πού ἡ φωνή του ἦταν τώρα
ἀλλοιώτικη. Εἶχε μπροστὰ του τὸν Κόρακα, πού ἦταν ὁ Γυπαε-
τός, καὶ πού παρουσιάστηκε μεταμορφωμένος γιὰ Ντεσάν!

Εὐθὺς μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Στάντιγκ, ὁ Ρόμπιν κατάλαβε
πὼς ὁ Ντεσάν ἐκεῖνος ἦταν ψεύτικος. Τότε ἀκόμα δὲν ἤξαιρε ἂν
ἦταν αὐτὸς ὁ Κόρακας ἢ ὁ Γυπαετός. Κι' εἶχε σχεδιάσει νὰ τὸν
συλλάβουνε τώρα μαζί μὲ τὴ συμμορία του. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ συμ-
βῇ αὐτό, πιάστηκε ὁ ἴδιος!

Τώρα ὁ Γυπαετός τὸν ἐχλεύαζε:

—Θὰ λείψω, Ρόμπιν, γιὰ λίγο, τοῦ ἔλεγε. Θὰ πάω μὲ τὰ ὄρ-
νια μου νὰ κανονίσω κάποια βιαστικὴ δουλειά. Δὲ θ' ἀργήσω νὰ
ξαναγυρίσω. Ἐφρόντισα, ὅπως βλέπεις, νὰ μὴ μείνης μοναχός

σου. Σ' ἀφήνω μὲ καλὴ σοντροφιὰ. Θέλης νὰ σοῦ συστήσω τοὺς
κυρίους;

Καὶ γελῶντας, σὰ διάβολος, ἔφυγε...

Ἐνα ὄρνιο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἦλθε γιὰ νὰ φυλάγῃ τοὺς
πέντε αἰχμαλώτους

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡ ΙΩΑΝΝΑΙΝΑ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Ποῖς τὸ πιστεύε, Ρόμπιν! ἔλεγε ὁ Μπλάνταϊς.
—Ἐνὸσω ὑπάρχει ζωὴ, ὑπάρχει καὶ ἐλπίδα, τοῦ ἀποκρίθηκε
ὁ ἀκαταγώνιστος νέος

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε. Πού ἄραγε νὰ πῆγε ὁ γυπαετός μὲ
τὰ ὄρνια του; Στὴν ἀποθήκη τῆς αὐλῆς ἐπάνω, ἢ καταπακτὴ
εἶχε μείνει ἀνοικτὴ. Ὁ Ρόμπιν εἶχε δάξει τὸν ψυτο-Ντεσάν νὰ
κατεβῇ πρῶτος, ξεπίτηδες, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν καὶ τοῦ κλειδῶνε
τὴν τρύπα ἐκεῖνη.

Τὶ φρικτὲς στιγμὲς!

Ἄξαφνα ὁ Γυπαετός ξαναγύρισε μαζί μὲ τὰ ὄρνια του. Ὁ
Ρόμπιν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ παρακολουθῇ ἰδιαιτέρως τὸ θηλυκὸ
ὄρνιο, πού τὸ πρόδιδαν τὰ κουνήματά του καὶ τὸ μπόι του.

Οἱ λησταὶ ἐκάθησαν μὲ τάξι μπροστὰ στὸ στενόμακρο τραπέ-
ζι, ἀφήνοντας τὴ μεσιανὴ θέσι γιὰ τὸν ἀρχηγό τους. Ἀλλ' αὐτὸς
στεκόταν καὶ κουβέντιαζε μὲ τὸν Ρόμπιν.

—Κύριε Ρόμπιν! τοῦ ἔλεγε μὲ ὕφος τάχα εὐγενικό. Μποροῦ-
με, μοῦ φαίνεται, νὰ ἐξηγηθοῦμε, πρὶν ν' ἀρχίσουμε μιὰν ἄλλη
συζήτησι... Θέλω πρῶτα νὰ σὲ συγχαρῶ, πού ἀντελήφθηκες τὴ
διπροσωπία μου. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κατάλαβες ἀπὸ δικό μου λά-
θος, ἔ; Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ρόμπιν δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε.

—Ξεχνᾷς πὼς εἶσαι αἰχμαλώτος μου, ἢ περιμένεις νὰ σοῦρ-
θῇ ἀπὸ πουθενὰ καμμιὰ βοήθεια; Εἰς πὼς ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοῦ
Ἐντιμπουργκ δὲ ζῇ πιά κανένας. Μὴν περιμένεις, λοιπόν, πὼς
θὰ παρουσιαστῇ κάποιος γιὰ νὰ σὲ σώσῃ. Σὲ διατάσσω ν' ἀπαν-
τήσης στὴν ἐρώτησί μου.

Δὲν ἀπελπιζοῦσαν ὁ Ρόμπιν, μ' ὅσα κι' ἂν τοῦλεγε ὁ Γυπαε-
τός. Τὰ λόγια του ἐκεῖνα στὸ Μπλάνταϊς τάχε σὰν εὐαγγέλιο:
Ἐνὸσω ὑπάρχει ζωὴ, ὑπάρχει κι' ἐλπίδα. Σκέφτηκε πὼς τὸ κα-
λύτερο ἦταν ν' ἀπασχολῇ τὸ Γυπαετὸ μὲ κουβέντες, ἀφοῦ κι' ἐ-
κεῖνος τῶθελε. Εἶχε νὰ κἀνῃ μ' ἓναν αἰμοδόρο κακοῦργο, πού
ἦταν συνάμα κι' ἓνας τρελλὸς φιλόδοξος. Ὅλα ἐκεῖ μέσα αὐτὸ
μαρτυροῦσαν. Θὰ τοῦ κολάκευε, λοιπόν, τὴ φιλοδοξία του καὶ θὰ
κέρδιζε ἔτσι καιρό... Καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀργά, βάζοντας στὴν
ὀμίλῃ του ξένες κουβέντες, πού ἱκανοποιοῦσαν τὸν παλαβὸ λη-
στή, θάλεγες πὼς τοῦ διηγότανε κανένα παραμῦθι. Ἀνάμεσα στὰ
πολλά, τοῦ ἔλεγε:

—Όπως σου τὰ εξιστορῶ ἔτσι καὶ συνέβησαν. Μοῦ παρυσιάστηκες ἐξαρχῆς μεταμορφωμένος. Παραξευέτηκα πολύ, γιατί δὲν ὑπῆρχε μιὰ τέτοια ἀνάγκη. Ἦλθε ὕστερα ἡ πληροφορία ἀπὸ τὸν ἐπιθεωρητὴ, ποὺ φύλαγε στὸ σπῖτι τοῦ Χάμπστεντ. Μοῦ εἶπε πὼς κατέβηκες στὸ ὑπόγειο κατὰ τὶς δυὸ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Δηλαδή, εἰδοποίησες τὴ φρουρὰ ἐκεῖ μιὰ ὥρα ἀργότερα. Ὑποπτεύτηκα πὼς κάπου θάχες πάει στὸ μεταξὺ αὐτό, κάτι θάχες κάνει. Ἀς ἔλθουμε τώρα καὶ στὸ σπῖτι τῆς πλατείας Μπελγκραϊνδ: Θυμᾶσαι ποὺ συζητούσαμε μὲ τὸν Ὑφυπουργό. Ἐφυγες πρῶτος, μὲ τὴν πρόφασιν πὼς διαζόσουν νὰ κοιμηθῇς. Ἐγὼ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κύτταξα τὸ ρολόι μου. Ἦταν πέντε παρὰ δέκα πρῶτ'. Ἐμαθα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐπιθεωρητὴ πὼς δταν ἔδχαινες ἔξω στὸ δρόμο ἦταν πέντε καὶ πέντε. Ἐλειψες πάλι ἀρκετὸν καιρό, γιὰ νὰ πᾶς ὡς τὴν ταράτσα καὶ νὰ σκοτώσης τὸν ἄμμοιο Στάντιγκ. Ὑστερα κι' ἀπ' αὐτὸ ἐπείστηκα πὼς ἂν δὲν ἦσουν ὁ Γυπαετός ἢ ὁ Κόρακας, θὰ ἦσουν ὅμως κάποιος ἀπὸ τὴ συμμορία. Ἦθελα νὰ βεβαιωθῶ, καὶ τὸ ἔκανα μὲ δυὸ τρόπους: Ἐδῶσα νὰ ἐξετάσουν μιὰ μικρὴ κλωστή, ποὺ τὴ βρῆμα στὸ νύχι τοῦ Στάντιγκ. Φαίνεται πὼς κι' αὐτὸς σὲ ἄρπαξε, καὶ πὼς παλαίψατε λιγάκι...

—Ἐξακολούθησε, κύριε Ρόμπιν Μέρντον! εἶπε μὲ φωνὴ κρατημένη. Ἐξακολούθησε. Βλέπεις πὼς κάθουμαι καὶ σ' ἀκούω.

—Ἀπὸ κείνη τὴν κλωστή πληρωφρήθηκα πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸ Στάντιγκ φοροῦσε ρούχα ὅμοια μὲ τὰ δικά σου..

—Καὶ θέλεις νὰ πιστέψω πὼς μ' αὐτὸ καὶ μόνο ἐπείστηκες;

—Εἶναι ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο...

—Ποιό;

—Μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Στάντιγκ, τηλεγράφησα στὸ Παρίσι πὼς χρειαζόμουν μιὰ φωτογραφία τοῦ Ντεσάν...

—Τόσο γρήγορα σου τὴν ἔστειλαν;

—Ναί. Τὴν παραδῶσανε στὸ ἀερόπλανο, ποὺ ἔφτασε σήμερα τ' ἀπόγευμα.

—Δὲν εἶναι δυνατό νὰ μὲ γνῶρισε ἀπ' τὴ φωτογραφία αὐτή.

—Ναί. Δὲν ἦταν δυνατό. Ἐκάνες τὸ μακιγιάρισμά σου στὴν ἐντέλεια. Μὰ ἐγὼ δὲν ἀρκέστηκα νὰ δῶ μόνο τὴ φωτογραφία. Ἐξήγησα στὸ Παρίσι γιὰ τί σκοπὸ τὴν ἤθελα. Τὴν ἔδωσαν στὸ εἰδικὸ τμήμα τῆς ἀστυνομίας, ποὺ τὴν ἐμέτρησε καὶ μοῦ τὴν ἔστειλε μαζὶ μὲ ὁδηγίες. Χαίρεις γιατί δὲν ἀνάθεσα στὴ Σκότλαντ Γιάρντ αὐτὴ τὴ δουλειά...

—Μὴ μοῦ λὲς ψευτιές. Θὰ τὸ μετανιώσης. Νομίζεις πὼς δὲ μπορῶ νὰ σὲ κάμω νὰ μαρτυρήσης τὴν ἀλήθεια;

—Δὲ σου λέω ψέματα. Ἀλλὰ μὴ χολοσκᾶς, γιατί ὅσο ἐπιτυχημένο κι' ἂν εἶναι ἓνα μακιγιάρισμα, θὰ φανῇ μὲ τὸ μέτρημα αὐτό.

—Τί πράγμα μέτρησε ἐσύ;

—Τὴ φωτογραφία σου.

—Κανένας δὲν ἔχει φωτογραφία δική μου.

—Σὲ φωτογράφησε κάποιος γιὰ λογαριασμό μου.

—Ποῦ; Πότε;

—Τὸ μεσημέρι, στὸ ἀτελιὲ τοῦ φωτογράφου, δταν συζητούσαμε μὲ τὸν ὑφυπουργό. Καταλαβαίνεις τώρα τί ἔκανα; Πῆρα ἔπειτα τὴν φωτογραφία σου καὶ τὴν ἐμέτρησα σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ἀπ' τὸ Παρίσι. Καὶ τότε μόνο ἐπείστηκα. Ἐπείστηκες τώρα καὶ σύ.

—Εἶσαι ἀδιάντροπος! Ὅλα αὐτὰ θὰ μοῦ τὰ πληρώσης, καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα.

—Ὁ Ρόμπιν ἐνοιῶθε σὰ νὰ βλεσε κανένα ὄνειρο.

—Ἀξάφνα τότε ἀκούστηκε μιὰ τρομαγμένη γυναικεία κραυγή.

—Ὁ Γυπαετὸς στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, σὰν ἀναποφάσιτος. Ἐγύρισε ὕστερα κι' εἶδε τὸ πιὸ μικρὸ ὄρσιο, ποὺ βρισκόταν κοντὰ μὲ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους, πλάι στὸ Μπράντ. Καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή.

—Μὴν τοὺς λυπᾶσαι, ἀγαπητή μου! Εἶδες πὼς τοὺς δικάσαμε μὲ ὅλους τοὺς τύπους, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τοὺς νόμους μας. Κανένας δὲν τοὺς ἐμπόδισε ν' ἀπολογηθοῦν.

—Ἀλλὰ καθὼς ξαναγύρισε νὰ συννενοηθῇ μὲ τὸ δῆμιο, ἔστρεψε τὴν πλάτη του στοὺς αἰχμαλώτους, ποῦχαν δίπλα τους τὸ θηλικὸ ὄρσιο. Καὶ τότε συνέβηκε κάτι. Μὰ τόσο γογγύοντα ἔγινε, ποὺ κανένας δὲν τὸ πῆρε εἰδησι, γιὰ νὰ τὸ προλάβῃ. Τὸ θηλικὸ ἐκεῖνο ὄρσιο βαστοῦσε στὰ χέρια του ἓνα μικρὸ κλειδί, ποὺ τῷχε πάρει κρυφὰ ἀπ' τὸ τραπέζι ἀπάνω. Ἐξεκλείδωσε τὰ δεσμὰ τῶν αἰχμαλώτων, μὲ θαυμαστὴ ταχύτητα, λὲς κι' ἐπέρασε κάποιος κεραυνὸς ποὺ τᾶκαψε καὶ τᾶλυνσε.

—Ὁ Μπράντ χύθηκε σὰν ἀστραπή κι' ἐκαθάλησε τὴ ράχι τοῦ Γυπαετοῦ. Ὁ Μπλάνταϊς ἔτρεξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ρόμπιν, ποὺ πετάχτηκε μονομιάς ὄρθιος, σὰν ἀγριεμένη γάτα. Οἱ ληστὰὶ δὲν προφτασαν νὰ πυροβολήσουν, γιατί εὐθὺς ἔπειτα τὸ θηλικὸ ὄρσιο ἔσπευσε κι' ἐκατέδασε τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ ὑπόγειο ὅλο βυθίστηκε σὲ μαῦρο σκοτάδι.

—Ἀκουγόντουσαν, τὰ δυνατὰ χτυπήματα ἀπ' τὰ βαρεῖα σκαμνιά, ποὺ πέφτανε ὡ-καί-κεῖ σὰν τόπια.

—Τὸ θηλικὸ ὄρσιο δὲ λάβαινε μέρος. Ἐπῆσε τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Ἐπερίμενε. Κάποιοι ἐρχόντουσαν. Ἀκουσε τὰ βήματά τους. Εἶδε τὸ διάδρομο νὰ φωτίζεται μὲ ἀχνίνες ἀπὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι. Ἀναστέναξε. Ἐκαμε γιὰ ν' ἀνεβάσῃ τὸ διακόπτη, ἀλλ' ἐσταμάτησε, σὰ νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ καλύτερη σκέψι. Τὰ φανάρια πλήθαιναν στὸ δάθος τοῦ διαδρόμου ἀπὸ δευτερόλεπτο σὲ δευτερόλεπτο. Πάλι ἀναστέναξε. Ἐπαραμέρισε ἀπ' τὴν πόρτα, κρατῶντας πάντα τὸ διακόπτη. Ἐπερίμενε. Εἶδε τὶς πρῶτες ἀχνίνες, ποὺ μπήκανε ἀπ' ἔξω, κι' ἔκαμε σὰ νὰ τρόμαξε.

Σύγχρονα τότε ακούστηκαν τρεις φωνές:

— 'Εδω! 'Εδω! έλεγε τὸ θηλυκὸ ὄρνιο.

— "Αθλιοι! "Αθλιοι! κραύγαζαν ἀπ' τὸ διάδρομο

— 'Η ἀστυνομία! ἡ ἀστυνομία! στρίγγλιζαν οἱ λησταί.

Τὸ θηλυκὸ ὄρνιο ἀνέβασε τὸ διακόπτη, κι' ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ πάνω του τὰ φτερά καὶ τὸ πουλίσιό του κεφάλι... 'Εγέμισε τὸ ὑπόγειο ἀστυνομικούς. "Αλλοι φράξανε τὴν πόρτα, ἄλλοι πάλεδαν κι' ἄλλοι δένανε κακὸύργους.

Οἱ αἰχμαλῶτοι τραβήχτηκαν γιὰ νὰ ξαποστάσουν. Γύρισε τότε κι' ὁ Ρόμπιν τὸ βλέμμα του κατὰ τὴν πόρτα κι' ἀπόμεινε νὰ βλέπη σαστισμένος...

Τὸ θηλυκὸ ὄρνιο, ποὺ τὸ νόμιζε μὲς Νταίηλ, ἦταν ἡ Λουέλλα!

'Η μικρούλα ἐκείνη, ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη του θυσιάσε τὴν ἐλευθερίαν καὶ δοξασμένη δουλειὰ της στὸ θέατρο τοῦ ἔσωσε καὶ τὴ ζωή.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Λουέλλα ἀντικατέστησε τὴ μὲς Νταίηλ. 'Εσωσε τὸν ἀγαπημένο της καὶ τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους. Καὶ μπορεῖς νὰ πῆς πῶς αὐτὴ συνέλαβε τὸ Γυπαετὸ καὶ τὴ συμμορία του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΣΙΛΒΕΤΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΘΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

"Εχετε ἥσυχη τὴ συνείδησί σας ὅτι οἱ προμηθευταὶ σας **δὲν σᾶς γελοῦν**, εἴτε ἀπὸ λάθος εἴτε ἐπίτηδες, στὴν τιμὴ ἑνὸς πράγματος ποὺ ἀγοράζετε, χρησιμοποιῶντας τὸ

ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ

Γιατὶ σ' αὐτὸ βρίσκετε τὴν ἀξία τοῦ πράγματος ποὺ θὰ πωνίσετε, χωρὶς νὰ κάμετε τὸν παραμικρὸ λογαριασμὸ, **μέχρι δραμιῶν καὶ μέχρι λεπτοῦ.**

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: Θέλετε νὰ μάθετε πόσο **πρέπει νὰ πληρώσετε** γιὰ μιὰ ὀκᾶ καὶ ἑκατὸν ἐξήντα πέντε δράμια ἀρνὶ ποὺ πουλιέται 58 δραχμᾶς τὴν ὀκᾶ. Τὸ ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ σᾶς δίνει ἀμέσως τὴν τιμὴ: δραχμᾶς 80.50. Κι' ἔτσι πληρώνετε καὶ φεύγετε, **βέβαιος ὅτι δὲν . . . ἔγινε λάθος.**

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ & ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τα περιπτερά τὸ ΑΛΕΞΙΚΛΟΠΟΝ Εἰς κομποτάτον τεύχος τῆς ΤΣΕΠΗΣ

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ «**ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ**» ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους, ἐφαρμόζει τὸ σύστημα πνευματικῆς ἀσκήσεως, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦν τὰ μεγαλύτερα ἀστυνομικὰ περιοδικὰ ὅλου τοῦ κόσμου. Θὰ καλῇ κάθε ἐβδομάδα τοὺς κ. κ. ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς του νὰ ἀνακαλύπτουν μιὰ μυστηριώδη ἀστυνομικὴν ὑπόθεσιν.

Πῶς;... 'Απλούστατα, τὸ «**ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ**», μὲ τὸν διαγωνισμόν του, θὰ δίδῃ τὸ **θέμα** μιᾶς ὑποθέσεως, ὅπως παρουσιάζεται συνήθως πρὸς λύσιν σὲ ἕνα ντετέκτιβ ἢ σὲ ἕνα ἀνακριτὴν ἢ σὲ ἕνα ἑντορκον. Δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκεφθῇ ὁ ἀναγνώστης μὲ λογικὴν καὶ παρατηρητικότητα, διὰ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ἐπιτυχίαν ποῖος εἶναι ὁ δρᾶστης ἑνὸς ἐγκλήματος, ποὺ κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστον.

Εἶναι δόγμα τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας ὅτι «**καὶ ἐνὰ μυστήριον δὲν ἀντέχει στήν παρὰ τήρησιν καὶ στὸν κοινὸν νοῦν**». Ὡστε ὅλοι οἱ ἀναγνώσται μας, φθάνει νὰ εἶναι παρατηρητικοί, δηλαδὴ νὰ συλλαμβάνουν καὶ τίς πιδ ἀσήμαντες λεπτομέρειες μιᾶς ὑποθέσεως, πρᾶγμα ποὺ γίνεται μὲ ὀλίγη καλὴν θέλησιν, εἰμποροῦν νὰ μετᾶσχουν μὲ πολλὰς πιθανότητες ἐπιτυχίας στοὺς πρωτοτύπους αὐτοὺς διαγωνισμοὺς μας.

Μεταξὺ τῶν ἀναγνώστων τοῦ «**ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ**» πολλοὶ βεβαίως εἶναι μέλλοντες ἀστυνομικοὶ, δικαστικοὶ ἀκόμη, δὲ περισσότεροι οἱ μέλλοντες ἑντορκοι. Οἱ διαγωνισμοὶ μας θὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσουν ἀπὸ τῶρα τὸ ταλέντο τους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἴσως θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐπιτυχία στὴν καριέρα των, καθὼς καὶ ἡ τύχη προσώπων ποὺ θὰ κατηγορηθοῦν δίκαια ἢ ἄδικα.

'Εμπρός λοιπόν! Τὸ τερνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου. Μετάσχετε ὅλοι στοὺς ἐβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς μας.

Κατωτέρω σημειοῦμεν τοὺς ὁροὺς τῆς συμμετοχῆς καθὼς καὶ τὰ τῶν ἀποτελεσμάτων.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

'Η Γενεύη ἡ μεγάλη αὐτὴ πόλις τῶν πολιτικῶν ζυμώσεων, κατὰ τὰ ἔτη 1914 ἐμέχρι τὸ 1918 ὑπῆρξε τὸ κατ' ἐξοχὴν μέρος τῶν μυστικῶν ὁργανώσεων. Τῆς 17 Μαρτίου τοῦ 1917 καὶ τῶν κατασκοπεϊᾶς Γενεύης ἐνὸς ἐμπολέμου ἔθνους συνεκεντρώθησαν ὁ πρῶτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ τὸ γενικὸν στρατηγεῖο.

Τὰ δωμάτια ἦσαν ὅλα πιασμένα. Στὸ δωμάτιο ἀριθ. 11 ὁ ὑπο-
ὥρα 7 μ.μ. ὅλα τὰ μέλη τοῦ κέν-
να. Στὸ δωμάτιο ἀριθ. 11 ὁ ὑπο-

B. ΜΑΝΤΕΛΣΤΑΜ

ΕΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ

ΕΓΚΛΗΜΑ

Ηταν ένα ωραίο απογευματάκι του 'Ιουλίου, και η όδός 'Αρχαγγέλου, στο 'Ωτεύγ των Παρισίων ήταν ήρεμη, γιατί τα περισσότερα σπίτια της είχαν τα παραθυρόφυλλα κλειστά. Έκανε μέρες πολύ ζεστές και γι' αυτό ο κόσμος άφησε τη μεγάλη πολιτεία και ξεχύθηκε στις έξοχες και τις λουτροπόλεις.

Στο μπαλκόνι του δευτέρου πατώματος ένα ζευγαράκι ήταν ακουμπισμένο. Εκείνη, μια νέα και όμορφη γυναίκα, με μια λινή μπλούζα άσπρη και με μπλε φουστίτσα μάλλινη. Εκείνος, ένας νέος με δόλωσαυρα μαλλιά, μελαχροινός, έντελως ξυρισμένος. Τα χαρακτηριστικά του νέου παρ' όλο που ήταν κανονικά, εντούτοις είχαν επάνω τους μια κούραση, και σχημάτιζαν ελαφρές ρυτίδες.

Εκάπνιζε με πάθος καπνιστού ένα πούρο. Η σύντροφός του του έρριχνε ποδ και ποδ μια συμπαθητική ματιά και δεν μπορούσε να συγκρατήσει ένα ελαφρό άναστεναγμό κι' ένα μικρό δάγκωμα των χειλιών.

Εκείνος τελείωσε το πούρο του και ξανάναψε ένα άλλο, αμέσως πριν σβύσει το προηγούμενο.

— Έπηγες να δής το γιατρό, χθές, όπως μου το υποσχέθηκες Λουκιανέ;

Εκείνος μίλησε με απαλή φωνή. — Βεβαιότατα. Έπηγα. Αλλά είχε τόσο πολύ κόσμο, που δεν μπορούσα να περιμένω νάρθη ή σειρά μου, γιατί θα έχανα τις κούρες.

Εκείνη έκούνησε το χέρι της

για να διαμαρτυρηθή.

— Ω, για τις κούρες, θα έγκυρύνεις το κάθε τι!

— Αγάπη μου, αφού κερδίζω! Χθές μάλιστα έκέρδισα πάλι.

— Ω, όλοι οι παίκτες τα ίδια λένε. Κερδίζετε πάντα... Αυτό όμως δεν έμποδίζει τους χτύπους της καρδιάς σου ν' αυξάνουν. Μάλιστα... έδω και μερικές ημέρες βλέπω τα μούτρα σου να μην είναι και τόσο καλά... Έξ άλλου μου έχεις πη ότι κι' ο πατέρας σου πέθανε τριανταπέντε χρόνων από ένδοκαρδίτιδα. Δεν έπρεπε τουλάχιστον να καπνίζης τόσο πολύ!

— Ο Λουκιανός ντ' Αρμπουά άρχισε να γελά.

— Νά! "Ήξαιρα ότι θα κατέληγες σ' αυτό... Αλλά τί να κάνω, αφού αυτό μ' ευχαριστεί, και έξ άλλου μια φορά θα πεθάνω με... τότε...

Επειτα πιάνοντας το χέρι της το φίλησε.

Εκείνη ψιθύρισε:

— Είσαι ανυπόφορος.

Και σώπασαν.

Η Ουγκέτη Νταβρές ήταν ήθοποιός, γνώρισε κάποτε τον Λουκιανό και τον αγάπησε. Ο Λουκιανός δεν είχε παρά κάτι μικρά εισοδηματάκια, από τα οποία έζούσε. Έζωγράφιζε μάλιστα διάφορα ταμπλώ-σπόρ, τα οποία έπουλούσε και κάτι έβγαζε κι' απ' αυτά:

Δεν έκαθόντουσαν στο ίδιο σπίτι. Εκείνος είχε σπίτι αλλού, αλλά έρχόταν συχνά στο σπίτι της Ουγκέτης.

Μυστήριον

125

Όπως είχαν αποφασίσει θα παντρευόντουσαν μόλις θα τελείωνε η θερινή θεατρική περίοδος, και κάνανε σχέδια για το ταξίδι των γάμων τους στην Ιταλία.

Ακούστηκαν τέσσερις χτύποι στο ρολόγι της κοντινής εκκλησίας του 'Αγ. Αύγουστίνου.

Μπα! είπε η Ουγκέτη, η κυρία Πλάν δεν βγήκε ούτε σήμερα στο μπαλκόνι της. Δυο μέρες τώρα που βλέπω τις κουρτίνες καταβασμένες από μέσα.

— Ποιά, κυρία Πλάν; ρώτησε ήρεμα ο Λουκιανός.

— Πώς, δεν τη θυμάσαι; Η άλλη θεια είναι ότι δεν έρχεσαι συχνά αυτή την ώρα.

— Α, ναι, ξαίρω, ξαίρω... Λές για τη γρηούλα που κάθεται στο άπεναντι σπίτι, πώς τη θυμάμαι από πέρσι που ήμουνα άρρωστος κι' ήρθα έδω στο σπίτι σου ν' άναπαυθώ κ' έβγαينا στο μπαλκόνι και την έβλεπα.

— Τη θυμάσαι;... Μάλιστα είχατε κάνει και γνωριμία... Σέ χαιρέτουσε όταν έβγαине στο μπαλκόνι της κουνώντας το κεφάλι της.

Ξαφνικά η Ουγκέτη τουπίασε το χέρι.

— Δεν ξαίρεις, Λουκιανέ, τί πέρασε απ' το μυαλό μου αυτή τη στιγμή... "Ε, λοιπόν, φοβάμαι μήπως η γρηά αυτή που είναι γνωστή στη γειτονιά για πλουσία και φιλάργυρη, που ζή δίχως σκύλο και υπηρέτρια, πώς... μπορούσαν να την δολοφονήσουν μια μέρα.

Ο Λουκιανός κύτταξε την Ουγκέτη περιέργα.

— Παράξενο, τη στιγμή που σκεπτόσουναι σ' αυτό το πράγμα; το ίδιο είχα κι' εγώ στο μυαλό μου.

Έξηκολούθησε μ' ένα ύφος άφηρημένο

— Τί άλλο μπορούσες να σκεφθής, έπειτα από τόσα άτυνομικά μυθιστορήματα που διαβάζεις...

— Μά, έτσι δεν μπορεί να γίνει; Κανένας παλός δусаρεστημένος υπηρέτης... Κανένας συγγενής... Αλλά, πάντα στο τέλος συλλαμβάνεται ο δολοφόνος.

Ο Λουκιανός τράβηξε μια βαθεία ρουφηξιά από το πούρο του.

— Α, αυτό είναι άλλο πράγμα. Ξαίρεις τη θεωρία μου. Ένα έγκλημα που γίνεται μελετημένα με όλη την επιστημονική ακρίβεια, μπορεί νά έχη την τύχη και νά μην ανακαλυφθής.

— Μπα... μια πορτίτσα πάντα κάπου θα μένη άνοιχτή.

Επειτα από κάποια σκέψη ο Λουκιανός ώμολόγησε:

— Αναμφιβόλως! Η γυναίκα, τό ποτό, τό παιχνίδι, ή φιλοδοξία, βέβαια, αλλά λέγω όταν δεν υπήρχε πουθενά πορτίτσα...

Τη στιγμή εκείνη ή ματιά της Ουγκέτης, μηχανικά γύρισε προς τα πάνω.

Στο επάνω τους μπαλκόνι άκουμπισμένος βρισκόταν ένας κύριος. Η Ουγκέτη μόλις τον άντίκρυσε του χαμογέλασε.

Ο κύριος αυτός ήταν ένας εύσωμος άντρας με μεγάλο άσπρε μουστάκι.

— Ω, κύριε Μωμπρέ, του είπε. Τί έκπληξες. Πόσους μήνες έχουμε νά σάς δούμε.

Ο Λουκιανός έρριξε κι' αυτός μια ματιά προς τ' άπάνω. Έκανε ένα μορφασμό, που ή Ουγκέτη τόν απέδωσε στη ζήλεια του.

Τότε έσπευσε νά κάνη τις συστάσεις.

Ο κύριος Μωμπρέ, ο πιο καλός ένοικος, ο άρραβωνιαστικός μου κύριος ντ' Αρμπουά.

Οι δυο άνδρες χαιρέτησθηκαν με μια κίνησι της κεφαλής, έπειτα ο κύριος του επάνω πατώματος τραβήχτηκε μέσα από ευνένοια.

Η Ουγκέτη τότε του έξηγήσε.

— Σου έχω ήδη μιλήσει για τόν κύριο Μωμπρέ. Λέπει σέ ταξιδιά σχεδόν όλο τό χρόνο. Μιά ή δυο φορές όλο όλο θα τόν έχω συναντήσει στις σκάλες. Ο καυμένος είναι πάντα έτσι θλιμμένος. Μιά μέρα με σταμάτησε νά μοδύπη πώς έμοιαζα πολύ μ' ένα κοριτσάκι που του πέθανε. Γι' αυτό πότε πότε μου στέλνει μερικά λουλούδια.

Ο Λουκιανός χαμογέλασε με

την εξήγησι της Ουγκέτης.

Το βράδυ εκείνο η Ουγκέτη έφυγε νωρίς, γιατί στο έργο που παιζότανε δεν είχε μέρος, παρά μονάχα στην πρώτη πράξι.

Το πρωί που ξύπνησε διάβασε στην εφημερίδα:

«Χθές βράδυ η θυρωρός της υπ' αριθ. 197 της οδού 'Αρχαγγέλου οικίας, μη βλέποντας επί δύο ημέρας την ένοικιάστριά του πρώτου πατώματος να κατεβή, όπως συνήθιζε κάθε μέρα, για τα ψώνια της, έχτύπησε την πόρτα της. 'Επειδή όμως δεν έλάβαινε καμμιά απάντησι, αναγκάστηκε να φωνάξη έναν αστυφύλακα και έσπασαν την πόρτα. Τότε βρήκαν τη γρηά σκοτωμένη χόμω στο πάτωμα, όλα δέ τα συρτάρια ανοιχτά. 'Ως φαίνεται, ο δολοφόνος έκλεψε μεγάλα ποσά, διότι η γρηά φημίζεται ότι είχε μεγάλη περιουσία. Μανθάνομεν εξ ασφαλών πηγών ότι ο Διευθυντής της αστυνομίας παρέλαβε ως βοηθό του κι' ένα από τους διασημότερους ντετέκτιβς, τον 'Οκτάβ Μπερνάκ».

Πέρασαν μερικές ημέρες αλλά κανένα ίχνος δεν εύρεθη.

Ο Λουκιανός θά έφευγε για το Λονδίνο, να παίξη στο Ντέρμπυ. Την παραμονή ήρθε και φάγανε μαζί το μεσημέρι με την Ουγκέτη. Ξαφνικά, την ώρα του καφέ, βγήκε μια στιγμή στον προθάλαμο κι' επέστρεψε βαστώντας στα χέρια του ένα μεγάλο ξύλινο κουτί.

—Θά σέ παρακαλέσω, Ουγκέτη, να μου το φυλάξεις αυτό τώρα που θά λείπω. Τό σπίτι μου θά μείνη μόνο και δεν θάθελα να χάσω μερικά πραγματάκια που έχει μέσα αυτό το κουτί. Δεν ξαίρεις τί γίνεται... 'Εδώ ο κόσμος σκοτώνει, κλέβει...

Τη στιγμή όμως εκείνη μπήκε η υπηρέτρια να τους αναγγείλη ότι ο κύριος Μωμπρέ, του επάνω πατώματος, ήθελε να μιλήση στον κύριο και στην κυρία.

—'Επειτα από λίγο, ο Μωμπρέ, μπήκε στην τραπεζαρία.

—Σας ζητώ συγγνώμη που έρ-

χομαι να σας ένοχλήσω, αλλά...

Κι' ενώ μιλούσε, τράβηξε κι' έβγανε με μια κίνησι τα μπουτάκια του και μια περούκα.

—Μπα, ο ντετέκτιβ 'Οκτάβ Μπερνάκ! φώναξε η Ουγκέτη, ή όποια τόν ήξαιρε από τις φωτογραφίες που δημοσίευαν οι έφημερίδες.

—Τί εκπληξίς! κύριε... 'Ωστε δεν είστε ο κύριος Μωμπρέ; Είμαι πολύ εύτυχής που σας γνωρίζω, πρόσθεσε η Ουγκέτη.

Ο Λουκιανός δεν είπε παρά:

—Πολύ εύτυχή!

Εκείνος υπεκλήθη και άρχισε να δικαιολογείται.

—Ξαίρετε, η δουλειά μας είναι λιγάκι σκληρή. 'Αναγκάζομαι να έχω στο Παρίσι διάφορα σπίτια με διάφορα όνόματα και φυσιογνωμίες. Αυτό είναι ωφέλιμο καμιά φορά. Τυχαίνουν και συμπτώσεις, όπως παραδείγματος χάριν η δολοφονία της γρηάς στο άπεναντι σπίτι. Είμαι πολύ κοντά στον τόπο του έγκλήματος και με περισσότερη ευκολία θά κάνω τη δουλειά μου. 'Η δουλειά μου είναι, βέβαια, να υποπτεύομαι όλο τον κόσμο και ακόμα περισσότερο τους γείτονες.

—Πρό ημερών, χωρίς να το θέλω, παρευρέθηκα σέ μια κουβέντα σας. 'Εγώ από πάνω, σεις από κάτω. 'Ακουσα, λοιπόν, τον κύριο από δω να κάνει μια πολύ όρθη σκέψι, την οποία μπορούμε να ονομάσωμε: «Μαθηματική έγκληματική θεωρία». Όταν ανέκαλύφθη το έγκλημα, πράγματι παρετήρησα ότι έχει γίνει με μια έπιστημονική ακρίβεια.

—'Ως εκ τούτου, διχως να το ξαίρετε, σας παρακολουθώ, κύριε. 'Εμαθα ότι έχετε χάσει πολλά λεφτά στη λέσχη, ότι τὰ εισοδήματά σας το χρόνο δεν είναι παρά ελάχιστα. Και όμως προχθές καταθέσατε στην Τράπεζα δέκα χιλιάδες φράγκα. Αυτά, βέβαια, δεν είναι αρκετά να ένοχοποιηθώτε ως δολοφόνος, αφού, εξ άλλου, και από την έρευνα που κάναμε σπίτι σας χθές την νύκτα, εν άγνοια σας, δεν έφερε τίποτα εις φώς. Λοιπόν, για νά

κόψω κάθε υπόνοια στη ρίζα της γι' αυτό ήρθα απ' ευθείας εδώ να ξεκαθαρίσω ένα τελευταίο ζητηματάκι και να σας παρακαλέσω ν' ανοίξετε μπροστά μου αυτό το κουτί που κουβαλίσате απ' το σπίτι σας.

Οι τελευταίες αυτές λέξεις έκλόνισαν την Ουγκέτη, «τό κουτί», άρα ο Λουκιανός ήταν ο δολοφόνος. Με τη σκέψι αυτή έπεσε σέ μιό πολυθρόνα.

Ο Λουκιανός την κύτταξε μια στιγμή με μια έκφρασι οίτου. Τέλος προχώρησε, πήρε το κουτί και τό άπόθεσε στα χέρια του ντετέκτιβ. 'Ορίστε, κύριε. Πάντως σας προειδοποιώ ότι έχω χάσει τό κλειδί του.

Ο ντετέκτιβ τράβηξε από την τσέπη του έναν όρμαθό κλειδιών, έταίριαξε ένα κι' άνοιξε τό κουτί. Η Ουγκέτη προχώρησε να δη κατατρομαγμένη.

Τό κιβώτιο περιείχε μερικά γράμματα, φωτογραφίες παλιές της οίκογενείας του, ένα κοράλλι παντατίφ, τό βιβλιάριό του και τὰ διπλώματά του.

—Δεσποίνις, κύριε, σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αλλά νομίζω ότι σέ ανθρώπους σαν και σας δεν έπρεπε παρά να έλθω σέ απ' ευθείας συζήτησι, όπως έκανα.

—'Εκτιμώ την ευθύτητα του χαρακτήρος σας, κύριε Μπερνάκ και για να σας βοηθήσω — έξαλείψετε και τό τελευταίο ίχνος αληψιέρας και τό τελευταίο ίχνος από τη σκέψι σας, σας πληροφορώ ότι τις 15.000 που κατέθεσα στην Τράπεζα τις κέρδισα στις κούρσες. 'Εξαργύρωσα όμως τους αριθμούς μου την επομένη στο ταμείο της 'Αθλητικής 'Ενώσεως. Μπορείτε να πληροφορηθώτε.

Ο 'Οκτάβ Μπερνάκ τόν ευχαρίστησε και άποχώρησε.

Μόλις έφυγε, η Ουγκέτη έπεσε στην άγκαλιά του και ζητούσε να την συγχωρήση γιατί συλογίστηκε στην άρχή μια στιγμούλα και έπίστεψε ό μπορούσε να ήταν εκείνος ο δολοφόνος.

Μια εβδομάδα είχε περάσει απ' αυτό τό έπεισόδιο.

Ένα βράδυ που ο Λουκιανός φορούσε τό σμόκιν του για πάη στη λέσχη, χτύπησε τό κουδούνη της πόρτας. 'Επειδή δεν είχε υπηρέτη έπήγε κι' άνοιξε μόνος του. Μόλις άνοιξε άντίκρυσε τόν ντετέκτιβ 'Οκτάβ Μπερνάκ.

—'Ηρθα άγαπητέ κύριε Ντ' 'Αρμπουά, να σας έκθέσω τις μέχρι σήμερα ένέργειές μου και για να σας συμβουλευθώ.

—Νά με συμβουλευθήτε;

—Ναί, θ' άκούσετε. 'Όπως σας είχα πη τό έγκλημα της γρηάς έξετελέσθη με πραγματική έπιστημονική μεθοδικότητα. Πουθενά δεν εύρηκα δαχτυλικά αποτυπώματα. 'Ο δολοφόνος άσφαλώς μεταχειρίσθη γάντια και παπούτσια από καουτσούκ. 'Εξ άλλου φαίνεται ότι η γρηά τόν έγνώριζε, 'Ο δολοφόνος όμως πέρασε άπαρατήρητος γιατί είχε μελετήσει πολύ καλά τὰ πράγματα και ήξαιρε τις ώρες που έλειπε η θυρωρός. 'Εξ άλλου η γρηά πού φοβότανε, αν δεν έγνώριζε τόν δολοφόνό δεν θάνοιγε έντελώς την πόρτα της γιατί από μέσα είχε και άλυσίδα. Τίποτα δεν είναι σπασμένο, τίποτα βιασμένο. 'Αρα η γρηά γνώριζε τό πρόσωπο αυτό και του άνοιξε. Τέλος η γρηά έδολοφονήθη ξαφνικά κι' από πίσω της περάσανε τό σχοινί στο λαιμό και την πνίξανε.

Από τις μαρτυρίες των γειτόνων η γρηά δεν δεχότανε ποτέ κανένα. Τὰ ψώνια τάκανε μόνη της. Φιλία δεν είχε. 'Αρα αυτός που πήγε να την έπισκεφθώ ήταν ένας γείτονας.

Λοιπόν από την κουβέντα που κάνατε στο μπαλκόνι άκουσα τη θεωρία σας. 'Ακουσα μάλιστα, ό τι τη χαιρετούσατε κάθε φορά που τη βλέπατε από τό μπαλκόνι.

—Παρετήρησα, λοιπόν, μέσα στο ίδιο σπίτι που κάθονταν η γρηά πως ήταν κ' ένα άδειο διαμερίσμα, άκούτε, άδείο! Αυτό δεν σας λέγει τίποτα, κύριε Ντ' 'Αρμπουά;

—'Οχι, κύριε, δεν είμαι βέβαια έγώ έτοιμáος σαν και σας.

—Πάντως είναι άπλό. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι ο δολοφόνος θά κρύφτηκε σ' αυτό

μέσα μετά το έγκλημα ως πού να βρῇ την ευκαιρία να το σκάσει. Έξ' άλλου, δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἐξηφανίσθη κ' ἓνα μεγάλο ποσὸ χρημάτων. Ἡ γρηά εἰσέπρατε εἰσοδήματα, καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτὰ τὰ μετέτρεπε σὲ χρυσὸ καὶ τὰ φύλαγε στὸ δωμάτιο της. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μας, ἡ γρηά θὰ εἶχε μέσα στὸ δωμάτιό της ἑκατὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα εἰς χρυσόν. Ζυγίζουν πολὺ ξαίρετε, τόσα λεφτά, περίπου πενήντα κοιλιά. Ἐ, λοιπὸν χαθῆκαν ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα. Ὁ δολοφόνος δὲν ἤρκεσθη νὰ πάρῃ ἓνα μέρος. Τὰ πήρε ὅλα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἦταν ἓνας πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὰ σηκώσῃ ὅλα μαζί, ἐκτός ἄν...

— Ἐκτός ἄν;

— Θὰ σὰς πῶ ἀμέσως. Θὰ ἐπανεέλθω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τώρα μπορῶ νὰ μιλήσω γιὰ τὶς πρώτες ὑπόνοιές μας σχετικῶς μετὰ τὰ λεφτά πού καταθέσατε στὴν τράπεζα. Λοιπὸν τὸ πιδὸ περίεργο εἶναι τὸ γιατί δὲν τὰ εἰσπράξατε τὴν ἴδια μέρα ἀλλὰ τὴν ἐπομένη.

Ὅσο πῆγαινε ἡ φωνὴ τοῦ ντετέκτιβ γινόταν πιδὸ σκληρὴ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ντ' Ἀρμπουά ἔχανε τὸ χρῶμα του.

— Ἀς ὑποθέσουμε, ἐπανελάβε καὶ ὁ Λουκιανὸς κάνοντας ἓνα μορφασμὸ μετὰ τὰ χεῖλη του.

— Λοιπὸν ἓνας ἔξυπνος, ἓνας σάν καὶ σὰς πού μιὰ γιὰ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, στὰ ἐγκλήματα μποροῦσε πολὺ ὀρθὰ ἂν εἶχατε κάνει σεῖς τὸ ἐγκλημα, νὰ κάνῃ ὅ, τι κάνατε ἐσεῖς. Δηλαδή. Νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Νὰ προκαλέσῃ μάλιστα τὶς ὑπόνοιες τῆς ἀστυνομίας. Μάλιστα, μποροῦσατε νὰ πῆτε, θὰ πάρω ἓνα κιβώτιο θὰ τὸ τυλίξω μετὰ πανὶ καὶ θὰ τὸ μεταφέρω σὲ στίτη ἀρραβωνιαστικί μου. Φαλῶς θὰ τοὺς κάμω νὰρθεῖν καὶ τὸ πιδὸ μου θὰ μοῦ ζητήσουν νὰ δοῦν τὸ κιβώτιο, θὰ ἀναίεσαι, θὰ δοῦν ὅτι δὲν ἔχω μέσα παρά τὰ πόχαρτα καὶ ἔτσι θὰ τοὺς ἐφορτώθω ἀπὸ πάνω μου. Κατὰ βάθος εἶναι πολὺ ἔξυπνο ὅ, τι πού κάνατε.

— Ἀλλά, κύριε...

Ὁ ντετέκτιβ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ καθουχάσῃ.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, ἄφησέ με νὰ τελειώσω. Λοιπὸν σὰς εἶχα πῆ πρό ὀλίγου ὅτι στὸ σπίτι πού σκοτώθηκε ἡ γρηά ὑπῆρχε ἓνα ἄδειο διαμέρισμα. Ἐκ φύσεως εἶμαι πολὺ περίεργος.

Λοιπὸν, εἶπα: Γιατί ὁ κύριος αὐτός, ὁ ὁποῖος θὰ δυσκολευόταν νὰ μεταφέρῃ ἔξω ὅλα τὰ λεφτά, γιὰ τὴν νὰ μὴν τὰ ἔχῃ κρύψῃ μέσα στὸ ἄδειο διαμέρισμα, καὶ νὰ σηκῶνῃ λίγα, λίγα, ἀργότερα ὅταν καθορίσῃ τὴν ὑπόθεσιν;

Πράγματι εἶχα δίκιο. Ἡ σκέψις μου βγῆκε σωστή. Ἐψάξα καλὰ μέσα στὸ κενὸ διαμέρισμα καὶ βρῆκα στὸ πίσω μέρος τοῦ τζακιοῦ 70.000 φράγκα σὲ εἰκοσὸφραγκα.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Λουκιανὸς μετὰ μιὰ βραχνὴ φωνή.

Λοιπὸν, ὁ δολοφόνος πού νόμιζε ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύοντο πιά, ἐτόλμισε νὰ πάῃ στὸ σπίτι καὶ ἀποσύρῃ ἓνα μέρος τῶν χρημάτων, πού κρύψατε ἐδῶ κύριε Ντ' Ἀρμπουά.

Μετὰ μιὰ ταχεῖα κίνησις ὁ Λουκιανὸς ρίχτηκε στὸ διπλάνο δωμάτιο καὶ μπάρῳσε πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ Ὁκτάβ Μερνὰκ δὲν ἀνησυχῆσε καθόλου, γιὰ τὴν ἔξαιρε ὅτι ὅλες οἱ πόρτες ἦταν καλὰ φυλαγμένες ἀπέξω.

Μιὰ συμβουλὴ ἔχω νὰ σοῦ δώσω, ἀναπητέ μου κύριε, μὴ μεταχειρῶνῃς τὸ πιστόλι σου.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε κατακίτρινος ὁ Λουκιανός.

— Μπορεῖτε νὰ με συλλάβετε. Πρό ὀλίγου ἐπῆγα καὶ πήρα δηλητήριο. Μοῦ μένουν δύο λεπτά. Μιὰ παράκλησις. Θὰ πῆτε στὴν Οὐγκέτη ὅτι μ' ἐπίασε ἡ καρδιά μου καὶ πέθανα. Ἐξ' άλλου ἀπὸ κεῖνα πού με βεβαίωσε ὁ γιατρός δὲν θὰ ζοῦσα ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

— Θὰ τῆς τὸ πῶ! εἶπε ὁ ντετέκτιβ Μερνὰκ.

Καὶ ὁ Λουκιανὸς ντ' Ἀρμπουά κυλίστηκε στὸ πάτωμα νεκρός.

B. MAN.

ΤΕΥΧΟΣ 23

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ